НАРОДНА АРМІЯ

15 листопада, 2016

#45 {5474}

21 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ ГІДНОСТІ І СВОБОДИ

КОЛИ ВЛАДА НЕ ЧУЄ ВЛАСНОГО НАРОДУ

І РОЗРАХОВУЄ НА МІЛІЦЕЙСЬКІ КИЙКИ...

Протягом 10 років Україна пережила дві революції — Помаранчеву і Гідності. Якщо під час першої не загинув жоден мітингар, то в другій пролилася кров сотень наших співвітчизників



стор. 12-13

16 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИХ СИЛ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ



Воїнам та ветеранам морської піхоти Військово-Морських Сил Збройних Сил України

Шановні морські піхотинці! Дорогі ветерани!

Вітаю вас із Днем морської піхоти.

В усі часи воїни в чорних беретах гідно виконували найскладніші бойові завдання та завжди сміливо і рішуче підтверджували гасло — «Вірний завжди!»

Сьогодні, у часи серйозних випробувань для нашої країни, морські піхотинці умілими діями на практиці доводять свою високу майстерність, виявляючи неймовірну стійкість, відвагу у протистоянні з російським агресором.

Вшановуючи славних воїнів, низько вклоняємося світлій пам'яті тих, хто загинув у боротьбі за свободу і незалежність України.

Упевнений, що незламний та непереможний бойовий дух, мужність і професіоналізм морських піхотинців й надалі забезпечуватимуть надійне виконання поставлених завдань.

Дякую вам за вірність та відданість Українському народові.

Бажаю вам і вашим родинам міцного здоров'я, благополуччя та незламної віри у перемогу.

Слава морській піхоті!

Слава Україні!

Президент України Петро Порошенко

ВІЦЕ-АДМІРАЛ ІГОР ВОРОНЧЕНКО:

«ВІРНІ ЗАВЖДИ!» —

ЦЕ САМЕ ПРО УКРАЇНСЬКИХ МОРПІХІВ!»

стор. 3

«ФРОНТОВИЙ ФОТОАЛЬБОМ», АБО СУВОРА ПРАВДА ПРО ВІЙНУ



Відомий український фоторепортер Олександр Клименко презентував свій потужний масив світлин про війну на Сході країни

стор. 7

«НАМ СВОЄ РОБИТИ»,



або Про можливі зміни пріоритетів у політиці США після президентських перегонів

стор. 8

ПРОЕКТ «БЕССАРАБСЬКА РЕСПУБЛІКА» — ЩЕ ОДИН ВЕЛИКИЙ ПЛАН КРЕМЛЯ З РОЗШИРЕННЯ «РУСЬКОГО МІРА»

Путінський режим не припиняє спроб дестабілізувати ситуацію в Україні

стор. 9

У 2017-МУ БРИТАНЦІ ПІДГОТУЮТЬ 5 ТИСЯЧ НАШИХ БІЙЦІВ

Навчання за стандартами північноатлантичного альянсу вже пройшли більше 2 тисяч українських військовослужбовців

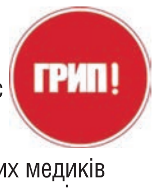
стор. 10

ДЕФІЦИТУ ПУТІВОК ДАВНО НЕМАЄ, БО ПОПИТ НЕВИСОКИЙ. ЧОМУ?

За десять місяців 2016 року послугами санаторно-курортних закладів Міноборони скористалися 1627 військовослужбовців

стор. 11

ОБЕРЕЖНО — ГРИП!



Із настанням холодів більшає кількість хворих на грип та гострі респіраторні вірусні інфекції. В арсеналі військових медиків нині безліч противірусних препаратів, але найефективнішим засобом захисту від грипу на сьогодні залишається вакцинація

стор. 21

Є ПРОПОЗИЦІЯ ПРОДОВЖИТИ САНКЦІЇ ПРОТИ РОСІЇ НЕ НА ШІСТЬ МІСЯЦІВ, А НА РІК

«Росія діє абсолютно безвідповідально», — сказав Президент України Петро Порошенко під час офіційного візиту до Королівства Швеція на спільній прес-конференції з Прем'єр-міністром Швеції Стефаном Льовеном. Глава держави додав, що в цій ситуації «єдиною можливою реакцією цивілізованого світу має стати продовження санкцій».

Петро Порошенко підкреслив роль Швеції в рішучій підтримці суверенітету, територіальної цілісності та незалежності України в умовах російської агресії на Сході нашої держави та незаконної анексії Криму, повідомляє прес-служба глави держави.

«Питання санкцій залишається життєво важливим. Рішуча та тверда підтримка Швецією позиції: якщо Мінські угоди не будуть виконуватися, якщо російські окупаційні війська залишається на окупованій території України, якщо спостерігачам ОБСЄ не буде дозволено моніторити і перевіряти окуповані території, якщо не буде стійкого режиму припинення вогню, виведення артилерії та важкого озброєння, якщо Росія буде продовжувати вбивати українців — санкції мають залишатися», — сказав Президент та подякував Швеції за таку тверду позицію.

Глава держави висловив упевненість у тому, що під час засідання Ради Європейського Союзу, яке відбудеться в грудні, санкції проти агресора будуть продовжені. «На жаль, ми не бачимо ніяких значимих підтверджень прогресу у виконанні Мінських домовленостей у жодній сфері», — зазначив Петро Порошенко. Він також підкреслив, що Росія продовжує постачати війська, військову техніку та озброєння на окуповану територію України.

РОСІЯ ПРОДОВЖУЄ ПОСТАЧАТИ ВІЙСЬКА, ВІЙСЬКОВУ ТЕХНІКУ ТА ОЗБРОЄННЯ НА ОКУПОВАНУ ТЕРИТОРІЮ УКРАЇНИ

Президент також висловив переконання, що найбільш ефективним стосовно санкцій «буде їх запровадження не на 6 місяців, а на рік».

«І ми внесли таку пропозицію нашим європейським партнерам, — сказав Петро Порошенко, наголосивши, що це буде вагомою мотивацією для того, щоб Росія залишалася за столом переговорів і робила кроки для повернення миру на українську землю та зупинення окупації.

ДО БОРОТЬБИ З КОРУПЦІЄЮ ДОЛУЧИТЬСЯ НАКО

У Києві відбулася зустріч заступника Міністра оборони України з питань європейської інтеграції Ігоря Долгова з делегацією новоствореного Незалежного антикорупційного комітету з питань оборони (НАКО).

З майбутньою роботою з питань запобігання корупції у секторі безпеки та оборони, завданнями та цілями комітету присутніх ознайомив пан Драго Кос, співголова НАКО, голова робочої групи Організації економічного співробітництва та розвитку з питань запобігання хабарництву, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

— Ми вивчаємо саме першоджерела корупційного прояву, а не його наслідки, і даємо свої рекомендації, — зазначив він.

Заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції Ігор Долгов наголосив, що оборонне відомство є одним із найбільш відкритих для громадськості органів виконавчої влади.

— За два з половиною роки з початку військової агресії на Сході України наша армія якісно змінилася на краще, і ми подолали цю відстань успішно завдяки підтримці суспільства. Крім того, цивільний демократичний контроль над Збройними Силами України має стати більш потужним, а механізми боротьби з корупцією — більш досконалими, — сказав Ігор Долгов.

НА ПЕРЕДОВІЙ ЧЕКАЮТЬ НА НОВИНКУ ВІТЧИЗНЯНОГО ОПК — 60-ММ МІНОМЕТ

Члени Комітету з питань національної безпеки і оборони на виїзному засіданні ознайомилися з новими зразками озброєння для української армії.

На військовому полігоні біля населеного пункту Дівички Переяслав-Хмельницького району Київської області відбувся огляд та випробування окремих зразків озброєння, зокрема стрілецької зброї калібру 12,7 мм, снайперських гвинтівок, мінометів калібру 60 мм, 82 мм та міномету «Молот» калібру 120 мм, повідомляє Інформаційне управління Апарату Верховної Ради України.

Голова Комітету Сергій Пашинський зазначив, що продемонстровані зразки озброєння були виготовлені ПАТ «Завод Маяк» та КБ «Артилерійське озброєння», і частина з них уже на фронті, решту ж буде відправлено туди найближчим часом.

Сергій Пашинський наголосив, що найбільше на передовій чекають на новинку української зброї — 60-міліметровий міномет.

«ВСІ КОНТРАКТИ НА ПРОХОДЖЕННЯ СЛУЖБИ ГРОМАДЯНИ УКЛАДАТИМУТЬ З ВИЗНАЧЕННЯМ ЧІТКОГО ТЕРМІНУ ЇХНЬОЇ ДІЇ»

До Верховної Ради України подано законопроект, який передбачає скасувати контракти до закінчення особливого періоду або до оголошення рішення про демобілізацію. Натомість усі контракти громадяни укладатимуть з визначенням чіткого терміну їхньої дії. Про це днями під час зустрічі у Києві з представниками громадських організацій повідомив начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко. Контракти на шість місяців у особливий період укладатимуть за бажанням мобілізовані військовослужбовці та строкової служби, які під час особливого періоду вислужили не менше 11 місяців. Також укладати контракт на 6 місяців зможуть особи, звільнені з військової служби під час дії особливого періоду і які вирішили ще послужити в лавах Збройних Сил за контрактом. Після шести місяців служби зазначені військовослужбовці матимуть право продовжувати контракти ще на шість місяців або більші строки.

Також Віктор Муженко повідомив, що військовослужбовці-контрактники під час особливого періоду, крім періодів проведення мобілізації та введення воєнного стану, матимуть можливість продовжити військову службу за новим контрактом або звільнитися з військової служби після завершення строку контракту. Окрім того, всі категорії звільнених військовослужбовців планується зараховувати до оперативного резерву першої черги, повідомляє Управління зв'язків з громадськістю ЗС України.

— Щодо надання права на звільнення з військової служби військовослужбовцям, дію контрактів яких продовжено понад встановлені строки на період до оголошення демобілізації, — таке право вони набуватимуть після 18 місяців служби з дати продовження дії контракту, а військовослужбовці, які уклали контракти на строк до закінчення особливого періоду або до оголошення рішення про демобілізацію, — якщо вислужили не менше ніж 24 місяці. Звільнення зазначених категорій військовослужбовців передбачається здійснити планово протягом двох років після ухвалення відповідних змін до чинного законодавства, — наголосив начальник Генерального штабу Збройних Сил України.

РФ НАМАГАЄТЬСЯ ПІДІРВАТИ МОРАЛЬНИЙ ДУХ УКРАЇНСЬКИХ БІЙЦІВ І ДЕСТАБІЛІЗУВАТИ СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ

Останнім часом російські спецслужби активізували роботу, спрямовану на підрив морального духу українських військовослужбовців на території Донецької та Луганської областей. Зазначена активність співпадає з початком реалізації плану Російської Федерації щодо заходів дестабілізації ситуації в Україні.

Військовослужбовцям Збройних Сил та інших військових формувань, які виконують завдання в районі проведення антитерористичної операції, з невідомих номерів надходять короткі повідомлення з закликами не виконувати свій військовий обов'язок. Подібні sms-повідомлення надходять і родинам військовослужбовців, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

Вже не вперше ми маємо можливість переконатися в цинічних та підступних діях агресора. Випробувана російськими спецслужбами на своїх громадянах методика не пройде в Україні. Військовослужбовці Збройних Сил з гідністю захищають свою Батьківщину і пам'ятають тисячі українських громадян і побратимів, які загинули від рук агресора.

ОГОЛОШЕННЯ

Оголошується конкурсний відбір суб'єктів оцінної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати:

— для укладення договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Львова

№ п/п	Опис об'єкта оцінювання	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінювання	Запланована дата оцінювання
1	Частини нежитлового приміщення №19 (п'ятого поверху) в будівлі інв.№1 (клініка АПД ВМКЦ ЗР) в/м №378, під розміщення буфету та ксерокопіювальної техніки	11,7	м. Львів, вул. Пстрака, 2	30.11.2016

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Основні умови конкурсу:

У конкурсі беруть участь суб'єкти оцінної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оцінної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінювання майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності й у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Львова, за адресою: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Телефон для довідок: (0322) 55-74-80.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремому запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних із виконанням робіт, а також строку виконання робіт.

ОГОЛОШЕННЯ

Оголошення № 286/7/8025-НЕР

про проведення конкурсу на закупівлю квартир на вторинному ринку в регіонах України

1. Замовник:

1.1. Найменування: **Міністерство оборони України.**

1.2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: **00034022.**

1.3. Місцезнаходження: **Повітрофлотський проспект, 6, м. Київ, 03168.**

1.4. Реєстраційний рахунок замовника: **35222201018611, 35229301018611, 35225101018611, 35217001018611.**

1.5. Посадові особи замовника, уповноважені здійснювати зв'язок з учасниками (прізвище, ім'я, по батькові, посада та адреса, номер телефона та телефаксу із зазначенням коду міжміського телефонного зв'язку, e-mail): **завідувач сектору підготовки та проведення закупівлі житла управління проведення закупівель Департаменту державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України підполковник Зязєв Олександр Васильович, головний спеціаліст сектору підготовки та проведення закупівлі житла управління проведення закупівель Департаменту державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України Щербань Анатолій Олексійович, головний спеціаліст сектору підготовки та проведення закупівлі житла управління проведення закупівель Департаменту державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України Матвєєва Вікторія Миколаївна, тел. (044) 454–74-59; факс: (044) 454–74-59, dom.bud@mil.gov.ua**

1.6. Головний розпорядник коштів (повне найменування та ідентифікаційний код за ЄДРПОУ): **Міністерство оборони України, 00034022.**

2. Розмір бюджетного призначення за кошторисом або очікувана вартість предмета закупівлі: **349 923 843,15 (триста сорок дев'ять мільйонів дев'ятсот двадцять три тисячі вісімсот сорок три) грн 15 коп.**

3. Адреса веб-сайта, на якому замовником розміщується інформація про закупівлю: **www.mil.gov.ua, розділ «Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир.

4. Інформація про предмет закупівлі:

4.1. Найменування предмета закупівлі: **закупівля квартир на вторинному ринку в регіонах України.**

4.2. Опис предмета закупівлі чи його частин:

лот 1 — м. Кам'янське, м. Кривий Ріг, м. Новомосковськ Дніпропетровської області, **до 85 квартир; лот 2** — м. Бердичів, м. Новоград-Волинський, м. Коростень Житомирської області, **до 32 квартир; лот 3** — м. Житомир, **до 3 квартир; лот 4** — м. Кропивницький, **до 15 квартир; лот 5** — м. Бровари, м. Васильків, м. Біла Церква Київської області, **до 82 квартир; лот 6** — м. Рівне, **до 50 квартир; лот 7** — м. Чернігів, **до 2 квартир; лот 8** — м. Вінниця, **до 2 квартир; лот 9** — м. Харків, **до 2 квартир; лот 10** — м. Гайсин, м. Тульчин, м. Козятин Вінницької області, **до 2 квартир; лот 11** — м. Львів, **до 20 квартир; лот 12** — м. Одеса, **до 46 квартир; лот 13** — м. Дніпро, **до 3 квартир; лот 14** — м. Коломия Івано-Франківської області, **до 2 квартир; лот 15** — м. Конотоп Сумської області, **до 2 квартир; лот 16** — м. Краматорськ, м. Костянтинівка, м. Бахмут Донецької області, **до 2 квартир; лот 17** — м. Мелітополь Запорізької області, **до 1 квартири; лот 18** — м. Сєверодонецьк Луганської області, **до 1 квартири; лот 19** — м. Тернопіль, **до 1 квартири; лот 20** — м. Ужгород **до 1 квартири; лот 21** — м. Херсон, **до 2 квартир.**

4.3. Строк поставки товарів (квартир): **до 20 грудня 2016 року.**

5. Строк дії конкурсних пропозицій: **90 календарних днів.**

6. Подання конкурсних пропозицій:

6.1. Місце: **проспект Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, Департамент державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України, 2 поверх, кімната 200.**

6.2. Строк: **28.11.2016 року.**

6.3. Час: **до 12:00 год.**

7. Розкриття конкурсних пропозицій:

7.1. Місце: **проспект Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, Департамент державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України, 2 поверх, кімната 200.**

7.2. Дата: **28.11.2016 року.**

7.3. Час: **о 14.30 год.**

8. Додаткова інформація: Конкурсна документація та зміни до неї розміщуються на веб-сайті **www.mil.gov.ua**, розділ **«Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир. Основні умови договору: відповідно до вимог конкурсної документації.

Для одержання перепусток у разі необхідності отримання конкурсної документації в Департаменті державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів МО України та подання конкурсних пропозицій у день, що передує дню розкриття необхідно до 15:00 години повідомити кандидатуру представників учасника за тел./факс: 454-74-59. Перепустка надається за наявності паспорта.

ВІЦЕ-АДМІРАЛ ІГОР ВОРОНЧЕНКО: «ВІРНІ ЗАВЖДИ!» — ЦЕ САМЕ ПРО УКРАЇНСЬКИХ МОРПІХІВ!»

16 листопада в Україні відзначається День морської піхоти. У суспільстві завжди була особлива повага до представників славного корпусу «чорних беретів», оскільки лише словосполучення «морський піхотинець» у багатьох здавна асоціюється з відвагою та незламністю духу. Про історію та сьогодення морської піхоти розповів командувач Військово-Морських Сил Збройних Сил України віце-адмірал Ігор Ворончено



Морські піхотинці під час висадки

— Які слова найвлучніше характеризують наших «чорних беретів»?



Командувач Військово-Морських Сил ЗС України віце-адмірал Ігор Ворончено

— «Вірні завжди» — це слова саме про українських «чорних беретів», саме ці слова найточніше відображують їхню сутність. І це більше, ніж слова, більше, ніж гасло.

Коли ми нині говоримо про наших морських піхотинців, чи не перша асоціація — це, звичайно ж, оборона Маріупольського напрямку… Ще з початку осені 2014-го морпіхи виконують бойові завдання в районі проведення антитерористичної операції. Понад два роки тому в районі АТО оборону тримала ротна тактична група, а влітку 2015-го на захист Маріуполя стала вже ціла бригада.

На превеликий жаль, за період виконання завдань у районі проведення АТО наші морські піхотинці зазнали втрат. Своє життя під час захисту суверенітету і територіальної цілісності України віддали 11 наших бойових побратимів. Але правду кажуть: герої не вмирають! Вони завжди житимуть у наших серцях, в серцях наших нащадків. До речі, у День морської піхоти в Миколаєві, неподалік розташування військової частини морпіхів, відкриємо пам'ятну стелу на честь воїнів, загиблих у боях на Сході країни.

— Як зароджувалася українська морська піхота?

Історія її створення нерозривно пов'язана з історією будівництва національних ВМС. У липні 1992 року в районі селища Тилове, що під Севастополем, було сформовано окремий 27-й батальйон морської піхоти. Батальйон швидко «став на ноги», підтвердженням чого є те, що 1995 року один із його підрозділів був задіяний на полігоні «Широкий Лан» в українсько-американських навчаннях «Осінні союзники-95». У 1996-му рота морпіхів брала участь у першому трансатлантичному поході кораблів національного флоту до берегів США, де наші «чорні берети» провели спільні навчання з американськими колегами, зокрема в районі містечка Літл-Крік десантувалися вплав з десантного корабля ВМС США «Картер Холл». Зазначу, що, починаючи з 1997 року, практично жодні навчання серії «Сі Бриз» не проводилися без морських піхотинців ВМС України.

Нагадаю, що підрозділи морської піхоти одними з перших в Україні були сертифікованими як спроможні діяти за стандартами армій провідних країн світу. Тому невипадково саме підрозділ морської піхоти брав участь у 12-й ротації у складі спільного українсько-польського миротворчого батальйону «УкрПолбат» багатонаціональної тактичної групи «East» сил KFOR у Косові, а також ніс чергування у складі бойової тактичної групи Європейського Союзу «Хелброк» (HelBRoC).

З часом склад морської піхоти змінювався: спочатку її розширили до рівня бригади, що базувалася в селищі Краснокам'янка неподалік Судака, згодом скоротили до одного окремого батальйону з місцем базування у Феодосії.

— А що на сьогодні в організаційному плані являє собою українська морська піхота?

— Це насамперед 36-та бригада морської піхоти. Влітку минулого року бригада, вже переформатована, пройшла бойове злагодження, провела бригадні тактичні навчання і безпосередньо з навчального полігона відбула в зону проведення антитерористичної операції — в район Маріуполя. У 2015-му ми під Одесою сформували окремий батальйон морської піхоти. Його основу становлять військовослужбовці з бойовим досвідом. Створений під час війни батальйон у стислі терміни провів бойове злагодження та приступив до виконання поставлених завдань. В активі батальйону також несення оперативного чергування у складі бойової тактичної групи Євросоюзу «Хелброк», участь в українсько-американських навчаннях «Сі Бриз».

У ПОТОЧНОМУ РОЦІ ЗАПОЧАТКОВАНО ПІДГОТОВКУ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ У ВІЙСЬКОВІЙ АКАДЕМІЇ (М. ОДЕСА)

— Чим вирізняються морські піхотинці?

— Морська піхота — еліта і гордість національного військового флоту, і хлопці доводять це своїми справами. У клятві морпіха є такі слова: «Морський піхотинець — військовослужбовець, який з'являється в найбільш рішучий момент бою на землі, в морі, у повітрі». То ж, звичайно, виконання завдань на суходолі, у морі і в повітрі потребує кращої фізичної підготовки, ніж у військовослужбовців інших військових частин, якщо не брати до уваги спеціальні підрозділи. Потрібні й інші відмінні якості, більшість з яких мають бути наявними під час відбору в морську піхоту, а певні — набуватися в ході підготовки. Відбір у морпіхи суворий. Далеко не всі охочі його проходять. У морській піхоті не женуться за показниками щодо відбору на службу за контрактом, тут випадкових людей не буває. У морській піхоті служать справжні фанати своєї справи. Наприклад, командир бригади полковник Дмитро Делятицький або підполковник Володимир Баранюк (який донедавна був командиром 1-го батальйону) та багато інших.

— А як стати професійним морським піхотинцем?

— Якщо говорити про командний склад, то на сьогодні командирами підрозділів морської піхоти стають офіцери, які мають відповідні освітній рівень, підготовку, морально-вольові якості, мотивацію. Як правило, це офіцери — випускники сухопутних вищих навчальних закладів, факультету високомобільних десантних військ. Приходять до нас і ті офіцери, які вже мають досвід служби в частинах спецпризначення. З вересня поточного року започатковано підготовку майбутніх офіцерів морської піхоти на факультеті високомобільних десантних військ Військової академії (м. Одеса). До речі, днями всі вони успішно подолали непрості випробування, пройшли ритуал оморячування на кораблі, склали клятву морського піхотинця і отримали головний символ морської піхоти — чорний берет.

Підготовка морських піхотинців — це ціла система. І тут ми активно застосовуємо кращий досвід наших іноземних колег. Протягом останніх двох з половиною років нам активно допомагають інструктори із США і Великої Британії. Важливо, що завдяки їм ми підготували своїх інструкторів. У порівнянні з попередніми роками якість навчання особового складу суттєво зросла. Багато чому наші іноземні колеги навчаються й у нас, адже ми маємо найсвіжіший бойовий досвід.

— А якими темпами вирішуються соціально-побутові проблеми морських піхотинців та членів їхніх сімей?

— Найскладніша серед них, як і загалом у війську, житлова. Переважна більшість морпіхів не мають власного даху над головою. На відміну від офіцерського складу, контрактники не отримують фінансову компенсацію за піднайом житла. Додає оптимізму те, що запропоновані Міністерством оборони зміни (щодо виплати компенсацій за піднайом житла контрактникам. — Авт.) до чинного законодавства уже схвалені на рівні Кабінету Міністрів України.

Зрозуміло, що найближчим часом не вдасться вирішити житлове питання у війську. Але резерви тут є. Наприклад, створення «фонду службового житла», причому на території військових частин, гарнізонів. Адже майже в кожному гарнізоні є фонди, які можна було б переобладнати на службове житло, причому не завжди на це потрібні значні кошти. До речі, морські піхотинці в Миколаєві в даному питанні — у виграшному становищі, бо поряд з ними є саме такі фонди. Дуже сподіваюся, що нам вдасться найближчим часом досягнути позитивних змін у вирішенні цієї проблеми.

Розмову вів Олег ЧУБУК



Матрос Андрій Ваханов, маючи дві вищі освіти і ступінь кандидата історичних наук, без вагань змінив кар'єру науковця на професію військового



За плечима комбата Вадима Сухаревського участь у визволенні Слов'янська, оборона луганського аеропорту та інші гарячі точки Донбасу

«ЧОРНІ БЕРЕТИ» — НАДІЙНИЙ ЩИТ МАРІУПОЛЬЦІВ

Павлопіль, Гнутове, Талаківка, Водяне, Лебединське, Широкине — назви цих населених пунктів, розташованих лише за кілька кілометрів від головного нашого південного форпосту — Маріуполя, не зникають з інформповідомлень щодо проведення антитерористичної операції. Обстріли з усіх видів стрілецької зброї, мінометів і ствольної артилерії, бойові зіткнення з диверсійно-розвідувальними групами російських окупаційних військ, щільний снайперський вогонь — усе це цілодобово, вдень й уночі, повною мірою відчувають на собі захисники Маріупольського напрямку



Командир відділення сержант Євген Кругляк



Матрос Олександр Яковлєв

На одній з таких ключових ділянок оборони цього стратегічно важливого для країни напрямку нині знаходяться морські піхотинці 36-ї бригади морської піхоти, якою командує молодий енергійний офіцер — полковник Дмитро Делятицький.

На приземкуватому американському «Хамері» ми виїжджаємо розкислим від осінніх дощів путівцем до найгарячішого місця оборони Маріуполя — села Водяне. Тут, де відстань від наших опорних пунктів до позицій терористів вимірюється лише 600 метрами, щодня фіксується від десяти до двадцяти обстрілів з їхнього боку. Переважно ворог веде вогонь зі ствольної артилерії і мінометів калібром 82 та 120 міліметрів, а також із озброєння БМП, гранатометів усіх систем і великокаліберних кулеметів.

Оборону села тримають підлеглі майора Вадима Сухаревського — орденоносця, досвідченого і відважного командира. Цей офіцер свій авторитет зажив на фронті. Після закінчення аеромобільного факультету Академії сухопутних військ у Львові він розпочав службу у 80-й аеромобільній бригаді, а війну зустрів на посаді командира роти, вже маючи досвід участі в миротворчій місії в Іраку…

Підрозділ, в якому служив Вадим, у складі 80-ї бригади брав участь у визволенні Слов'янська, обороні луганського аеропорту, знаменитому рейді 95-ї аеромобільної бригади по тилах ворожих військ у серпні 2014 року.

Добрих слів за самовіддану службу та військову обізнаність в організації оборони відведеної зони відповідальності ОТУ «Маріуполь» варті командири підрозділів полковник Віктор Пильник, майор Віктор Сикоза, капітан Володимир Роман, сержанти Максим Полупанов, Олексій Васильчук та інші.

Наближаючись до позицій морських піхотинців у Водяному, ми бачимо наслідки щоденних ворожих артилерійських обстрілів: зруйновані будинки, вирви на обійстях тамтешніх мешканців. Бандити б'ють навіть по цвинтару, демонструючи справжнє обличчя сумнозвісного «руського міра». Бачачи цю страшну картину війни, розумієш, яку роль відіграють ці хлопці, цілодобово перебуваючи на лінії вогню. Саме вони, немов залізний щит, закривають мільйони українців від жахіть війни.

ЦІ ХЛОПЦІ, ЦІЛОДОБОВО ПЕРЕБУВАЮЧИ НА ЛІНІЇ ВОГНЮ, НЕМОВ ЗАЛІЗНИЙ ЩИТ, ЗАКРИВАЮТЬ МІЛЬЙОНИ УКРАЇНЦІВ ВІД ЖАХІТЬ ВІЙНИ

Утім кількість обстрілів тут є досить умовним поняттям. Коли ми прийшли на позиції, там кожен займався своєю справою, і мало кого бентежили поодинокі автоматні та кулеметні черги. Одні бійці готували зброю до бою та спостерігали за діями противника, інші зміцнювали свої позиції. У бліндажі на грубці готувався обід, поруч відпочивала вільна зміна. Морпіхи — фізично міцні, психологічно стійкі й умотивовані молоді контрактники. Приміром, сержант Євген Кругляк у 24 роки вже командує відділенням. Матрос Олександр Яковлєв після закінчення «учебки» уклав контракт і 20-річчя зустрів на передовій. А захисник Павлополя матрос Андрій Ваханов, маючи дві вищі освіти і вчений ступінь кандидата історичних наук, без вагань змінив кар'єру науковця на професію військового. Старші товариші, серед яких найбільшим авторитетом користується головний сержант взводу 35-річний Ігор Рудманський, не тільки допомагають своїм молодшим товаришам опанувати тонкощі володіння зброєю, тактику ведення бою, а й психологічно підтримують їх.

Бійці вже адаптувалися до непростих, «спартанських» умов життя й побуту. В їхньому колі є місце і жартам, тут завжди панує доброзичлива атмосфера, і кожен будь-якої миті готовий підставити товаришу надійне плече.

Перебуваючи й на інших наших позиціях у Широкиному, Лебединському, Талаківці, ми переконалися, що девіз морпіхів: «Вірний завжди!» є надважливим для цих хлопців.

Олександр КІНДСФАТЕР
Фото Сергія ВАГАНОВА

ПРИФРОНТОВИЙ «УКРАЇНСЬКИЙ НЬЮ-ЙОРК» НЕ ХОЧЕ ЖИТИ ВІЙНОЮ



На в'їзді у селище


Голова Новгородської селищної ради Микола Ленко


Одну з вулиць селища недавно облаштували лінією світлодіодного освітлення на сонячних батареях

Багато громад, розташованих у безпосередній близькості до лінії розмежування сторін, нині намагаються облаштувати нормальне життя: відновлюють зруйновану інфраструктуру, шукають можливості для економічного розвитку та наповнення місцевого бюджету, більше уваги приділяють патріотичному вихованню молоді в навчальних закладах тощо. Але, як упевнився наш кореспондент, певних успіхів у згаданих напрямках досягти здебільшого вдається тоді, коли налагоджено конструктивну співпрацю самоврядування з українськими військовими. Показовою є модель відносин військових і керівництва Новгородської селищної ради в Донецькій області

Спершу — невеличкий історичний екскурс. Новгородське бере початок від заснування 1892-го на правобережжі Кривого Торця німецької колонії з «американською» назвою Нью-Йорк. Осередок менонітів швидко розвивався, за два роки збудувавши фабрику сільгоспмашин, чавуноливарний, механічний заводи з виготовлення бункерів, плугів, жниварок і бричок. Загалом це було сучасне селище з телеграфом, другим числом паровим млином в імперії, чотирма черепичними й цегельними заводами. Головні вулиці й тротуари тут вимостили, а для робітників зводили житло. У радянську добу в Нью-Йорку виросло машинобудівне підприємство гірничодобувної галузі. 19 жовтня 1951-го селище дістало благозвучнішу для компартійної «топоніміки» назву Новгородське. Нині до його громади входить кілька населених пунктів із загальною кількістю населення понад 13 тис. осіб.

Чим тепер живе громада, які виклики доводиться їй долати, довідуємося в голови Новгородської селищної ради Миколи Ленка.

— Ми одними з перших серед сусідів долучилися до процесу добровільного об'єднання в межах децентралізації. Іще за губернаторства Олександра Кіхтенка створили єдину громаду з кількома селами. Але ще треба подолати чимало юридичних перешкод. Приміром, один із місцевих парадоксів. Землі навколо селища належать іншому району — Ясинуватському. Тобто люди беруть дозвіл на будівництво садиби в нас, а город оформлюють… у сусідньому райцентрі. Аби прибрати цю «колізію», звернулися до суміжного району, щоб приєднати території, які історично належали іще Нью-Йорку, — говорить Микола Миколайович. — А загалом вдається виконувати, віднедавна і перевиконувати показники наповнення бюджету. Навіть Торецьк почав у нас просити на всілякі потреби кошти.

Одну з вулиць Новгородського, яка практично веде до бойових позицій, недавно облаштували лінією світлодіодного освітлення на сонячних батареях. Виявляється, тут не хочуть жити війною, а прагнуть якомога глибше занурюватися в мирні справи.

— Щоб зробити проект й підключити таку вулицю до повноцінного освітлення, треба майже 300 тисяч гривень. А лінія на сонячних батареях коштує приблизно 200 тисяч і за три роки безперервної роботи дає щомісяця 10 тисяч гривень економії, окуповуючись упродовж згаданого терміну, — із неприхованою гордістю пояснює співрозмовник.

Серед помітних успіхів громади і заміна системи водозабезпечення. У селище вода надходила зі Слов'янська, коли ж там вирували бойові дії, водогін зруйнували і Новгородське тривалий час було зневоднене. Люди стояли з відрами під цистернами, сперечалися у чергах за воду. Спільно із управлінням верховного комісара ООН у справах біженців селище отримало два гранти під інфраструктурні проекти. Один із них завершили — облаштували свердловини з хорошими італійськими насосами. Другий проект теж стосується водопостачання — його іще впроваджують. Влада навела лад з вивезенням сміття, нещодавно відкрила два майданчики вуличних тренажерів і спорткомплекс, в якому, до речі, тренуються десантники однієї з аеромобільних бригад.

СПІЛЬНО ІЗ УПРАВЛІННЯМ ВЕРХОВНОГО КОМІСАРА ООН У СПРАВАХ БІЖЕНЦІВ СЕЛИЩЕ ОТРИМАЛО ДВА ГРАНТИ ПІД ІНФРАСТРУКТУРНІ ПРОЕКТИ

— У цій екстремальній ситуації, яка виникла у країні, я пізнав справжніх патріотів України, про котрих раніше й не здогадувався. Особливо все стало зрозумілим з приходом терористів, а потім — звільненням від них, коли треба було багато допомагати нашим силовикам, — згадує події дворічної давнини Микола Ленко. — Тоді ще не було підготовлених укріпрайонів, оборонних споруд. Від Торецька до Верхньоторецька у зведенні фортифікацій брало участь наше комунальне підприємство. Волонтери приїздили на екскаваторах і машинах, завозили мішки з піском, шукали залізобетонні плити, фундаментні блоки. Відповідно прихильним було і ставлення військових до нас. Звісно, оскільки такі роботи пов'язані зі значним ризиком, деякі трактористи відмовлялися працювати під кулями. На цю роботу наважувалися лише мотивовані. Бійці допомагали їм тушонкою. І чоловіки — військові й цивільні — добре розумілися. Коли ситуація дещо заспокоїлася, ми, завершивши облаштування лінії розмежування, взялися розміщувати підрозділи вже на території селища. Ми постійно вели діалог з підприємцями, які мали приміщення, площі, де можна було поставити і прикрити бойову техніку й озброєння. Але й вони ризикували. Ворожі коригувальники вогню з числа земляків телефонували таким волонтерам й погрожували, що знають, де вони мешкають. Мовляв, чекайте, скоро до вас у двір щось прилетить.

Про тісні стосунки громади й військових свідчить і те, що вже понад тридцять місцевих дівчат пов'язали долю із хлопцями, які прибули захищати Україну з усіх її куточків. Принагідно голова згадав історію дворічної давнини. Якось він прийшов у свій кабінет і був дещо ошелешений побаченим.

— Розумієте, секретар ради — неймовірна патріотка і волонтерка. Так от, заходжу в свій офіс, а там повсюди розвішано декілька комплектів військової форми! — з усмішкою розповідає Микола Ленко. — Вона мене заспокоїла, сказавши, що так треба. Та я й нічого проти не мав. Кожен допомагав армії так, як міг і вмів.

Запитав я у пана Ленка і про підготовку до холодів, бо зима вже на порозі.

— Передовсім я вдячний командирам військових підрозділів, що їхні підлеглі не зрізали всі дерева поспіль, погоджували вирубки з нами. Ми прорідили лісосмуги з санітарною метою й отримали чимало необхідної сировини. Торік так забезпечили дровами не лише військових, а й багатодітні сім'ї і родини з низьким соціальним статусом. Заготовляли деревину і для облаштування окопів та бліндажів.

— Як ставитеся до процесу розведення сторін?

— Він у нас викликає неоднозначну реакцію. Зокрема в патріотів, адже в нас є люди, прихильні до сепаратистів. У бойовиків тут є родини і близькі. І я не впевнений, що вони дотримуватимуться домовленостей, — відверто відповідає голова селища. — Якщо в Торецьку є друга лінія оборони, то в нас просто нема куди відводити військових, тож селище лишиться без захисту. Вогневі точки сепаратистів розташовані буквально за прилеглими полями. А до сірої зони ми не хочемо.

«Українському Нью-Йорку» щастить — Бог береже його від великих руйнувань. За найстрашніших обстрілів депутати збиралися в раді, випивали трішки горілки — щоби руки від страху не тряслися, і далі колективом працювали. Жоден за 2,5 року не пішов з роботи.

— Я колись напишу мемуари про життя під терористами… Новгородське — єдине селище в районі, де так і не зняли український прапор із флагштока, — розповідає Микола Миколайович. — Так сталося, що головний тутешній «ополченець» очолював раду ветеранів-афганців. Коли заварилася каша, він пішов до сепаратистів. У них уже були люди з нашої ж ради, готові взяти владу. Я й кажу: «Валеро, приберете мене і тільки тоді знімете прапор». Стяг зривали бойовики Гіркіна, які виходили зі Слов'янська через селище. Ці маргінали просто осатаніли, побачивши державний прапор України! Але ми вивісили його того ж дня. Бойовики погрожували вивезти в підвал у Донецьк наших патріотів. Довелося вести переговори, щоб не чіпали їх. Так було з директором україномовної 17-ї школи Любов'ю Пилипенко. До неї прийшли денеерівці й сказали, що у школі проводитимуть референдум, а викладання буде виняткова російською. А вона відмовила, бо бачила — ці люди просто неадекватні. Прихильники сепаратистів, тільки сиділи й чекали, скільки ж у нас вистачить сил не знімати прапор. А сил, слава богу, нам не бракує…

Геннадій КАРПЮК



Полковник Олександр Оксанченко

УКРАЇНСЬКОМУ ПІЛОТУ АПЛОДУВАЛИ У БАГАТЬОХ КРАЇНАХ ЄВРОПИ

ОДИН ІЗ КРАЩИХ ПІЛОТІВ ПОВІТРЯНИХ СИЛ ЗС УКРАЇНИ ПОЛКОВНИК ОЛЕКСАНДР ОКСАНЧЕНКО ПРО СЕКРЕТИ СВОЇХ УСПІХІВ РОЗПОВІДАЄ КОРОТКО: «ЯКЩО ХОЧЕШ ЧОГОСЬ ДОСЯГТИ, ТРЕБА БАГАТО ПРАЦЮВАТИ»

«Досвід та професіоналізм приходять не тільки з роками, це результат виснажливих тренувань. Повітряний ас — це не статус, це величезна відповідальність»

Ці слова заступника командира авіаційної бригади тактичної винищувальної авіації з льотної підготовки полковника Олександра Оксанченка можна вважати його життєвим кредо. Сьогодні він є одним із кращих пілотів Повітряних Сил ЗС України, майстром повітряного бою, досвідченим і грамотним методистом-інструктором, який дав путівку в небо не одному десятку молодих офіцерів. Він став одним із кращих учнів та послідовників генерал-лейтенанта Василя Нікіфорова і першим серед військових льотчиків винищувальної авіації у повному обсязі оволодів програмою фігур вищого пілотажу. Через природну скромність, притаманну офіцеру, зіркою він себе не вважає, але за нього говорить скупа статистика та конкретні справи. Майже 1700 годин загального нальоту, участь лише в нинішньому році у більш ніж 15 навчаннях різних рівнів та міжнародні демонстраційні покази авіатехніки в Бельгії, Румунії, Чехії, Словаччині та на Мальті, які отримали найвищі оцінки журі. При цьому жодної аварійної або позаштатної ситуації в небі, жодного зриву виконання завдань бойового чергування. А ще — «ходіння по лезу ножа» під час виконання визначених завдань із забезпечення безпеки повітряного простору України під час російської окупації Криму та початкового періоду АТО.

Секрети своїх успіхів майстер пілотажу характеризує доволі коротко: «Якщо хочеш чогось досягти, треба багато працювати».

— Кожен крок до вищої майстерності має бути відпрацьований до автоматизму, а виконання більш складних вправ ніяк не повинно означати, що до пройденого матеріалу повертатися вже необов'язково.

Умовностей та спрощень небо не пробачає, тому, навчаючи підлеглих, я завжди навчаюся й сам, навіть повторюючи вже відоме і опрацьоване раніше. Крім того, і в кожного літака, і в кожного молодого льотчика свій характер, свій, так би мовити, почерк. Тому поняття «майстерність» і «відповідальність» для мене завжди словами-синонімами, а найкращою оцінкою своєї льотної роботи я вважаю досягнення тих, кому передаю свій досвід і навички, — зазначає пілот.

ВІН ПЕРШИМ СЕРЕД ВІЙСЬКОВИХ ЛЬОТЧИКІВ ВИНИЩУВАЛЬНОЇ АВІАЦІЇ У ПОВНОМУ ОБСЯЗІ ОВОЛОДІВ ПРОГРАМОЮ ФІГУР ВИЩОГО ПІЛОТАЖУ. А ЙОГО ЗАГАЛЬНИЙ НАЛІТ СКЛАДАЄ МАЙЖЕ 1700 ГОДИН

Ці слова підтверджують усі ті, кого «ставив на крило» полковник Оксанченко. А ще це підтверджено високою державною нагородою — орденом Данила Галицького, яким льотчика-аса нагороджено Указом Президента України від 5 серпня 2016 року за особисту мужність та високий професіоналізм, виявлені під час захисту державного суверенітету і територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку.

Володимир ЛАЗАРЄВ

ПОДРУЖЖЯ МАКІВ РАЗОМ І НА ВІЙНІ

ВОЇНИ-ЗВ'ЯЗКІВЦІ СТАРШІ СЕРЖАНТИ СЕРГІЙ ТА СНІЖАНА МАКИ ОДНИМИ З ПЕРШИХ СТАЛИ НА ЗАХИСТ БАТЬКІВЩИНИ ВІД РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ

Молоді люди познайомилися в 93-му окремому лінійно-вузловому полку зв'язку на Житомирщині. Згодом вони побралися і служили разом у цій військовій частині аж до її розформування в 2013 році.

Складний для України час Сергій і Сніжана зустріли в селищі Черкаському на Дніпропетровщині у складі 121-го окремого лінійно-вузлового полку.

Наприкінці квітня 2014 року командир батальйону спитав у Сергія, чи готовий він брати участь в антитерористичній операції, і отримав ствердну відповідь. На сімейній нараді Сергій зі Сніжаною вирішили їхати на війну разом. Маленьких донечку Валю і синочка Сашка відвезли до батьків Сніжани. Теща Сергія Жанна Олександрівна сказала: «Вирішили їхати — їдьте. За дітей не хвилюйтеся, догляну. Краще себе бережіть».



Сергій та Сніжана Маки

На Донеччині подружжя Маків служило в складі польового вузла зв'язку, Сніжана начальником апаратної, а Сергій — молодшим командиром групи командно-штабних машин на базі БТР-80. Їхнім головним завданням було забезпечення надійним зв'язком командування сектору «Б», тож Сергій постійно був на виїздах як у складі групи, так і автономно — на своєму БТРі. За допомогою цифрової апаратури він встановлював для частин супутниковий зв'язок, виконував відволікаючі маневри, за повним сценарієм вів радіоігри тощо.

— Найважче було щоразу проводжати Сергія в «автономки», які тривали по декілька діб — під обстрілами, з реальною небезпекою зіткнення з ворогом, — зізнається Сніжана.

Найстрашнішими спогадами в пам'яті Сергія закарбувалися події під Іловайськом у серпні 2014-го, коли загинули його побратими. БТР-80 з їхньої групи під час виходу з котла майже впритул розстріляла з великокаліберного кулемета ворожа БМД. У полум'ї, що спалахнуло від витеклого палива, за лічені хвилини згоріла бойова машина і весь її екіпаж...

Після Іловайського котла Сергій у групі евакуації за домовленістю з противником розшукував і вивозив тіла загиблих на аеродром до Волновахи, евакуйовував поранених. Робота велася під прицілом терористів, які знущалися, погрожували застрелити. Нерви ледве витримували, заспокоювало тільки те, що Сніжана в безпеці — її відправили на «велику землю» якраз перед початком оточення.

Сергій у районі проведення АТО знаходився понад рік і повернувся звідти в червні 2015 року. За цей час він пізнав і радість перемог, і гіркоту втрат товаришів, і біль, до якого ніколи не звикнеш. Був нагороджений відзнакою «За воїнську доблесть», отримав контузію. Забезпечував зв'язок із «кіборгами» в Донецькому аеропорту, працював із десантниками, танкістами і артилеристами. Чудово пам'ятає, як сепаратисти влаштовували справжнє полювання на зв'язківців. Тільки-но ворожий безпілотник зафіксує місцезнаходження наших бійців — одразу артобстріл. А, приміром, на даху дев'ятиповерхового заводу в Красногорівці, який прострілювався снайперами противника, Сергію довелося встановлювати «тарілки» супутникового зв'язку.

Зараз Сергій та Сніжана служать у Чернігові. Нещодавно Сергій повернувся зі свого другого відрядження в район АТО.

— Війна це, звичайно, дуже страшно. Але ми поїхали зі Сніжаною на Схід України, щоб цих жахіть не було тут, де наші діти, рідня, друзі, люди, які не знають, що таке війна. Дай Боже, щоб і не дізналися. Заради цього ми стали на захист країни, — говорить Сергій.

Олександр ПАРІЙ



З фотоальбому митця: Ярослав Ходаківський «Яра» і Михайло Лупейко «Ангел» обороняють «Небо». Листопад 2014 р.



Олександр Клименко



«ФРОНТОВИЙ ФОТОАЛЬБОМ», АБО СУВОРА ПРАВДА ПРО ВІЙНУ

ВІДОМИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФОТОРЕПОРТЕР ОЛЕКСАНДР КЛИМЕНКО ПРЕЗЕНТУВАВ СВІЙ ПОТУЖНИЙ МАСИВ СВІТЛИН ПРО ВІЙНУ НА СХОДІ КРАЇНИ

У передмові до фотокниги автор зауважив, що вона, можливо, комусь здасться суворою, як і сама війна, яка руйнує долі багатьох українців. Проте ця добірка фронтових світлин є своєрідним зрізом трагізму сучасної історії України. Таким його побачив фотожурналіст Олександр Клименко, який не претендує на «енциклопедичність війни», а лише намагається зберегти правду для наступних поколінь.

Петрович, як його шанобливо називають колеги, ось уже чверть століття працює фоторепортером газети «Голос України», але своєю творчістю давно вийшов за межі рідного видання. І тепер його ім'я фактично стало брендом української військової фотодокументалістики.

Ми познайомилися рівно 22 роки тому, у листопаді 1994-го, під час відрядження до українських миротворчих батальйонів у колишній Югославії. Олександр уже тоді активно співпрацював з військовими журналістами і охоче погоджувався на відрядження, які, відверто кажучи, не були цілком безпечними. Нашу медіа-трійку очолив тоді представник прес-служби Міністерства оборони України Ігор Мельничук. Переліт з Озерного до Загреба, дві години на формальності з документами, отримання бронежилетів та шоломів і у складі робочої групи Міністерства оборони знову літаком до Сараєва.

Про те, що нас обстрілювали під час заходження на посадку, ми дізналися, коли побачили, як командир літака величезною викруткою виколупував з обшивки Іл-76 кулі. А далі були безсонні ночі під акомпанемент мінометних вибухів у «казармах Тіто», де розташовувався наш 240-й батальйон, поїздки на «чекпойнти», зустрічі з миротворцями, знову переліт до Загреба. І вже на автівках — до іншого батальйону, що дислокувався в містечку Гліна в Сербській Країні.

Дорогою ми всюди спостерігали зруйновані будинки, таблички із суворим попередженням «Міни!» і озброєних «вояків», які рухалися вздовж дороги групами по 5–7 осіб. Олександр постійно тримав напоготові фотоапарат й іноді просив водія «уазика» пригальмувати, аби засвідчити балканську трагедію.

— Яка безглузда війна, — з гіркотою в голосі говорив тоді Клименко. — Не дай боже пережити таке. Не дай боже...

Протягом двадцяти років Олександр Клименко фіксував фотокамерою чимало миттєвостей миротворчих операцій ООН, в яких брали участь українські «блакитні шоломи». Йому доводилося знімати збройні конфлікти й повоєнні будні у Лівані, Кувейті, Сьєрра-Леоне, Ліберії, Кот-д'Івуарі, Південному Судані, Демократичній Республіці Конго. Результатом цих багатоденних відряджень стали два фотоальбоми «Миротворча діяльність Українського війська. Перше десятиліття» та «Крізь вогонь і сльози». В них, крім світлин про шляхетну миротворчу службу українського солдата, зібрані фотосвідчення людського горя: зруйновані міста й селища, табори біженців, жертви війни та голодні діти.

— Я ніколи не міг уявити, що війна може прийти до мого дому, — каже фоторепортер. — Що на мою долю випаде місія мовою фотографії розповідати про жахливий період в історії нашого народу.

ЙОМУ НЕ БАЙДУЖА ДОЛЯ ТИХ, З КИМ ВІН РАЗОМ ПЕРЕБУВАВ В ОКОПІ: БОЄЦЬ ЗІ ЗБРОЄЮ, КЛИМЕНКО — З ФОТОАПАРАТОМ

Знаючи Клименка, я ні на йоту не сумнівався, що він одним з перших фоторепортерів вирушить на Схід. Не зупинило його навіть поранення, яке він отримав під час подій на Майдані. Як зізнається сам Олександр, для нього війна почалася 2 травня 2014 року із загибелі його п'ятьох знайомих вертолітників під Слов'янськом. З ними він познайомився ще під час відрядження до Ліберії — з кимсь підіймався в небо, з кимсь просто приятелював. Петрович навіть їздив прощатися із загиблими офіцерами у Броди.

До речі, у авіаторів з фотокореспондентами особливі стосунки: не кожен з них погодиться фотографуватися перед польотом — погана прикмета. Пам'ятаючи про це, Клименко завжди питає дозволу на зйомку і, отримавши відмову, не ображається. Не нашкодити — одна з головних заповідей фотомайстра. Він дуже ретельно відбирає знімки до своїх книг та виставок, з повагою ставиться до тих, хто на них зображений. Якщо ж герой фото не захоче його оприлюднення, то так воно й буде.

— У мене багато фото фронтовиків, які не хочуть публічності під час бойових дій, — говорить Олександр. — Ніякої трагедії в цьому не бачу. Мине час, закінчиться війна, і багато з неопублікованого побачить світ.

За світлинами, зібраними у «Фотоальбомі» можна вивчати географію відряджень фоторепортера на війну. Слов'янськ, Новий Айдар, Кримське, Піски, Щастя, Первомайське, Попасна, Мар'їнка, Тоненька, Красногорівка, Авдіївка... Це далеко не повний перелік населених пунктів, де побував Олександр Клименко.

Його знають командири багатьох бригад, упізнають рядові солдати. З багатьма героями своїх фотографій Олександр зустрічається поза фронтом, у мирному житті. Йому не байдужа доля тих, з ким він разом перебував в окопі: боєць зі зброєю, Клименко — з фотоапаратом. Наприклад, нещодавно зі своїм другом, тележурналістом Романом Бочкалою, Олександр відвідав у госпіталі одного з героїв «Фотоальбому» Михайла Лупейка, який внаслідок важкого поранення залишився без ніг.

— Під час недавньої зустрічі з молодими журналістами мене запитали, чи не страшно фоторепортеру на війні, — говорить Олександр. — Я не хочу лукавити: страшно. Одного разу, потрапивши під обстріл з «Градів» із колегою-журналістом, я кілька разів звертався до Бога: якщо я мушу загинути, то не так безглуздо — від осколків снаряда в укритті. Хай краще це станеться в бою, під час відбиття атаки ворога.

Фотороботи Олександра відверті й щирі. Вони надзвичайно правдиво передають характер захисника української землі. У зафіксованих фотокамерою рішучих рухах бійців, в їхніх очах одночасно читаються мужність і любов до рідного краю, до людей, яких вони захищають, безстрашність, ненависть до ворога. Читачі «Народної армії» неодноразово зустрічали їх і на сторінках нашого видання.

Зазвичай фотокореспонденти не обтяжують себе збиранням цікавих фактів про героїв своїх фото. За плечима валіза «заліза», у руках фотоапарат — відзняв «картинку» для газети та й годі. Для тих, хто останнім часом стежить за творчістю Олександра Клименка й тримав у руках «Фронтовий фотоальбом», приємною несподіванкою стало те, що фотографії автора супроводжуються його власними роздумами про війну, розповідями про солдатські долі.

— Звичайно, фотографія — це один із засобів, що зберігає спогади, це беззаперечна документація події, — говорить фотомайстер. — Але, на жаль, всього вона передати не може. і тоді виникає бажання доповнити знімок своїми враженнями, думками. Нарешті занотувати обставини, за яких було зроблено фото.

За словами Олександра Клименка, його «Фронтовий фотоальбом» вийшов друком завдяки допомозі першого заступника Голови ВР України Ірини Геращенко, громадського діяча Тараса Лилика, фотожурналіста Владислава Соделя та багатьох інших небайдужих людей, які добре розуміють важливість таких правдивих книг про війну в нинішній час.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

За результатами 58-х виборів президента Сполучених Штатів Америки перемогу здобув кандидат від Республіканської партії США Дональд Джон Трамп, успішний американський бізнесмен, медіамагнат та відомий консервативний політик. На посаду президента найбільш розвинутої країни світу та головнокомандувача найпотужнішої армії Дональд Трамп заступить 20 січня 2017 року під час урочистої інавгурації, яка відбудеться у столиці країни, місті Вашингтоні


Президент України Петро Порошенко під час передачі техніки Збройним Силам України. Жовтень 2016 р.

«НАМ СВОЄ РОБИТИ»,

АБО ПРО МОЖЛИВІ ЗМІНИ ПРІОРИТЕТІВ У ПОЛІТИЦІ США ПІСЛЯ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ПЕРЕГОНІВ

Результат виборів для багатьох у світі виявився дещо несподіваним, адже, за попередніми соціологічними опитуваннями, ще напередодні самих виборів попереду була його основна опонентка, представниця Демократичної партії США пані Гілларі Клінтон. Однак реальність виявилася, м'яко кажучи, дещо іншою. Американці зробили свій вибір на користь так званих традиційних цінностей, виразниками яких завжди була і залишається Республіканська партія.

Тож з перемогою Дональда Трампа як у самих США, так і в усьому світі виникла нова геополітична реальність, адже з'явилася достатньо висока ймовірність суттєвих змін та поворотів у зовнішній та внутрішній політиці нової адміністрації президента США. Це стосується передусім надання переваги у діяльності нової адміністрації саме внутрішнім, американським проблемам над зовнішньою політикою, на чому майбутній переможець президентських перегонів неодноразово наголошував під час їх проведення.

ТРЕБА ПАМ'ЯТАТИ СЛОВА НАШОГО ПРЕЗИДЕНТА, СПОДІВАТИСЯ ПЕРЕДУСІМ НА ВЛАСНІ СИЛИ ТА ВЛАСНЕ ВІЙСЬКО, А НЕ СПОВІДУВАТИ ІНФАНТИЛЬНУ НАДІЮ НА «ДОБРОГО ДЯДЬКА», ЯКИЙ ПРИЙДЕ ТА ВТИХОМИРИТЬ АГРЕСОРА

Звісно, нас цікавить у першу чергу можливість суттєвих змін у взаємовідносинах США та України, особливо в контексті окупації Криму з боку Росії та її гібридної агресії на Донбасі, які досі тривають. Отже чого слід чекати нашій країні наступного року зі зміною господаря Білого дому?

Зазвичай спроба робити прогнози — вкрай невдячна справа, тим більше у тій сфері, де будь-які передбачення заздалегідь приречені на певну неточність (а саме такою сферою є політика, особливо на світовій арені). Однак це не зупиняє чималу кількість вітчизняних та закордонних експертів-пророків, і вони висловлюють свої, подекуди достатньо оригінальні, думки стосовно подальшого розвитку подій, зокрема у так званих гарячих точках планети, до яких, на жаль, сьогодні належить і наша країна. Тож зрозуміло, що багатьох людей саме в нашій державі (і не тільки) цікавить, яких заходів і коли вживатиме нова адміністрація президента США для розв'язання цих конфліктів, зокрема в Україні.

За оцінками багатьох експертів, у випадку з Дональдом Трампом, стосовно його пріоритетів у зовнішній політиці, до сфери якої якраз і відноситься «питання України», цілком сміливо можна застосувати термін — непередбачувана. Ця, так звана непередбачуваність була обумовлена низкою суперечливих висловлювань майбутнього президента, ще у ранзі кандидата на цю посаду. Наприклад, свого часу Дональд Трамп підкреслював необхідність вести жорстку зовнішню політику та повернути США репутацію «Великої країни» і одночасно заявляв про «пріоритет виключно американських проблем над зовнішньою політикою»… Прогнозувати сьогодні напрямок змін у зовнішній політиці США важко, адже поки не призначені ключові фігури нової Адміністрації, стосовно цієї сфери її діяльності. Я маю на увазі посади Державного Секретаря США та Міністра оборони цієї країни. Тому, робити якісь довгострокові і одностайні висновки стосовно цього питання, навряд чи варто.

Володимир Фесенко, голова правління Центру прикладних політичних досліджень «Пента»:



«Президент США змушений рахуватися з конгресом. Якщо ексцентричність і епатажність Трампа призведуть до того, що він почне міняти правила гри, то це може викликати невдоволення еліт. Наприклад, буде відмовлятися від лідируючої ролі США, різко переглядати зовнішню політику, що призведе до політичних і економічних витрат. Тоді це може викликати серйозний опір американського істеблішменту».

Володимир Фесенко також нагадав, що загальна позиція американського істеблішменту, яка була виражена в резолюціях конгресу, а сенат зараз їх буде розглядати, — підтримка України. І це позиція і республіканців, і демократів.

Але в цьому контексті мені хотілося б звернути увагу читачів зовсім не на слова наших заокеанських або європейських партнерів (які також достатньо прискіпливо намагаються спрогнозувати подальші дії нової адміністрації США), а на промову українського Президента Петра Порошенка під час святкування 25-ї річниці Незалежності нашої країни.

— …головний наш гарант (мався на увазі гарант державної незалежності України. — Авт.) — це Збройні Сили України. Це набагато серйозніше, ніж будь-який Будапештський меморандум…

Тож перш ніж намагатися щось прогнозувати стосовно майбутньої зовнішньої політики США, зокрема у сфері допомоги та підтримки України, треба пам'ятати ці слова нашого Президента, сподіватися передусім на власні сили та власне військо, а не сповідувати інфантильну надію на «доброго дядька» з-за океану, який прийде та втихомирить агресора.

Здобувати та оберігати свою Незалежність нам доведеться власними зусиллями. І це усвідомлює наше вище військово-політичне керівництво, яке робить у цьому напрямку впевнені кроки, а не сподівається лише на манну небесну у вигляді світового співтовариства на чолі з США. Принаймні порівняння показників оборонного бюджету України протягом останніх двох років із аналогічними показниками у попередні роки яскраво свідчать про це.

Хоча, звісно, від ефективної допомоги найпотужнішого світового гравця у справі відбиття сусідської агресії Україна не відмовиться. І зайвою для нас вона точно не буде. Особливо у сфері підтримки санкцій проти східних «братів», готових і надалі шматувати нашу країну.

Відповідно до низки висловлювань офіційних осіб США можна сподіватися, що особливих «землетрусів» у цій сфері не станеться. Наприклад, Посол США в Україні Марі Йованович заявила, що Сполучені Штати Америки не змінюватимуть ставлення до України, незалежно від результатів виборів.

Посол України в США Валерій Чалий:



«Для нас важливо не втрачати темп у ці місяці, які будуть після дати виборів та інавгурації президента США. У нас дуже багато питань, які треба розглянути для України в конгресі... Всі ті конгресмени і сенатори (і республіканці, і демократи), які чітко висловлювалися на підтримку України, зараз перемогли у своїх округах. Це означає, що ми маємо великий шанс поборотися за те, щоб, наприклад, Stand for Ukraine (акт на підтримку України), той, що відкриває нові можливості для нас, було проголосовано та підтримано. І в разі приходу нового президента ці процеси підуть швидше. Чому? Тому що діюча адміністрація буде виставляти певні «прапорці» для того, щоб, по суті, не те щоб обмежити виконавчу владу, але для збереження певного балансу».

— …Політика США щодо нашої держави незмінна вже 25 років, оскільки існує консенсус серед політичної еліти Сполучених Штатів на підтримку України, — підкреслила американський дипломат під час брифінгу в день виборів. — У мене є чітка впевненість у тому, що незалежно від того, хто буде наступним президентом, і в перехідний період, і при новій адміністрації США залишаться потужним партнером України. З боку обох партій є підтримка українського суверенітету, територіальної цілісності. Я впевнена, що ми це продовжимо.

У цьому контексті цікаво нагадати нашим читачам, що ще місяць тому Дональд Туск (голова Євросоюзу) під час зустрічі з українським прем'єр-міністром Володимиром Гройсманом пообіцяв, що політика санкцій щодо Росії буде продовжена, попри те що це достатньо непросто робити через позицію окремих країн – членів організації.

Тож сьогодні навряд чи можна впевнено стверджувати, що спрямованість політики нової адміністрації президента США зазнає докорінних змін. А ось розміри та масштаби зацікавленості й участі США у розв'язанні світових проблем, безперечно, можуть змінитися. І нам слід обов'язково це враховувати. Цей чинник має змусити нас приділяти ще більше уваги зміцненню безпеки нашої держави, щоб бути впевненими у спроможності захиститися власними силами та засобами.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ПРОЕКТ «БЕССАРАБСЬКА РЕСПУБЛІКА» —

ЩЕ ОДИН ВЕЛИКИЙ ПЛАН КРЕМЛЯ З РОЗШИРЕННЯ «РУСЬКОГО МІРА»

ПУТІНСЬКИЙ РЕЖИМ НЕ ПРИПИНЯЄ СПРОБ ДЕСТАБІЛІЗУВАТИ СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ



Головна руйнівна сила агресора — навербовані прихильники з місцевого населення

Нещодавно Міністр оборони Молдови Анатоль Шалару після переговорів з українською стороною повідомив ЗМІ, що Україна може надати «зелений коридор» для виведення військ РФ з Придністров'я. Навіть більше, план з виведення озброєння і російських військ із села Колбасна в Придністров'ї планується розробити вже до кінця нинішнього року. Адже зберігання великої кількості боєприпасів у цьому селі реально загрожує мешканцям обох країн. Як зазначив Анатоль Шалару, ця місія повинна здійснюватися під егідою ООН і ОБСЄ

Але ці заяви Міністра оборони Молдови викликали напрочуд бурхливу і різку реакцію в Москві. Зокрема перший заступник голови комітету з оборони і безпеки Ради Федерації Федеральних Зборів РФ Франц Клінцевич, коментуючи повідомлення про те, що Молдова і Україна домовилися підготувати до кінця року спільний план з виведення російських військовиків і озброєнь з Придністров'я, заявив: «…На сьогоднішній день всі розмови про виведення російських військ з Придністров'я явно передчасні і мають провокативний характер». Нагадаю нашим читачам, що це той самий Клінцевич, який погрожував «…розпочати широкомасштабні поставки зброї та боєприпасів «ДНР» та «ЛНР» у разі поставок озброєння США до України…»

Але якщо уважніше придивитися до обстановки в цьому регіоні, то з'ясується, що Клінцевич зовсім невипадково ляпає погрозливі заяви у бік Молдови та України, звинувачуючи їх у якихось «провокаціях». Адже з точки зору чинного в Росії режиму, ці гучні погрози видаються цілком логічними.

Справа ось у чому. Починаючи з 1990 року Придністров'я (так зване ПМР) залишається невизнаною світовою спільнотою державою. Це сталося після того, як тут розпочався інспірований Москвою збройний конфлікт між проросійськими сепаратистами, які зажадали відділення від Молдови, і центральним урядом країни у Кишиневі. Ні тодішній, ні чинний правлячий у Росії режим не бажав втрачати вплив на ситуацію в цьому регіоні. 2014 року встановлена російськими багнетами «влада» регіону наполегливо попросила Держдуму РФ розробити закон, який дозволив би прийняти цю «державу» до складу Росії. А у вересні 2016 року лідер невизнаної республіки Придністров'я Євген Шевчук підписав «указ про реалізацію підсумків республіканського референдуму від 17 вересня 2006 року про визнання незалежності Придністров'я з подальшим приєднанням до Росії».

Погодьтеся, ситуація дуже нагадує ту, яка сьогодні склалася на Сході нашої країни. Навіть у окремих деталях та нюансах. Той самий сценарій із «повсталою проросійською республікою», ті самі сепаратисти і ті самі російські багнети, на яких, власне, і тримається все це проросійське кубло, штучно створене на суверенній території Молдови.

Але є й певні відмінності, які грають зовсім не на користь усіх цих поціновувачів «руського міра» з берегів Дністра. Справа в тому, що цей анклав оточений або територією Молдови, або України, яка має такі самі проблеми з гібридною «братерською» агресією з боку одного головного режисера всього цього сепаратистського шабашу.

ПМР — ТОЙ САМИЙ СЦЕНАРІЙ ІЗ «ПОВСТАЛОЮ ПРОРОСІЙСЬКОЮ РЕСПУБЛІКОЮ», ТІ САМІ СЕПАРАТИСТИ І ТІ САМІ РОСІЙСЬКІ БАГНЕТИ, НА ЯКИХ, ВЛАСНЕ, І ТРИМАЄТЬСЯ ВСЕ ЦЕ ПРОРОСІЙСЬКЕ КУБЛО

Зрозуміло, що в такій ситуації російські багнети і підтримана ними «придністровська влада» почуваються не дуже комфортно: постачання, забезпечення та навіть проста ротація особового складу російського контингенту в Придністров'ї, м'яко кажучи, ускладнені. В часи, коли в Києві володарювали проросійські поціновувачі золотих батонів, проблем для «руского міра» в цьому сенсі не існувало. За певні особисті комерційні преференції тогочасні керівники нашої держави пропускали до цього сепаратистського анклаву будь-кого і будь-що. Однак з анексією Криму та розв'язанням війни на Сході нашої країни, а головне — зі зміною влади в Україні внаслідок Революції гідності, ситуація з транзитом російських «миротворців» та їхніх вантажів територією України змінилася. Перед путінським режимом постала реальна проблема утримання російського впливу в цьому регіоні, тим більше що виведення російських військ із Придністров'я, яке передбачалося цілою низкою міждержавних та міжнародних документів щодо врегулювання збройного конфлікту в Придністров'ї, російська сторона не просто затягувала, а й фактично зупинила. Так, посол з особливих доручень МЗС РФ Сергій Губарєв 7 квітня цього року заявив, що Росія не готова везти кілька ешелонів зі зброєю через територію України, коли там «розгортаються драматичні події», адже йдеться не про «дитячі іграшки і пляшки з молоком», а про смертоносний вантаж. При цьому представник російського МЗС сором'язливо промовчав з приводу того, хто є ініціатором цих «драматичних подій» у сусідній державі.

Тому і на сьогоднішній день в Придністров'ї перебуває розгорнутий контингент російських сил, який складається з одного батальйону й оперативної групи російських військ. Загалом у регіоні налічується 1200–1300 російських військовослужбовців, частина з яких охороняють склади з боєприпасами в селі Колбасна, що залишилися після розпаду СРСР, а решта — удають із себе миротворців. Молдова наполягає на безумовному виведенні російських військових зі своєї території. Тим більше, що дітися цим «миротворцям» нікуди: навколо або «кровожерливі бандерівці», або «криваві румунські націоналісти». Й усі вони явно не схильні до добровільного входження до складу нової «імперії керованої демократії», обравши курс на Європу…

Тож дуже скоро в Кремлі усвідомили, що для порятунку Придністров'я (звісно, в їхньому викривленому розумінні) треба знайти якесь швидке розв'язання проблеми. І треба віддати належне цим кремлівським проектантам, вони винайшли рішення, як повідомила група «Інформаційний спротив», у вигляді своєрідного трьохваріантного плану.

Перший варіант — «Бессарабська народна республіка» (скорочено — БНР). Кремлівські куратори почали його реалізовувати ще з 2014 року. Він передбачав відторгнення від України частини Одеської області й створення сепаратистського утворення, яке зв'язало б Придністров'я з анексованим Кримом по морю. Про цей варіант у квітні нинішнього року українській спільноті повідомив глава СБУ Василь Грицак. За його словами, ключовим елементом усього задуму були підрив мостів і захоплення перешийка біля кордону з Придністров'ям, де базуються російські війська. Під виглядом ополченців у дев'ять відрізаних районів Одеської області повинні були увійти російські війська з Придністров'я, і це стало б початком проголошення «Бессарабської народної республіки» на чолі з російськими фахівцями з надр ФСБ. Після цього мало відбутися захоплення Одеси і відкриття «другого фронту» для української армії. В результаті для російських військ у Придністров'ї відкрився б шлях постачання з Криму, а в самому регіоні за донбаським зразком з'явилися б важке озброєння та чергові армійські корпуси «народного ополчення Бессарабії».

Однак, як з'ясувалося, прихильників «БНР» для практичної реалізації цього «геніального» варіанту, м'яко кажучи, не дуже багато. Причому цієї весни Служба безпеки України розгромила так звану народну раду Бессарабії, затримавши найактивніших та найпослідовніших її учасників, якими керував куратор проекту «Бессарабія» Інал Ардзінба — перший заступник радника президента РФ Владислава Суркова. Нині Ардзінбі оголошено підозру — він перебуває в розшуку. Також у пресслужбі СБУ повідомили, що її працівники вилучили електронне листування групи сепаратистів з координаторами в РФ та АР Крим, агітаційні матеріали, комп'ютерну техніку, банківські картки для фінансування незаконних сепаратистських акцій, значну кількість готівки. Один із керівників групи визнав, що на початку квітня виїжджав до Москви, де був завербований представниками спецслужби РФ. СБУ також виявила друкарню, де незаконно виготовляли сепаратистські агітки.

Другий варіант — заколот та повалення законного уряду в самій Молдові, приведення до влади проросійських сил та відторгнення берегової смуги уздовж правого берега Дністра на користь придністровських сепаратистів. Але дві спроби перевороту в Кишиневі так і не вдалися. Спочатку місцеві спецслужби в упереджувальному режимі заарештували вісім членів створеної ФСБ ліваацької екстремістської мережі, після чого, за словами самих заколотників, «вона впала». А потім ще чотирьох «громадян ПМР» молдовські спецслужби ненав'язливо депортували до їхніх господарів — до Москви. Підняти на повстання тамтешніх мешканців цим провокаторам також не вдалося. Останні просто не усвідомили сенсу безглуздих дій з «повалення кишинівського режиму».

Ну і третій, наймасштабніший та найтривіаліший варіант — «Одеська народна республіка» (або «Велика Бессарабія»). Керманичі Кремля вважають його найважливішим зі стратегічної точки зору.

Саме тому в квітні–травні 2016 року російські війська провели цілу серію навчань у степовій частині в Криму, яка нагадує Одеську область. Дуже показовими були питання, які відпрацьовували при цьому російські війська: прорив та придушення системи ППО противника, завдання масованих БШУ, висадка повітряного та морського десанту на необладнане узбережжя, перекидання повітрям та морем підсилення і предметів МТЗ для потреб експедиційного угруповання військ, формування та дії різнорідного корабельного угруповання флоту. Зрозуміло, що якби російське командування прагнуло лише утримати Крим, то зміст усіх цих навчань був би дещо іншим…

Костянтин МАШОВЕЦЬ



Канадський інструктор передає свій досвід військовослужбовцям Збройних Сил України

У 2017-му БРИТАНЦІ ПІДГОТУЮТЬ 5 ТИСЯЧ НАШИХ БІЙЦІВ

НАВЧАННЯ ЗА СТАНДАРТАМИ ПІВНІЧНО-АТЛАНТИЧНОГО АЛЬЯНСУ ВЖЕ ПРОЙШЛИ БІЛЬШЕ 2 ТИСЯЧ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Наше військо за останні два-три роки зазнало кардинальних змін. Зокрема змінилися підходи до бойової підготовки. За словами Міністра оборони України генерала армії України Степана Полторака, у цій сфері нам потрібно запозичувати зарубіжний досвід, бо однією з цілей реформування українського війська є набуття сумісності з арміями країн-членів НАТО. Тому зовсім не випадково до процесу бойової підготовки нині активно залучаються і представники країн-партнерів — так звана навчально-тренувальна місія НАТО в Україні.

— На сьогодні підготовку з іноземними інструкторами вже пройшли більше двох тисяч військовослужбовців Збройних Сил, і це тільки на території України, — повідомив нещодавно начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко.

До навчання українських військовослужбовців залучається чимало країн. Та найбільш тісно Україна в цій сфері співпрацює із США, Канадою, Великобританією та Литвою. Про якість таких занять неодноразово доводилося чути від наших бійців, які відслужили не одну ротацію в районі АТО. Адже одна річ, коли вчишся вести бойові дії на власному досвіді, а зовсім інша, коли тебе до цього готують і розповідають навіть про найменші нюанси військової справи.

Попри географічну віддаленість, нашим найближчим партнером стала саме Канада. Вона стабільно входить до першої трійки країн за обсягом виділеної Україні допомоги. Крім цінного фінансового та матеріального ресурсу, військовослужбовці з цієї країни передають Україні і свій чималий досвід. Уже майже рік у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки у Старичах та Центрі розмінування в Кам'янці-Подільському прийомів сучасного бою українських військових навчають понад 200 канадських інструкторів.

— Ми підлаштовуємо заняття до потреб українських партнерів. Порівняно з тим, як наша програма була побудована раніше, вона, безперечно, розвинулася. Ми підтримуємо контакти з українськими військовими, котрі пройшли тут навчання, щоб вони розповідали нам, як допомогли їм наші уроки, і ми могли адаптувати навчання до їхніх потреб, — розповів підполковник Тім Арсенолт — керівник операції UNIFIER, командувач Об'єднаної оперативної групи «Україна» та канадської військової тренувальної місії в Україні. — Місія в Україні дещо відрізняється від решти. Коли ми, наприклад, проводили військове навчання в Афганістані, то починали з нуля, адже місцеві збройні сили формувалися заново, і до них записувалися колишні цивільні. А в Україні військові — досвідчені, багато з них побували у боях, часто їхній досвід відрізняється від нашого. Тому наша тренувальна місія — взаємовигідна. Намагаємося показати українцям, як можна робити їхню роботу інакше, пропонуємо різні варіанти, щоб підвищити майстерність. Водночас ми відкриті до отримання від них нових знань. Наші інструктори можуть навчити українців прицільної стрільби, навігації, надання першої допомоги, покращити управління на рівні сержантського та молодшого офіцерського складу, але при цьому уроки, які виносять із боїв українські військові, дуже корисні й для них. Адже Канада не має досвіду таких операцій, які зараз проводить українська армія.

Також, як зазначають канадські фахівці, працювати в Україні дуже легко. Адже в українських військовослужбовців належний фізичний розвиток і високий моральний дух. А ще їм притаманні виразні лідерські риси та великий потенціал. Саме на основі цього і будується робота.

Значна увага приділяється саме підготовці командирів. Адже в НАТО почали висувати нові вимоги до командних кадрів: кожен офіцер та сержант повинен мати перевагу над супротивником завдяки інтелекту та інноваційним підходам, тобто здатності проявляти ініціативу та нестандартно діяти. До речі, найінтелектуальнішою вважається армія Японії, де навіть значна частина сержантського складу — люди з вищою освітою.

ДО НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗАЛУЧАЄТЬСЯ ЧИМАЛО КРАЇН. ТА НАЙБІЛЬШ ТІСНО УКРАЇНА В ЦІЙ СФЕРІ СПІВПРАЦЮЄ ІЗ США, КАНАДОЮ, ВЕЛИКОБРИТАНІЄЮ ТА ЛИТВОЮ

Ще однією країною, яка постійно надає допомогу Україні, є Великобританія. Інструктори з цієї країни навчають українських військовослужбовців техніки ведення бою в місті та в умовах пересіченої місцевості, здійснення патрулювання, охорони та оборони важливих об'єктів, протидії диверсійно-розвідувальним групам, супроводження автомобільних конвоїв. А ще вчать надавати ефективну медичну допомогу на полі бою, а також базових тактичних прийомів. Тренування також включають протидію мінам і будівництво міцних фортифікацій. На уроках британці розповідають і про свій багаторічний досвід на війні в Афганістані. Як говорять британські тренери, вони десятиліттями воювали проти легко озброєних терористів «Талібану», які влаштовували засідки і мінували дороги. Але цю загрозу не можна порівнювати з тією, яка нависла над Україною від танків і важкої артилерії Росії. Тому британці намагаються навчитися в українців не менше, ніж вчать нас.

— Перехід, скажімо, мосту, за нашим досвідом, має бути повільним, оскільки в Афганістані ми бачили, що такі місця можуть бути заміновані саморобними бомбами. Але українські солдати не мають стільки часу на Сході країни. Вони кажуть, що коли затримаються на відкритому місці більше 10 хвилин, по них може вдарити артилерія, — розповів один із британських тренерів. — Отже, українські військові самі стають вчителями для тих, хто приїхав ділитися з ними навичками.

Загалом найближчим часом обсяги допомоги Великої Британії передбачається збільшити в рази. Наступного року буде підготовлено 5000 військовослужбовців України за стандартами НАТО — це нова мета тренувальної місії Великої Британії в Україні. Про це нещодавно повідомив Міністр оборони Великобританії Майкл Фелон.

Як відзначають українські військові, завдяки тісній співпраці з арміями провідних країн світу ми сьогодні маємо можливість швидкими темпами нарощувати обороноздатність нашої країни. Адже навички і знання наших іноземних колег, помножені на досвід, який українські підрозділи набули в районі проведення АТО, є фундаментом для створення сучасного, боєздатного Українського війська, що з часом буде цілком сумісним з арміями країн-членів НАТО.

Роман ВУС

ДЕФІЦИТУ ПУТІВОК ДАВНО НЕМАЄ,
БО ПОПИТ НЕВИСОКИЙ. ЧОМУ?



Ці путівки досі чекають своїх власників

За десять місяців 2016 року послугами санаторно-курортних закладів Міноборони скористалися 1627 військовослужбовців. Значну частину з них становили ті, кого направили до санаторіїв після поранення чи хвороби, і лише 655 відпочивали в санаторно-курортних закладах під час відпустки. А це лише 0,2% від усіх військовослужбовців війська. Чому так сталося, розбирався кореспондент «Народної армії»

Уподобання українських військових щодо місця відпочинку не відрізняються від решти громадян країни — влітку це море, взимку — лижні курорти. У літній сезон українці традиційно здебільшого відпочивали у Криму, а після анексії півострова найпопулярнішими напрямками залишаються узбережжя Чорного моря — Одеська, Миколаївська та Херсонська області. Взимку більшість надавали перевагу гірськолижним курортам Карпат.

На жаль, вітчизняне оборонне відомство запропонувати військовим відпочинок на морському узбережжі чи серед гір не може. Всі шість санаторіїв Міноборони, що розташовувалися на узбережжі Чорного моря, залишилися в окупованому Криму. Багато санаторіїв, баз і будинків відпочинку в Міноборони забрали в різні роки ще до війни на Донбасі. Щоправда, у Львівській області ще є військова навчально-спортивна база зимових видів спорту «Тисовець», яка надає весь спектр послуг з катання на гірських лижах та повноцінного дозвілля, але військові туди можуть потрапити на рівних правах із цивільними, якщо, звичайно, знайдуться гроші.

Разом із тим військові медики наголошують: їхнє завдання — лікувати військовослужбовців, а не розважати їх. На сьогодні Військово-медичний департамент Міноборони України може запропонувати лише чотири санаторії. Це центри медичної реабілітації та санаторно-курортного лікування «Трускавецький» та «Пуща-Водиця», санаторій «Хмільник» та санаторне відділення у ВМКЦ центрального регіону у Вінниці. Але черг за путівками в ці санаторії немає.

У Військово-медичному департаменті стверджують, що тому є дві основні причини. По-перше, нещодавні зміни у вітчизняному законодавстві. Адже за законом отримати пільгову путівку військовослужбовці (не учасники бойових дій) та члени їхніх сімей можуть у разі, якщо розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї в розрахунку на одну особу не перевищує трьох прожиткових мінімумів (4350 гривень, з 1 грудня 2016-го — 4800 гривень). Саме таку норму було внесено до законодавства 2015 року. Нині більшість військовослужбовців ЗС України не мають статусу УБД. А їхні зарплати перевищують зазначену планку доходів. Тобто ті, хто забажає поїхати на відпочинок до санаторію, мають бути готові заплатити близько семи тисяч за 21 день за себе та кожного з членів сім'ї.

Друга причина — недостатня робота начальників медичних служб частин і підрозділів. Військовослужбовцям не роз'яснюються їхні права на санаторно-курортне лікування, не доводиться інформація про наявні путівки.

Учасники бойових дій знаходяться у більш виграшному становищі, адже мають право на безоплатні путівки. Але за дружину та дітей треба буде заплатити повну вартість. За статистикою, учасники АТО не масово їдуть до санаторіїв. Протягом 2016 року учасниками бойових дій у Сухопутних військах, найбільшому виді ЗС України, використано лише 66% виділених для них путівок. Навіть у літній період їхня активність не надто зростала, було використано лише 79% наявних путівок.

Самі ж військові, з якими поспілкувався наш кореспондент, називають інші причини їхньої низької зацікавленості в путівках. Молодші за віком прагнуть не лікування, а розваг, тому їм не цікавий спокійний та розмірений режим військових санаторіїв. Старші ж або досі перебувають у полоні довоєнних стереотипів про труднощі з отриманням путівок, або прагнуть вищого рівня сервісу і послуг, аніж пропонують у військових санаторіях. Чимало тих, хто тривалий час перебуває у районі АТО або на полігонах, взагалі не думають про санаторії, для них побути в рідній домівці в колі сім'ї є найкращим відпочинком. До того ж треба сказати про те, що нині офіцерам і солдатам у військових частинах важко заздалегідь спланувати відпустку. А ще часто позбавляє настрою збиратися до санаторію паперова тяганина, що супроводжує процес отримання путівки. Адже для цього недостатньо самого бажання військовослужбовця або рекомендації лікаря. За встановленими правилами, рішення про надання путівки для санаторно-курортного лікування приймається на засіданні санаторно-курортних відбірних комісій і оформляється протоколом. Та й довідка, що підтверджує розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї, як правило, за день не робиться… Для таких випадків військовослужбовцям можемо порадити: якщо виникають труднощі з отриманням путівки до санаторію або вам кажуть, що путівок немає, звертайтеся на гарячу лінію Військово-медичного департаменту Міноборони України за телефоном (044) 454–41–55.

Насамкінець проінформую, що учасники бойових дій мають альтернативу: одержати безоплатну путівку до санаторіїв, які не належать Міністерству оборони України. Державна служба України у справах ветеранів війни та учасників АТО забезпечує військовослужбовців, учасників АТО, путівками для проходження психологічної реабілітації через свої структурні підрозділи з питань соціального захисту населення у місцевих органах влади. Телефони для консультацій Держслужби у справах ветеранів війни та учасників АТО: (044) 281–08–38 та (044) 281–08–48.

ЯКЩО ВИНИКАЮТЬ ТРУДНОЩІ З ОТРИМАННЯМ ПУТІВКИ ДО САНАТОРІЮ АБО ВАМ КАЖУТЬ, ЩО ПУТІВОК НЕМАЄ, ЗВЕРТАЙТЕСЯ НА ГАРЯЧУ ЛІНІЮ ВІЙСЬКОВО-МЕДИЧНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ МІНОБОРОНИ УКРАЇНИ ЗА ТЕЛЕФОНОМ (044) 454–41–55

Як бачимо, нині попит на санаторно-курортні путівки серед військовослужбовців невисокий. На мій погляд, ситуацію може покращити розширення географії військових санаторно-курортних закладів, особливо на морському узбережжі. А з огляду на те, що військовослужбовці нерідко цікавляться саме відпочинком, можливо, варто подбати й про відновлення мережі військових баз та будинків відпочинку.

Роман ТУРОВЕЦЬ

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПИСАВ ЗАКОНИ, ЩО ПОСИЛЮЮТЬ СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ РОДИН УЧАСНИКІВ АТО

Президент України Петро Порошенко 10 листопада 2016 року підписав два закони, спрямовані на встановлення соціальної справедливості та регулюють питання призначення пенсій особам, які стали інвалідами внаслідок безпосередньої участі в антитерористичній операції або забезпечували проведення АТО, а також членам їхніх сімей та сім'ям загиблих.

Закон № 1678-VIII «Про внесення змін до закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб…» регулює питання призначення пенсії дружинам (чоловікам) загиблих (померлих) військовослужбовців, зайнятим доглядом за дітьми годувальника до досягнення восьмирічного віку і які проходять військову службу.

Документом також встановлюється, що чинне право на пенсію в разі втрати годувальника його дружині або чоловікові незалежно від того, чи працює (проходить службу) вона (він), може бути надане в разі, якщо вона (він) зайняті доглядом за дітьми, братами, сестрами чи онуками померлого годувальника, які не досягли восьмирічного віку.

Другий закон № 1673-VIII «Про внесення зміни до статті 3 закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» визначає доповнення переліку осіб, які мають право на пенсію нарівні з військовослужбовцями строкової служби та членами їхніх сімей.

Згідно з цим законом осіб, які стали інвалідами у зв'язку з пораненням, каліцтвом, контузією чи внаслідок захворювання, пов'язаного з безпосередньою участю в АТО або забезпеченням її проведення, перебуваючи безпосередньо в районах її проведення, членів їхніх сімей і членів сімей осіб, які загинули (померли) внаслідок поранення, каліцтва, контузії або інших ушкоджень здоров'я, одержаних під час безпосередньої участі в АТО або забезпечення її проведення, перебуваючи безпосередньо в районах її проведення, поширюватимуться умови, норми і порядок пенсійного забезпечення, встановлені Законом «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених із військової служби, та деяких інших осіб» (для військовослужбовців строкової служби та членів їхніх сімей.

КОЛИ ВЛАДА НЕ ЧУЄ ВЛАСНОГО НАРОДУ
І РОЗРАХОВУЄ НА МІЛІЦЕЙСЬКІ КИЙКИ...

ПРОТЯГОМ 10 РОКІВ УКРАЇНА ПЕРЕЖИЛА ДВІ РЕВОЛЮЦІЇ — ПОМАРАНЧЕВУ І ГІДНОСТІ. ЯКЩО ПІД ЧАС ПЕРШОЇ НЕ ЗАГИНУВ ЖОДЕН МІТИНГАР, ТО В ДРУГІЙ ПРОЛИЛАСЯ КРОВ СОТЕНЬ НАШИХ СПІВВІТЧИЗНИКІВ

2004 рік. За кілька місяців до президентських виборів в Україні розпочалася запекла політична боротьба. Основними її учасниками стали тодійшній Прем'єр-міністр Віктор Янукович і Віктор Ющенко — лідер національно-демократичних сил. Вони і стали переможцями у першому турі, набравши 39,87% та 39,32% голосів відповідно.

21 листопада 2004 року відбувся другий тур виборів. За офіційними результатами, перемагав Янукович, але дані екзитполів свідчили про протилежне. Зважаючи на спроби влади сфальсифікувати результати цих виборів, у Києві та інших містах України почалися мітинги на підтримку Віктора Ющенка. Головною ареною народного невдоволення став Майдан Незалежності в Києві.

Протистояння між владою та опозицією наростало з кожним днем. Незабаром Ющенко виступив перед своїми прихильниками в Києві й закликав їх до непокори. Після цього була паралізована діяльність вищих органів влади, зокрема Президента і уряду.

Не переповідатимемо всі нюанси політичного протистояння, лише констатуємо, що 27 листопада Верховна Рада України визнала результати виборів недійсними і оголосила недовіру ЦВК. А 3 грудня Верховний Суд України визнав численні факти порушення законів і Конституції України в ході виборів, у результаті чого вимоги Ющенка були частково задоволені — результати другого туру голосування визнали недійсними і призначили повторне голосування. Воно відбулося 26 грудня 2004 року. Переможцем став — з результатом у 51,99 відсотка голосів — кандидат від опозиції. Його опонент набрав трішки більше 44 відсотків. 23 січня 2005 року Віктор Ющенко офіційно склав присягу Президента України…

Помаранчева революція завершилася безкровно. Леонід Кучма, як стверджує колишній президент Польщі Кваснєвський, не дослухався до порад Путіна жорстоко розігнати протестувальників... Але основне значення тієї революції полягало в тому, що український народ вперше в новітню добу проявив себе активним суб'єктом політики та історії, формуючи тим самим громадянське суспільство і сучасну політичну українську націю.

2013 рік. Україна готувалася до підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом. Її підготовка велася з 2007 по 2012 рік, і протягом цього періоду були узгоджені всі положення тексту даного документа та його парафування у Брюсселі.

Проте в останній тиждень підготовки Угоди до підписання у Вільнюсі український уряд призупинив цей процес, посилаючись на дефіцит коштів для зближення з ЄС. При цьому всі добре розуміли, що справжньою причиною цієї відмови було зовсім інше, зокрема небажання Росії допустити зближення України з Європою.

Зрив підписання угоди обурив українців. Чимало громадян, особливо молодих, почали висловлювати протест, збираючись на мітинги. На столичному Майдані Незалежності з'явилися перші намети. Студенти київських вишів, які становили більшість мітингарів, виголошували проєвропейські гасла.

Утім в ніч проти 30 листопада столичній міліції було наказано розігнати молодь. Попри мирне поводження під час мітингу, о 4 годині ранку мітингарів оточили близько 300 беркутівців, озброєних спецзасобами — кийками, щитами, балончиками зі сльозогінним газом. Хлопців і дівчат жорстоко побили, травмувавши десятки з них, через що багато хто змушений був звернутись до лікарень по допомогу.

— Ми не робили нічого протиправного, — розповідала мені студентка Києво-Могилянської академії Мирослава Ярцівa. — Але «беркутівці» накинулися на нас як скажені пси: били кийками і ногами навіть тих, кого повалили на асфальт.

Наступного дня у відповідь на жорстоке побиття студентства на Михайлівській площі зібрались тисячі людей. На цьому стихійному мітингу було прийнято рішення про створення Штабу національного спротиву.



Концерт гурту «Океан Ельзи», грудень 2013 року. На Майдан Незалежності вийшло більше 200 000 людей



Революція Гідності. Аби захистити свободу і євроінтеграційні прагнення, люди вдалися до опору

А вже 8 грудня у столиці відбулося народне віче, на яке зібралися сотні тисяч людей з усієї України. Лідери опозиції чітко окреслили декілька вимог протестувальників до влади. Зокрема йшлося про покарання винних у побитті учасників Євромайдану, відставку уряду та дострокові парламентські і президентські вибори. Також мітингарі вимагали відкриття кримінальної справи проти міністра внутрішніх справ Захарченка та звільнення всіх політичних в'язнів.

УКРАЇНЦІ — МИРНІ ЛЮДИ, АЛЕ ПІСЛЯ ТОГО ЯК ВЛАДА ПОЧАЛА ВІДВЕРТО ЗНЕВАЖАТИ СВІЙ НАРОД, ПРИНИЖУЮЧИ ЙОГО ГІДНІСТЬ, У НИХ ТЕРПЕЦЬ УВІРВАВСЯ

Але влада, не сприймаючи цих вимог, не збиралася прислуховуватися до своїх громадян. Навпаки, було вирішено міцніше «закрутити гайки».

Поштовхом до виходу протистояння за мирні межі стало ухвалення Верховною Радою 16 січня репресивних, на думку прихильників євроінтеграції, диктаторських законів. Наступного дня низка громадських організацій оголосили повну мобілізацію на Майдані Незалежності в Києві. У їхньому звернені закликалося до «масового і негайного опору» злочинцям при владі.

— Українці — мирні люди, але після того як влада почала відверто зневажати свій народ, принижуючи його гідність, у них терпець увірвався, — розповідає безпосередній свідок тих подій, лауреат Шевченківської премії, поет, Герой України Іван Драч. — Все можна було вирішити мирним шляхом, як це робиться в усіх цивілізованих країнах. Але влада понадіялася на кийки «Беркута».

Новини про ці події у столиці облетіли всю країну. У кількох містах спалахнули стихійні масові акції із захопленням будівель облдержадміністрації. Розлючений народ вимагав губернаторів писати заяви на звільнення та негайно залишати робочі кабінети. На кінець січня по всій країні було захоплено вісім адміністрацій: Київську, Львівську, Тернопільську,

Президент України затвердив Указ «Про відзначення у 2016 році Дня Гідності та Свободи»

Згідно з цим документом 21 листопада в Києві, обласних центрах та інших населених пунктах країни планується проведення урочистостей задля гідного вшанування громадянської мужності учасників подій Помаранчевої революції та Революції гідності. Їхніми учасниками мають стати представники як влади, так і громадських організацій, учасники АТО і революційних подій 2004, 2013–2014 років, молодь, духовенство тощо.

У школах, інших навчальних закладах, а також військових частинах цього дня відбудуться тематичні виставки, присвячені тим подіям, зустрічі з людьми — учасниками тих подій.

Указ глави держави передбачає також відведення земельної ділянки для спорудження в центрі столиці України Національного меморіального комплексу Героїв «Небесної сотні» — Музею Революції гідності.

Хмельницьку, Рівненську, Чернівецьку, Житомирську й Івано-Франківську. Волинська і Закарпатська обладміністрації були заблоковані. Також відбувалися мітинги біля адміністрацій у Запоріжжі, Одесі, Дніпропетровську. 25 січня штурмом було взято Полтавську обладраду та Волинську ОДА.

Втім у Києві протистояння перейшло на вулицю Грушевського, де біля стадіону «Динамо» дорогу майданівцям перегородили підрозділи «Беркута».

Чорний дим накрив центр столиці. Мітингарі кидали в багаття автопокришки, зводили нові барикади та встановлювали намети. Євромайданівці були налаштовані стояти до переможного кінця.

У відповідь силовики застосували водомети та кидали у натовп світлошумові гранати, від яких десятки майданівців отримали опіки та осколкові поранення. Згодом протестувальники зазнали перших втрат.

Всі подальші намагання влади врегулювати конфліктну ситуацію не призвели до компромісу.

20 лютого 2014 року увійшло в новітню історію України як «Кривавий четвер».

Близько 9-ї ранку Майдан перейшов у наступ і, попри шалений обстріл снайперами, швидко повернув усі втрачені за попередні дні позиції і розширив контрольовану зону.

— На той момент люди вже не боялися куль, — розповідав мені Анатолій Кроль, житель Поділля. — Ми вирішили йти до кінця, чого б нам це не коштувало.

Найбільш жорстоке та криваве протистояння відбулось на вулиці Інститутській, де переважно від куль снайперів загинуло понад півсотні повстанців. Цього дня МВС вперше офіційно визнало, що застосовувалася вогнепальна зброя. Як стало відомо згодом, цього дня із мобілізаційних складів МВС «тітушкам» видали 408 автоматів та 90 тисяч набоїв. Того ж дня весь світ побачив в Інтернеті жахливі кадри розстрілу силовиками з вогнепальної зброї неозброєних протестувальників.

Одночасно з атакою зі сторони Майдану спецпідрозділи на Інститутській були атаковані загонами повстанців з інших напрямків, в результаті чого силовики опинилися в оточенні, а окремі частини внутрішніх військ почали здаватись повстанцям.

Цього ж дня в містах Західної України розпочались штурми та захоплення будівель СБУ, МВС, прокуратури. У Хмельницькому по громадянах, що зібралися під будівлею місцевого управління СБУ було відкрито вогонь з автоматів.

Вважається, що паралельно з цими подіями Росія розпочала спецоперацію із захоплення Криму, яка надалі переросла у російську збройну агресію проти України та війну на Сході України.

21 листопада 2014 року Президент України Петро Порошенко підписав указ про присвоєння 99 загиблим євромайданівцям звання Героя України із врученням ордена «Золота Зірка». За громадянську мужність, патріотизм і героїчний захист конституційних основ демократії, прав і свобод людини і самовіддане служіння українському народові загиблих повстанців назвали «Небесною сотнею».

Людина не вмирає. Вона живе стільки, скільки її пам'ятають. Впевнений: люди, які в ті холодні осінньо-зимові дні і ночі пішли під кулі, житимуть у нашій пам'яті вічно. Принаймні у пам'яті тих з нас, хто є українцем не лише за паспортом, а й за духом, свідомістю, хто прагне жити у вільній демократичній Україні.

Сергій ЗЯТЬЄВ

У НАС НЕМАЄ ПРАВА НА ПОРАЗКУ, ІНАКШЕ — ВІЧНЕ РАБСТВО ТА ЯРМО

БІЙЦІ-ДОБРОВОЛЬЦІ, ЩО ВОЮЮТЬ У СКЛАДІ 128-Ї ОГПБР, ПРОДОВЖУЮТЬ ВТІЛЮВАТИ В ЖИТТЯ ІДЕЇ, НАРОДЖЕНІ РЕВОЛЮЦІЄЮ ГІДНОСТІ, ЗАХИЩАЮЧИ ІНТЕРЕСИ ТА ЦІЛІСНІСТЬ КРАЇНИ ВІД РОСІЙСЬКО-ОКУПАЦІЙНИХ ВІЙСЬК

Революція гідності для багатьох у країні стала точкою відліку, яка розділила все на «до» і «після». Здавалося б, та жертва, яку довелось заплатити українському народу, була чималою, і країна нарешті почне рухатись омріяним шляхом. Проте російська агресія докорінно змінила всі плани… Для тих багатьох, хто вистояв не одну морозну ніч на холодній бруківці, постала дилема — довести справу до кінця чи хай буде, як буде. Більшість з них не залишилися байдужими — хтось став волонтером, решта просто з Майдану вирушили на Схід…

Революція гідності стала лише каталізатором подій, які надалі почали стрімко розгортатись у країні за активною участю північно-східного агресивного сусіда. Попри поширені проросійськими ЗМІ тези про причини Майдану та створені пропагандистами образи українця — «бездумного націоналіста», «фашиста» й «русофоба», людей на вулиці вивів єдиний порив — повалити режим, за якого правоохоронці нехтують правами та гідністю громадян, масштаби корупції перевищують стрімко падаючий ВВП, бізнес або «віджимають» на користь «родини», або душать поборами, а мирне зібрання молоді розганяють кийками.



Анатолій Дорож

— На Майдані люди почали збиратись не тільки через загрозу зміни вектора руху країни з проєвропейського на неорадянський, а ще й через неможливість жити у країні, влада якої нехтує національними інтересами і повністю підконтрольна тоталітарному путінському режиму, — згадує Анатолій Дорож, активний учасник подій на Майдані зими 2013–2014 рр. Ми розмовляємо з ним у бліндажі на одній з передових позицій поблизу донецького аеропорту. На фронт чоловік пішов добровольцем, знаючи, що вкотре крає серце терплячій дружині, адже син також на Сході України, служить прикордонником.

Згадуючи ту зиму, Анатолій Дорож, що рік відвоював у АТО, змінюється в обличчі. Він на власні очі бачив події, які стали кривавими сторінками сучасної історії України.

Довгі зимові ночі, барикади, постійні чергування, бої на Грушевського 19 січня, в яких отримав, як каже сам пан Анатолій, «незначні» поранення бруківкою, яка влучила в голову і ногу, та від гранати, яка розірвалась поряд.

Останній бій на Майдані для Анатолія Дорожа відбувся вже 18 лютого. Драматичні події того дня боєць пам'ятає до дрібниць. Сотня, в яку входив Анатолій, мала захистити людей від оточення в Маріїнському парку. Тоді проти мітингарів вже застосовували всі види зброї. Дорож згадує:

— У мене був щит спецпризначенця, який я підібрав під час бою, він мене часто рятував, але все одно отримав кулю в обличчя, а згодом і в руку, і я був змушений відійти до метро «Арсенальна». Перед тим я впав, підбігли двоє «беркутів» і почали бити, але, дякувати Богу, наші відігнали їх, а то б… З «Арсенальної» за допомогою киян потрапив на Хрещатик, де в Будинку профспілок медики-волонтери витягли кулю з вилиці й наклали шви».

* * *

— Ідеї, народжені Майданом, я продовжую втілювати в життя: захист незалежності країни та права вибору її народу, необхідність подолати внутрішнього ворога — корупцію та захист інтересів і цілісності країни від агресора зовнішнього, — говорить В'ячеслав Харченко, активіст Революції гідності 2013–2014 рр., який є головою громадської організації «Люстраційна комісія Закарпатської області». Це його другий фронт. Перший — на Сході України, де він із позивним «ЧеГевара» воює на найскладніших та найнебезпечніших позиціях.



В'ячеслав Харченко

— Українці ясно висловились на підтримку європейського вектора розвитку країни. Події весни 2014 року, початок збройної агресії Росії проти України, анексія Криму та підтримка терористів на Донбасі лише закріпили у свідомості українців потребу зі зброєю в руках захищати свою країну. Я пам'ятаю дні, коли на Майдані та навколо нього збиралося близько мільйона людей. Якби ж хоча б чверть із нас виявилася здатною взяти до рук зброю… На жаль, багато хто виявився не готовим справами перетворити гасла на дії, — нарікає В'ячеслав. Йому 53 роки, підписуючи контракт, він добре зважив свої дії й хоче на власному прикладі показати, що любов до України треба доводити конкретними справами.

І Анатолій Дорож, і В'ячеслав Харченко твердо переконані, що в нас немає варіантів для відступу та права на поразку, наш єдиний шлях — перемога на всіх фронтах. Інакше — вічне рабство та ярмо.

Станіслав ШУХ

«РЕВОЛЮЦІЯ ГІДНОСТІ ВРЯТУВАЛА УКРАЇНУ ЯК ДЕРЖАВУ…»

Напередодні Дня Гідності та Свободи кореспондент «Народної армії» зустрівся з представниками різних верств населення і поцікавився їхніми думками з цього приводу



Іван Драч, поет, Герой України

— День 21 листопада — Великий День для всіх тих українців, які є ними не за паспортними даними, а за станом душі, покликом серця, люблять рідну землю і готові віддати за неї свої життя. Ми, мабуть, ще не до кінця усвідомили, що могло статися з Українською державою, коли б не було Революції гідності. Скажу коротко: її б у недалекому майбутньому просто не було б на політичній карті світу.

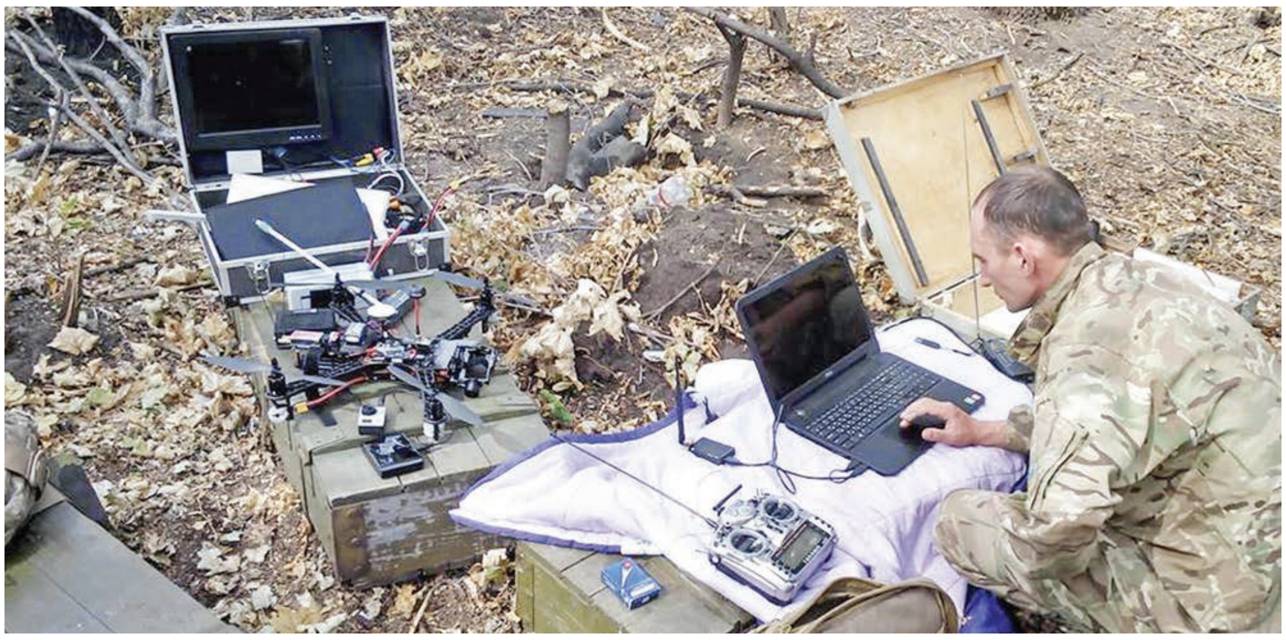


Віктор БОРЕЙКО, киянин

— Я неодноразово бував на Майдані і особисто переконався, що то був мирний протест громадян України, які не погоджувались із діями влади, на що вони мають право відповідно до нашої Конституції. Проте влада довела ситуацію до того, що мітингарі, як кажуть в армії, пішли в атаку на їхні позиції з великою вірою у перемогу.

Ми, українці, якщо хочемо бути господарями на рідній землі, маємо пам'ятати тих, хто віддав своє життя за ідеали свободи, справедливості та європейське майбутнє України. Світла їм пам'ять!

Бліц-опитування провів
Сергій Зятьєв



Аеророзвідка — один із пріоритетів волонтерів організації «Армія SOS»

РОЗРОБКИ УКРАЇНСЬКИХ ІТ-ВОЛОНТЕРІВ

ЗАЦІКАВИЛИ ІНОЗЕМНИХ ВІЙСЬКОВИХ

Серед розгардіяшу непримітного складського приміщення вже третій рік поспіль здійснюються справжні технологічні дива — ремонтуються тепловізори, модернізуються дальноміри, пишуться коди до програм, створюються системи управління. ІТ-волонтери організації «Армія SOS» роблять усе можливе, аби скоротити технологічне відставання від противника. Українські військовослужбовці давно осягнули корисність створених програмістами ноу-хау, волонтерські розробки можна зустріти по всьому фронту. А нещодавно роботи українських програмістів змогли оцінити ще й на міжнародному рівні на виставці ADEX-2016, що проводилася в Азербайджані

СИСТЕМА «АНТИСНАЙПЕР» ВІДРІЗНЯЄ ОПТИКУ ВОРОГА ВІД РОЗБИТОЇ ПЛЯШКИ

Волонтер організації «Армія SOS» Дар'я Морозова розповідає, що розробки викликали неабияке зацікавлення іноземних колег. А ще більше їх здивувало саме поняття «волонтер». Як пояснити закордонним фахівцям, чому тендітна дівчина постійно їздить на фронт, витрачає вільний час на ремонт планшетів та оновлення програм? І все це безкорисно.

— Ми демонстрували відразу кілька проектів, — пояснює Дар'я. — Зокрема автоматизовану систему управління «Кропива», лазерну систему виявлення оптичних приладів, так званий антиснайпер, програми, які ми встановлюємо артилеристам. До речі, зараз на фронті близько восьми тисяч планшетів зі встановленою програмою «Кропива», яка допомагає стежити за ворогом і дає координати цілей.

Особливою популярністю серед відвідувачів виставки користувалась розробка «антиснайпер». На ADEX-2016 був представлений лише один її аналог від турецького виробника.

— Наша розробка не просто виявляє лазером будь-які оптичні прилади, а ще й аналізує, чи це дійсно оптика снайпера, чи просто бита пляшка. Ми пояснили іноземцям, що кожен з наших проектів «виріс» на фронті. Не тому, що нам цього хотілося, а тому, що дійсно таких пристроїв на передовій бракувало. Тому і робилось усе вкрай швидко.

До речі, Дар'я Морозова нагороджена орденом княгині Ольги. Волонтерка зізнається, що її телефон буквально не замовкає. Дуже багато дзвінків надходить із зони АТО зі словами вдячності. До того ж військовослужбовці допомагають модернізувати розробки, радять, які функції потрібно додати, а які виявилися непотрібними.

— Добре, що бійці не лише хвалять, а й на недоліки вказують, вносять свої пропозиції. Ми активно співпрацюємо з начальниками артилерії різних бригад. Вже два роки постачаємо на фронт так звані арт-калькулятори. Головне завдання — автоматизувати розрахунки, отже, скоротити час на підготовку до стрільби. Дорогоцінні хвилини зекономлені, у противника — менше шансів! Хто перший зробить постріл, той і переможе в артилерійській дуелі. До того ж калькулятор дозволяє працювати влучніше.

— Волонтерам вже немає необхідності караванами возити на фронт одяг і харчування. Тому нині найпріоритетніші завдання для нас — ремонт машин, аеророзвідка і технічні новинки.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

«АНТИСНАЙПЕР»



Розробники справедливо називають «Антиснайпер» унікальною системою. Адже такою технологією володіють лише декілька держав. «Антиснайпер» дозволяє виявляти оптичні прилади на відстані до 2 км менше ніж за секунду.

— Такими приладами я займаюся протягом десяти років, — коментує Сергій Тюрін, керівник проекту. — Раніше я розробляв обладнання для систем безпеки, що передбачені для охорони важливих об'єктів, для закордонних замовників. Виникла ідея зробити щось таке для наших воїнів, аби вони могли миттєво виявляти невидимі візуально вогневі точки снайперів, замасковані оптичні прилади.

«Антиснайпер» — повністю автоматичний прилад, до складу якого входять сама система та віддалений комп'ютер.

— Оператор може знаходитися в захищеному місці, фактично загрози його життю немає, — продовжує Сергій. — Система організовує пошук, сканує місцевість, знаходить ворожі оптичні прилади, визначає їхні координати.

«Антиснайпер» коштує недешево — двісті п'ятдесят тисяч гривень. Зараз закінчуються його випробування. Розробники сподіваються, що вже найближчим часом його почнуть постачати на передову.

«КРОПИВА»



Зараз на фронті використовується близько восьми тисяч планшетів зі встановленою програмою «Кропива». Це програмно-апаратний комплекс, який об'єднує засоби розвідки, управління і вогневого ураження в єдину інформаційну систему. Простіше кажучи, запит на вогонь артилерії українські солдати тепер можуть подавати навіть зі звичайного планшета.

Дар'я Морозова, одна із розробниць системи, розповідає, що програма постійно вдосконалюється і модернізується. Бійці не лише хвалять, а й активно вносять свої пропозиції, що робить систему більш досконалою і зручною у використанні.

— Головною метою «Кропиви» є підвищення ефективності ураження цілей шляхом поєднання апаратних і програмних засобів, картографічного забезпечення, автоматизації розрахунків, а також передачі команд та цілевказань через цифрові канали зв'язку.

Систему можна під'єднати до будь-якого планшета, якщо встановити спеціальну прошивку. Для керування та передачі команд «Кропива» використовує короткохвильові та цифрові радіостанції, що відповідають стандартам захищеного зв'язку військ НАТО.

— При використанні «Кропиви» час розгортання вогневої батареї скорочується майже в п'ять разів, а час, потрібний на підготовку до бойового застосування, — втричі.

РОЗВІДНИКИ ОТРИМАЛИ МАЙЖЕ ОРЛИНІ ОЧІ

Колектив ветеранів-зв'язківців ЗС України під керівництвом колишнього начальника військ зв'язку Збройних Сил України — заступника начальника Генерального штабу генерал-майора запасу Володимира Рудика продовжує активно надавати всебічну допомогу українським воїнам, які виконують завдання в районі проведення антитерористичної операції.

На кошти, які колектив ветеранів зібрав для захисників Батьківщини, вони придбали та передали на передову прилади нічного бачення, біноклі, підзорні труби, продовольчі товари, ліки, форменний одяг.

А нещодавно на прохання командира однієї з розвідувальних рот бригади, яка виконує завдання в районі проведення АТО, ветерани військ зв'язку придбали спеціальне оптичне обладнання — мініпідзорну трубу. Стократне збільшення об'єктів і місцевості дозволить розвідникам на більших відстанях виявляти ворога і спостерігати за його діями. Тепер у них майже орлиний зір! Також допомога від колективу ветеранів-зв'язківців надійшла в підрозділ, який виконує роботу з інженерно-технічного обладнання передових позицій підрозділу одного із зенітно-ракетних полків.

— Якщо допомога, яку ми надаємо, зберегла хоча б одне життя нашого воїна на передовій, то можна вважати це нашою спільною перемогою, а також пишатись тим, що ми не стоїмо осторонь тих подій, які відбуваються в нашій державі, — зазначив після чергової відправки допомоги для воїнів у район АТО керівник колективу ветеранів-зв'язківців генерал-майор запасу Володимир Рудик і додав: — Закликаємо всіх благодійників та патріотів України не припиняти допомагати нашій армії! У єдності наша сила.

Анатолій ШВЕЦЬ



Цей оптичний прилад уже допомагає нашим бійцям на передовій

ВСІ ДОВКОЛА КРИЧАЛИ: «ТІКАЙ!», А ЯК, КОЛИ НОГИ ПЕРЕБИТІ?

ПІСЛЯ ДВОХ ДНІВ КОМИ, КЛІНІЧНОЇ СМЕРТІ, АМПУТАЦІЇ НОГИ ОЛЕКСАНДР БАБЧЕНКО ПОВЕРНУВСЯ ДО ПОВНОЦІННОГО ЖИТТЯ



Олександр Бабченко із позивним «Бабай»



Олександр (праворуч) під час змагань «Сила нації»

Віджиматися від підлоги, піднімати важкі гирі та гантелі, плавати у басейні, грати в теніс — усе це для Олександра Бабченка, розвідника із позивним «Бабай», який втратив на фронті ногу, не є проблема. На протезі чоловіку вдається працювати провідним інженером, виховувати дітей, брати участь у різноманітних проектах, займатися спортом, допомагати учасникам АТО і зустрічатися з побратимами. Нещодавно він взяв участь у змаганні «Сила нації», де вкотре довів, що він мужній воїн

Під час спілкування з Олександром одразу виникає запитання, де чоловік, що два дні перебував у комі, пережив клінічну смерть і дивом викарабкався, бере стільки сил і наснаги. Він відповідає, що найкращим реабілітологом для нього є оточення і сім'я.

Під час мобілізації потрапив до розвідувальної роти 92-ї окремої механізованої бригади. У нього не було думок, що «загребли», хоч і розумів: буде непросто.

— За місяць навчання дізнався більше, ніж за два роки строкової. А головне — за цей, здавалося, короткий час рота дійсно стала злагодженим організмом, в якому ми розуміли один одного з півслова. Служити потрапив у Щастя Луганської області. Було чимало складних моментів, які навряд чи колись забудуться. Страшно бачити смерть. Та мені ж не 15 років, розумів, що на мене чекає, — розповідає «Бабай».

6 вересня 2014 року Олександру потрібно було вивести бійців з поля бою. Почався сильний мінометний обстріл. Міна вибухнула за п'ять метрів від Бабченка, й уся сила удару припала саме на нього. Всі довкола кричали: «Тікай!» А як, коли ноги перебиті?

У ЗМАГАННІ «СИЛА НАЦІЇ» БАБЧЕНКО ВКОТРЕ ДОВІВ, ЩО ВІН МУЖНІЙ ВОЇН

— Відповзати довелось на ліктях. Мінометний обстріл тривав, але хлопці повернулися за мною. У момент небезпеки людина — справжня. Завжди видно, хто є хто. Пам'ятаю, як мене затягнули на БТР, потім я знепритомнів. Я точно знав, що хлопці допоможуть, перев'яжуть, не покинуть, — згадує воїн.

З коми чоловік вийшов у Харкові. Тоді йому повідомили про клінічну смерть і ампутацію ноги. Та навіть у такий непростий період Олександр не опускав рук, до того ж отримував потужну підтримку від рідних. Йому пощастило. Практично відразу після виготовлення протезу він потрапив до Австрії в школу ходи.

— Там ми протягом місяця вчились ходити, присідати, щоб швидше повернутись до звичного життя. У школі навчили азів. Самостійно я такого результату досягнув би десь за рік. Далі почав щоденно працювати над собою, — розповідає Бабченко.

Олександру часто кажуть, що він змінився. Та чоловік запевняє, що він — такий, як і був.

— Повернувся на роботу, залишився оптимістом. Головне — вірити в себе.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

РОДИННА РЕАБІЛІТАЦІЯ АТОВЦІВ У СЛОВАЧЧИНІ

Сповнені вражень, з усмішками на обличчях і ще більшою жагою до життя повернулись українські герої з реабілітації в сусідній Словаччині. Десять днів на березі Земплінської Ширави серед гір і термальних вод буквально промайнули! Можливість відпочити отримали 24 учасники АТО, які зазнали важких поранень, втратили кінцівки. До того ж у Словаччину разом з героями поїхали їхні діти і дружини.

Реабілітація була інтенсивною й цікавою. Українські герої щодня проходили процедури за призначенням лікаря, зокрема масаж, плавання, електрофорез, ванни… Також їздили на екскурсії, насолоджувалися термальними водами і збалансованим, здоровим харчуванням. Волонтери запевняють, що такі поїздки є вкрай корисними для українських військових. Вони допомагають значно швидше адаптуватися у мирному житті, хоч і з протезами.

— У Словаччині діють дуже хороші реабілітаційні програми, — коментує Ольга Чуйко, волонтер благодійного фонду «Міжнародна асоціація підтримки України». — Це одна з небагатьох програм в Україні, яка підтримується коштом іншої країни за сприяння МЗС Словаччини. Назустріч пішло правління ПАТ «Укрзалізниця», забезпечивши бійцям безкоштовний проїзд. Для них надали окремий вагон.

Це вже четверта хвиля родинної реабілітації. Та організатори не зупиняються на досягнутому. До кінця листопада плануються ще дві поїздки учасників АТО до Словаччини.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ



Учасники АТО, які проходили реабілітацію у Словаччині

«КОЗАцький БАТАЛЬЙОН» СЕРЖАНТА СВИРИДЕНКА

КОЗАК ІЗ ДОНБАСУ РІК ВОЮВАВ ЗА УКРАЇНУ, А ТЕПЕР ВАРИТЬ СИР

Демобілізований боєць 54-ї окремої механізованої бригади Сергій Свириденко із позивним «Козак» після довгих місяців на передовій не чекає манни з неба. Нині головний сержант батареї дбає про поголів'я кіз і птиці та намагається варити найкращий в Україні сир.

Дивишся на нього й одразу розумієш — справжній козак. І постава, і командирський голос, і осучаснений оселедець, і любов до власної справи — все, як належить.

— Чим би не займався у своєму житті, намагаюсь робити все як слід, — говорить Сергій. — Ось і сир варю у своєму «Козацькому подвір'ї» за всіма європейськими технологіями. Якби хтось 2014 року сказав, що за два роки поміняю свій стабільний бізнес у Донецьку на козину ферму в селі під Костянтинівкою, не повірив би. Сказав би — нісенітниці!

На жаль, улітку 2014 року Сергію з усією сім'єю довелося потайки тікати з шахтарської столиці, де знали про його проукраїнські переконання. Чоловік боявся за рідних. Та й з дачного будинку ті два місяці, поки на околицях Костянтинівки стояли так звані ополченці, зайвий раз не виходили. Добре, що ніхто з односельців не здав їх «ордловцям».

Після звільнення Костянтинівки чоловік одразу пішов до військкомату. Адже вірив тоді й упевнений сьогодні, що Донецьк — українське місто і звільняти його мусять насамперед донеччани.

Служив у складі 54-ї омбр командиром самохідної гаубиці 2С3 «Акація».

Весною 2016 року Сергій демобілізувався.

— Якщо буде загострення ситуації на фронті, завжди зможу повернутись і застосувати набуті військові знання, — пояснює він. — Тим більше, рік та місяць без глави сім'ї виявився важким випробуванням для родини. Ще під час служби розмірковував, чим би хотів займатися в цивільному житті. З роботою в Костянтинівці досить проблематично, вирішив спробувати себе в сільському господарстві.

Чоловік каже, що реалізувати плани без підтримки та розуміння коханої дружини йому не вдалося б. Разом Свириденки по всьому району розшукували та купляли молочних кіз, замовили в Німеччині породистого цапа-англонубійця, придбали курчат, каченят, гусенят і створили «Козацьке подвір'я». Тепер в їхньому господарстві 23 кози та велика зграя качок, гусей та курей. Дочка з козячого молока варить різноманітні сири. Технологію виготовлення бринзи вже опанувала, тепер удосконалює приготування подібних до дор блю, камамбера, пармезану та інших елітних сирів.

ПІСЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ КОСТЯНТИНІВКИ ЧОЛОВІК ОДРАЗУ ПІШОВ ДО ВІЙСЬККОМАТУ. АДЖЕ ВІРИВ ТОДІ Й УПЕВНЕНИЙ СЬОГОДНІ, ЩО ДОНЕЦЬК — УКРАЇНСЬКЕ МІСТО І ЗВІЛЬНЯТИ ЙОГО МУСЯТЬ НАСАМПЕРЕД ДОНЕЧЧАНИ

За відгуками покупців, які знаходять «Козацьке подвір'я» Свириденків у соцмережі, сир дуже смачний. Сьогодні у планах родини побудувати невеличкий сирний цех.

На початку серпня Сергію зателефонували з військкомату та запросили взяти участь у параді до Дня незалежності в Києві. Та він свій «Козацький батальйон» залишити не міг, довелося відмовитись.

— Коли буде Парад перемоги в Донецьку, точно не відмовлюсь, — сміється атовець. — Поїду разом із козами, гусьми та качками. Тим більше, що команду: «Гуси, додому!» вони вже вивчили. А ще хочу додати, що після перемоги наш Донецьк буде найпатріотичнішим містом України. От побачите.



Сергій Свириденко із позивним «Козак»



Продукція «Козацького подвір'я»

АТОВЦІВ У ЛУЦЬКУ БЕЗКОШТОВНО ВЧАТЬ ВЕСТИ БІЗНЕС



Слухачі програми «Від ідеї - до стартапа» під час тренінгу «Стратегічний менеджмент», який провів професор Рівненського державного гуманітарного університету, доктор економічних наук Віктор Корсак

У Луцьку бізнес-академія практичного менеджменту в рамках корпоративної соціальної відповідальності розпочала нову безкоштовну програму «Від ідеї — до стартапу» для учасників АТО, членів їхніх сімей та волонтерів.

Її учасники отримують цілісне та системне бачення всіх аспектів бізнесу, розуміння сучасних підходів до вироблення його стратегії, управління людськими ресурсами, маркетингом та фінансами, застосування інформаційних технологій.

— Ми не розповідаємо про успішний бізнес, а вчимо створювати його, — говорить директор бізнес-академії Тетяна Репницька. — Заняття проводяться в досить цікавому та незвичному форматі. Кожен слухач має свій онлайн-кабінет, де він отримує всі необхідні матеріали для засвоєння окремих тем. Двічі на місяць теоретичні знання закріплюються на практиці під час тренінгових занять. Колективна дискусія, бізнес-ігри, індивідуальна та командна робота дозволять учасникам програми реалізувати свою мрію в реальну справу.

Головною метою цього проекту є створення дієвих, адаптованих до теперішніх економічних умов бізнес-планів. Кожен із учасників програми має можливість випробувати власний потенціал, визначити критично важливі кроки для створення і розвитку бізнесу, осягнути призначення основних управлінських функцій і зв'язків між ними.

Демобілізований боєць 128-ї огпбр, а нині активіст волонтерського руху «Меценати для солдата» Павло Ковальський висловлює велику подяку організаторам програми «Від ідеї — до стартапу». Адже систематизувати економічні та правові знання пересічній людині досить важко, та й 15000 грн на навчання не в кожного є. Свій бізнес — вирощування екологічно чистої продукції — хлопець планує розпочати після отримання двох гектарів землі для ведення сільського господарства.

Більшість слухачів програми мають досить віддалене поняття про економіку, та змістовні презентації, цікаві домашні завдання, практичні заняття, терплячість досвідчених викладачів допомагають їм опанувати цю непросту науку.

— Інформація, яку отримав під час перших тренінгів, є цікавою та новою для мене, — розповідає кулеметник добровольчого батальйону Сергій Ващук, який півтора року служив у районі АТО. — Ще до Майдану я намагався започаткувати свою справу. Та події 2013 року, а пізніше війна на Сході держави кардинально змінили моє життя. Тепер намагаюся перетворити своє хобі — історичну реконструкцію на прибутковий бізнес. Хочу розвивати історичне фехтування, навчати цього дітей та молодь, аби славетні козацькі часи не були забуті. Маю надію, що професійна команда викладачів-практиків бізнес-академії РМВА допоможе правильно реалізувати мій задум.

Підготувала Наталія ЯРМІЛКО

Виставка картин під назвою «Відчуття війни», організована творчим об'єднанням «Художники без майстерень» спільно з художньою студією «Picasso», експонувалася на Луганщині

ВІД НЬЮ-ЙОРКА ДО ПОПАСНОЇ

ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ХУДОЖНИК МИКОЛА МАМЧУР, КАРТИНИ ЯКОГО НЕОДНОРАЗОВО ВИСТАВЛЯЛИСЯ НА МАНГЕТТЕНІ, ЗІ ЗБРОЄЮ В РУКАХ ЗАХИЩАЄ БАТЬКІВЩИНУ ВІД РОСІЙСЬКОГО АГРЕСОРА



Військовослужбовець Збройних Сил України Микола Мамчур

У світ сучасного художнього мистецтва змогли зануритися мешканці Попасної. Виставку картин тернопільських митців Миколи Мамчура та Оксани Дученчук представили в місцевому районному краєзнавчому музеї. Цікавинкою для відвідувачів стала можливість особисто поспілкуватися з автором полотен. Адже Микола Мамчур — військовослужбовець-контрактник, який зараз захищає суверенітет України в районі АТО.

— Перебуваючи серед місцевих жителів, бачачи, як важко їм доводиться жити на лінії вогню, я відчув, що потрібно створити для них позитивну, світлу подію. І ось вихованка творчого об'єднання «Художники без майстерень» Оксана Дученчук зібрала власні та мої картини і переправила їх у Попасну, — розповідає автор картин.



Виставка картин Миколи Мамчура та Оксани Дученчук в м. Попасна

МИКОЛА МАМЧУР ІЗ ДОЗВОЛУ КОМАНДИРА ПІДРОЗДІЛУ ОРГАНІЗУВАВ У МІСЦЕВІЙ ШКОЛІ ПОПАСНОЇ ХУДОЖНЮ СТУДІЮ ТА СПОРТИВНУ СЕКЦІЮ

У мирному житті Микола Мамчур — художник, письменник, майстер спорту з боксу, володар чорного поясу з карате. Деякий час жив у Сполучених Штатах Америки. Там було проведено 9 виставок митця: одна в штаті Коннектикут, одна — у Вашингтоні й сім — на Мангеттені в Нью-Йорку. Літературні твори Миколи Сергійовича друкувалися в американському журналі «Слово/Word». Повернувшись 2010 року до рідного Тернополя, він створив проект «Художники без майстерень», який став творчим осередком і в межах якого було проведено 14 виставок, зокрема й Польщі. Роботи художника знаходяться в приватних колекціях в Україні, Польщі, Німеччині, Канаді, Америці, Швеції та Англії.

Якщо вдома він — Микола Сергійович, то на війні — боєць із позивним «Фідель». Але він не тільки виконує службові обов'язки. Микола Мамчур із дозволу командира підрозділу організував у місцевій школі Попасної художню студію та спортивну секцію. У роботі зі школярами, які бачили страхіття воєнних дій, є своя специфіка. Інколи діти приходять та кажуть, що, наприклад, Петра чи Василя сьогодні не буде на заняттях, бо в їхню хату влучив снаряд.

— Не просто проводити заняття з дітьми, в кожного з яких складна доля, власний погляд на те, що відбувається зараз у країні. Але я намагаюсь знайти з ними спільну мову. Якщо до дітей ставитись, як до власних, то завжди вдасться створити дружню атмосферу та досягти позитивного результату.

Ділиться враженнями і директорка музею Яна Проскурова:

— Виставка картин Миколи Мамчура та Оксани Дученчук зацікавила мешканців Попасної. І діти, і дорослі відзначають, що роботи креативні, із цікавим сюжетом. Їхні автори — наші сучасники, а деякі полотна відображають теперішні події у країні. Для жителів Попасної дуже важливо відчувати зв'язок з усією країною. І встановити цей зв'язок можна за допомогою мистецтва.

Оксана УРЕТІЙ

ЗАЛІЗНИЙ ТРОН ЗІ СХОДУ

Запорізькі волонтери виставили на аукціон унікальний лот — залізний трон. Створений з «уламків війни», він є копією трону з популярного серіалу «Гра престолів». Отримані від продажу кошти підуть на потреби наших бійців на передовій.

Автор залізного трону — запорізький волонтер Денис Буштець — зізнається, що серіал ніколи не дивився, але читав серію романів Джорджа Мартіна «Пісня льоду й полум'я». За його словами, трон — це не якийсь військовий арт-перфоманс. Він створювався для того, аби нагадати людям, що в країні триває війна.

Спочатку трон хотіли зробити зі списаної зброї, але вирішення питань щодо такого специфічного «матеріалу» зайняло б занадто багато часу. Тож довелося імпровізувати.

За словами волонтерів, матеріали для виготовлення трону збирали недовго. Їх на лінії розмежування вистачає. Головна проблема полягала в тому, як вивезти уламки від підбитої техніки, мін та снарядів із району АТО і як потім завезти туди ж готовий витвір.



Запорізькі волонтери доставили трон в АТО

— На створення 600-кілограмового трону витратили близько тижня та кількасот електродів, — розповідає волонтер. — До місця, де він стоїть зараз, його довезли за 4 години. Але потім 5 днів долали дистанцію в 900 м. Тягли трон до опорного пункту наших військових, що неподалік Донецького аеропорту.

Фото залізного трону та відео бійців АТО, які читають вірші, сидячи на ньому, викликали бурхливу реакцію користувачів соцмереж. Звернули на нього увагу і представники ЗМІ.

— Це реальна можливість зібрати більш-менш серйозну суму для задоволення найнеобхідніших потреб наших воїнів, — зізнається Денис Буштець.

Аукціон, який розпочався 14 листопада і відбувається у режимі онлайн, триватиме до 21 листопада. Про його перебіг розповідає один із організаторів — журналіст Тарас Білка.

— Перші пропозиції вже є, і ми приємно здивовані їх кількістю. Несподівано для нас відразу встановилася і перша «планка» на аукціоні — 6000 доларів США. Щоправда в еквіваленті… тепловізорів. Тож тепер ми розглядаємо і варіанти бартеру. Звісно, така сума не покриє всі потреби тих підрозділів на передовій, яким ми допомагаємо. Тож сподіваємося, що це не остання ставка.

Під кінець аукціону волонтери планують перевезти трон до Запоріжжя, щоб люди змогли побачити його на власні очі та сфотографуватися.

Наступний трон планують змайструвати таки зі списаної зброї. Макет уже давно готовий. Він буде дуже схожий на трон з відомої екранізації роману, з тією різницею, що замість мечів у ньому буде сучасна зброя. Творча команда вже напоготові, тож питання лише у відповідних погодженнях.

Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

25 РОКІВ РОЗБУДОВИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ,

ЗАКАРБОВАНИХ У ГАЗЕТНИХ РЯДКАХ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

2012 РІК: БЕЗПЕКА «ЄВРО-2012» ТА ПОЛЬОТИ НА ЗАПОЛЯРНУ СТАНЦІЮ

Того року захисники Вітчизни отримали абсолютно нове завдання, пов'язане із проведенням чемпіонату Європи з футболу. Під рубрикою «Служба: день за днем» «Народна армія» 25 січня надрукувала кореспонденцію «На їхніх крилах — безпека «Євро-2012». У ній розповідалося, що особовому складу 114-ї Івано-Франківської бригади тактичної авіації доручено під час проведення футбольних баталій нести бойове чергування з охорони неба над Західною Україною. Льотчики мали приступити до виконання цього завдання з травня 2012 року.

Водночас для подальшого розвитку Збройних Сил керівництво військового відомства визначило на 2012 рік 15 пріоритетних завдань. Про деякі з них газета «Народна армія» розповіла в аналітичному матеріалі за 6 січня під назвою «Плацдарми для прориву». Там йшлося про створення багатофункціонального ракетного комплексу «Сапсан», військово-транспортного літака Ан-70, вітчизняного корабля класу

2012 РОКУ БЮДЖЕТНІ КОШТИ ЗДЕБІЛЬШОГО ВИТРАЧАЛИСЯ НЕ НА РЕФОРМУВАННЯ АРМІЇ, А НА ЇЇ УТРИМАННЯ

«корвет». Також належало реалізувати програми з впровадження ефективної автоматизованої системи управління, розробки високоточних керованих засобів ураження для Сухопутних військ та Повітряних Сил ЗС України. На розвиток ОВТ було передбачено понад 2,3 млрд грн, що вдвічі перевищувало видатки 2011 року. З них 967 млн грн мали спрямувати на відновлення боєздатності, модернізацію літаків МіГ-29, Су-25, Л-39, закупівлю танків «Булат», «Оплот», тренажерних комплексів. Газета інформувала читачів про надходження на озброєння армії новітніх зразків бойової техніки. Так, 12 січня повідомила про радіолокаційну станцію П-18 «Малахіт», спроможну в автоматичному режимі визначати дані про цілі, що рухаються зі швидкістю до 1000 м/с. Планувалося, що «Малахіти» мали б замінити застарілі радари, проте тенденція тих років була такою, що якщо нові зразки й приймалися на озброєння, то у війська надходили лише одиниці.

2012 року в Збройних Силах України вперше провели конкурс на кращий танковий взвод. Як повідомила «Народна армія» 7 вересня, перше місце вибороли підлеглі лейтенанта Олега Груздевича, який на той час служив у 17-й окремій танковій бригаді. Переможці отримали 50 тисяч гривень премії, сертифікат і перехідний приз — макет танка. Було повідомлено про можливість проведення 2013 року таких змагань і серед розвідників, артилеристів та інших військових фахівців. Передбачалося запросити на них представників Польщі, Білорусі тощо.

Ефективність виконання цих та інших пріоритетних завдань щодо подальшого розвитку Збройних Сил України залежала від стану їхнього фінансування. На жаль, і 2012 року бюджетні кошти здебільшого витрачалися не на реформування армії, а на її утримання. Про це йшлося, зокрема, в аналітичній статті «Нова якість оборонного гаманця», надрукованій 4 лютого. У ній зазначалося, що хоча асигнування Міноборони порівняно з 2011-м збільшено на 3,7 млрд, залишилася стара проблема, пов'язана з диспропорцією використання коштів на утримання і розвиток війська. Так, в арміях США, Франції, Польщі цей показник становить 50–60 відсотків. А на утримання ЗС України спрямовували 87% оборонного бюджету.

До переліку завдань, визначених на 2012 рік, належало створення корпусу резервістів Українського війська. Газета «Народна армія» 17 січня надрукувала «Концепцію служби в військовому резерві Збройних Сил України». У цьому документі зазначалося, що такий резерв має комплектуватися громадянами України, які можуть на добровільній основі бути прийняті на службу у військовому резерві Збройних Сил на підставі контракту. Передбачалося до кінця року мати 2700 резервістів. А програмою розвитку Збройних Сил на 2012–2017 роки планувалося довести їхню кількість до 8 тисяч осіб.

Зміцненню міжнародного авторитету Українського війська сприяло проведення операції «Північний сокіл-2012», яка стала логічним продовженням українсько-данської співпраці



Кореспондент «Народної армії» Вадим Ковальов зустрів літак, що повернувся з операції «Північний сокіл»

з військово-транспортних перевезень, зокрема спільних операцій «Козаки на кризі» та «Північний сокіл-2010». Під час її проведення українські льотчики на Іл-76МД доставляли пальне з авіабази «Туле» до заполярної станції «Норд». Як повідомила «Народна армія» 13 квітня, у ході 21-денної операції «Північний сокіл-2012» представники транспортної авіації ЗС України мали доставити до заполярної станції від 350 до 500 тисяч літрів пального.

2013 РІК: ВІДМОВА ВІД СТРОКОВОЇ СЛУЖБИ І ПРИСКОРЕННЯ ПЕРЕХОДУ НА КОНТРАКТНУ АРМІЮ

Це лише два напрямки подальшого реформування і розвитку Збройних Сил 2013 року, визначені керівництвом країни. Окрім того, планувалися до виконання такі традиційні завдання, як поліпшення системи підготовки фахівців, оснащення війська новими і модернізованими зразками озброєння та військової техніки, забезпечення соціальних гарантій військовослужбовців та членів їхніх сімей. Звісно, ці плани були уточнені і доповнені.

Зокрема потребувала вирішення проблема звільнення Збройних Сил від невластивих їм функцій, зайвих структур. «Народна армія» в номері за 3 січня 2013 року надрукувала статтю «Ключове завдання — реформування війська». У ній повідомлялося, що протягом року відповідно до державної програми буде утилізовано 58,4 тисячі тонн ракет і боєприпасів, 6,3 тисячі тонн меланжу. Це дозволить скоротити неперспективні арсенали, бази, склади, зменшити витрати на утримання Збройних Сил. У номері за 15 січня газета повідомила про нову ініціативу військового відомства щодо запровадження основного засобу розв'язання 2013 року житлової проблеми. Передбачалося шляхом прозорого продажу на аукціонах реалізувати надлишкове військове майно, а отримані кошти використовувати для будівництва квартир і розподіляти їх у такій пропорції: 80% надавати як службове житло для діючих військовослужбовців, 20% — як постійне для решти черговиків.

Протягом 2013 року відповідно до постанови уряду мала відбутися реорганізація оборонно-промислового комплексу. Як зазначалося у статті «Народної армії» від 2 квітня, державний концерн «Укроборонпром» мав не лише задовольняти потреби Збройних Сил, а й посилити роль України на світовому ринку озброєння.

Нове завдання отримало військове відомство у зв'язку з указом Президента про реорганізацію Міністерства надзвичайних ситуацій та державної інспекції техногенної безпеки у Державну службу України з надзвичайних ситуацій. Координація її діяльності була покладена на Міністра оборони. Про це в інтерв'ю «Народній армії» розповів тодішній керівник служби. Він повідомив, що 70% військової техніки здатні виконувати завдання з ліквідації наслідків стихійних лих та надзвичайних ситуацій. Для забезпечення пропуску повені й сходження криги в лютому було створено міжвідомче угруповання сил і техніки, яке мало майже 15 тисяч одиниць техніки та 42 тисячі особового складу. Газета постійно розповідала про участь військовослужбовців у ліквідації наслідків стихійних надзвичайних ситуацій.

Указом Президента України від 12 червня 2013 року наступний, 2014-й, рік оголошено Роком учасників бойових дій. «Народна армія» у серпні 2013 року запровадила редакційну акцію «Напишемо книгу про учасників бойових дій» і розпочала друкувати нариси, замальовки про цих військовослужбовців.

Наступна наша розповідь буде присвячена реформуванню та розвитку Збройних Сил України у 2014–2015 роках.

Володимир ЧІКАЛІН



Орден Віртуті Мілітарі

Орден Віртуті Мілітарі (з латини Virtuti Militari — «Військова Доброчесність») є найвищою військовою нагородою Польщі, найближчого й найпослідовнішого стратегічного партнера України, країни, яка, починаючи з 1918 року, 11 листопада відзначає День незалежності від Російської імперії.

Найвищий польський військовий орден, що вручається за мужність перед лицем ворога, є аналогом британського Хреста Вікторії. Цю нагороду 1792 року заснував король Станіслав Авґуст Понятовський з нагоди розгрому російських військ у битві під Жилинцями (нині — село Шепетівського району Хмельницької області). Першими нагородженими орденом Віртуті Мілітарі стали генерали Тадеуш Костюшко та Юзеф Понятовський.

Після придушення польського повстання 1831 року російський цар і водночас монарх Польського Королівства Микола І скасував нагороду, але після відновлення незалежності Польщі 1919 року польський уряд її відновив.

Орден Віртуті Мілітарі має п'ять ступенів: Великий (із зіркою), Командорський, Кавалерський, Золотий та Срібний хрести.

У роки Другої світової війни орденом Віртуті Мілітарі були нагороджені також командувачі союзних військ, які сприяли визволенню Польщі від німецької окупації.

Є серед кавалерів ордена й українці. Зокрема це командувач Української національної армії генерал-полковник Павло Шандрук, начальник штабу Першої Української партизанської дивізії імені Ковпака майор Василь Войцехович та легендарний радянський розвідник полковник Євген Березняк, який став прототипом головного героя кінофільму «Майор «Вихор». Також цим орденом відзначене місто Львів.

УКРАЇНЦІ — ГЕРОЇ ПОЛЬЩІ

ВІД РОСІЙСЬКОГО ШТАБС-КАПІТАНА — ДО КОМАНДАНТА УНА



Видатний український військовий діяч генерал-хорунжий армії УНР (генерал-полковник в еміграції) Павло Шандрук походив з Волині. Здобувши освіту в Острозькій класичній гімназії та Ніжинському історико-філологічному інституті, він 1913 року закінчив ще й Олексіївську військову школу в Москві.

Служив у 70-му Рязькому піхотному полку, у його складі брав участь у Першій світовій війні — командував батальйоном, згодом був помічником командира полку з господарської частини. З 1916 року штабс-капітан Шандрук — командир батальйону 232-го запасного піхотного полку, потім служив у 2-му броньовому відділенні.

У роки визвольних змагань волинянин став на бік українського народу. Командував панцерником «Полуботок», був начальником панцерного потягу, командиром автопанцерної батареї Окремої Запорозької дивізії. Командуючи Окремим стрілецьким Запорозьким куренем Дієвої армії УНР, воював на своїй батьківщині — під Кременцем, Тернополем, Почаєвом та Гусятином.

Згодом полковник Шандрук командував 9-м стрілецьким полком, 1-м рекрутським полком, 4-ю стрілецькою бригадою, збірним загоном 2-ї дивізії та 7-ю бригадою 3-ї Залізної дивізії Дієвої армії УНР.

З кінця 1920 року полковник Павло Шандрук перебував у Польщі. На чужині він став одним із засновників військового журналу «Табор».

У березні 1927 року полковник очолив 1-й організаційний відділ Генерального штабу Військового міністерства УНР в екзилі. З серпня 1927 року до травня 1936-го був головою цього штабу.

Паралельно з цим Павло Шандрук закінчив військовий радіотехнічний інститут у Варшаві та, уклавши контракт, став польським офіцером. Поляки присвоїли українцю військове звання «майор», і він вступив до польської Вищої військової школи, по закінченні якої у вересні 1938 року отримав звання «підполковник» та продовжив службу в польській армії.

У польсько-німецькій війні 1939 року, що переросла у Другу світову, брав участь з 7 вересня 1939 року, командував бригадою. У бою з німцями був поранений, але врятував бригаду від знищення, за що через чверть століття його нагородили вищою військовою нагородою Польщі.

Майже чотири місяці перебував у німецькому полоні. Після звільнення з січня 1940 року працював перекладачем, потім завідував кінотеатром.

За рішенням очільників українського емігрантського руху в березні 1945 року став командувачем Української національної армії.

Перед німецькою капітуляцією командувач став ініціатором виведення військ УНА з фронту й складання зброї перед союзниками. У полоні генерал домігся особистої зустрічі зі знайомим йому польським генералом Владиславом Андерсом. Давній знайомий поклопотав про звільнення українського бранця, і той вийшов на волю. З 1948 року проживав у США.

Помер Павло Шандрук 15 лютого 1979 року, похований у м. Баунд-Брук (штат Нью-Джерсі, США).

«КУТУЗОВ» ЗІ СЛОБОЖАНЩИНИ



Василь Войцехович народився 5 січня 1913 року в містечку Краснокутську Харківської губернії. По закінченні школи та сільськогосподарського технікуму десять років працював меліоратором.

1939 року Василь Войцехович вступив до лав Червоної армії й одразу ж потрапив на радянсько-фінську війну. По закінченні Сумського артилерійського училища служив командиром взводу. На цій посаді й зустрів війну.

У серпні 1941 року командир штабної батареї Войцехович пораненим потрапив у полон. Серед тисяч інших військовополонених був етапований до Польщі. Попри поранення дорогою зумів втекти. Через п'ять місяців він зустрів у Хінельських лісах розвідників Путивльського партизанського загону Сидора Ковпака і приєднався до них.

Спочатку Василь був призначений на посаду помічника командира роти, але невдовзі став помічником начальника штабу загону. У січні 1944 року майор Войцехович очолив штаб 1-ї Української партизанської дивізії.

Василь Войцехович забезпечував оперативне керівництво боями, за що Ковпак називав його «Кутузовим». Як начальник штабу вміло планував і рейди територіями України, Білорусії та Польщі.

7 серпня 1944 року майору Василю Войцеховичу було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. На той час він уже мав орден Червоної Зірки, орден Леніна та декілька медалей. Невдовзі польський уряд нагородив героя орденом Віртуті Мілітарі.

Герой війни жив у Києві, де і помер 21 квітня 1987 року. Був похований на Байковому кладовищі, 1989 року перепохований у Краснокутську.

ПОЗИВНИЙ «ГОЛОС», ВІН ЖЕ — ЛЕГЕНДАРНИЙ «МАЙОР «ВИХОР»



Євген Березняк народився 25 лютого 1914 року в Катеринославі (зараз — Дніпро). Здобувши педагогічну освіту, працював учителем у сільських школах, очолював відділ народної освіти у Львові.

Із початком німецько-радянської війни Березняка залишили для підпільної роботи в тилу ворога.

Протягом двох років він перебував у підпіллі, займаючись агітаційною та підривною роботою. Згодом йому запропонували стати кадровим розвідником.

У липні 1944 року Євген Березняк успішно склав випускний іспит у розвідшколі та прибув на 1-й Український фронт. На той час склались сприятливі умови для наступу на територію Польщі і вкрай необхідною була достовірна розвідувальна інформація щодо угруповань противника на польській території.

Березняк був призначений командиром диверсійно-розвідувальної групи, отримав позивний «Голос» та розпочав підготовку до виконання завдання в окупованому Кракові.

У серпні 1944 року ДРГ, яку очолював Березняк, десантувалася в районі Кракова. 156 днів поспіль вона успішно виконувала завдання командування. За час роботи в тилу противника група викрила краківське угруповання німців із числа радянських військовослужбовців, які втекли з полону, Березняк створив загін, силами якого провів низку диверсій на комунікаціях противника. А головне — здобув план мінування Кракова, чим врятував десятки тисяч життів його містян, а також саме старовинне місто від руйнування.

Виконавши завдання та повернувшись, офіцер, як тоді це водилося, був направлений на перевірку у фільтраційний табір НКВС. Тривалі перевірки підтвердили його невинуватість, і він був демобілізований.

Повернувшись з війни без жодних нагород, вчорашній розвідник знову працював на педагогічній ниві. Став заслуженим учителем України, почесним академіком Академії педагогічних наук. На пенсію вийшов у віці 85 років.

Остаточно реабілітували Євгена Березняка лише майже через 20 років після війни завдяки періодичним публікаціям у пресі та зйомкам декількох документальних фільмів і телепередач. Після того як у січні 1964 року уряд Польської Народної Республіки визнав його героїзм і заслуги, нагородивши орденом Віртуті Мілітарі, відомий письменник Юліан Семенов написав повість «Майор «Вихор», за якою згодом було знято одноіменну кінострічку.

Помер Герой України на 100-му році життя — 23 листопада 2013 року. Похований на Байковому кладовищі в Києві.

Підготував Олексій ТРИГУБ

ПРИГОДИ «ПАРОПЛАВА «КУЗІ»,

АБО ЯК АВІАНОСЕЦЬ «АДМІРАЛ КУЗНЄЦОВ» СВІТ НАСМІШИВ ТА ЕКОЛОГІВ НАЛЯКАВ



Середземноморський «круїз» «Адмірала Кузнєцова» з димовою завісою

Вже майже місяць триває перший в історії авіаносного крейсера «Адмірал Кузнєцов» бойовий похід до берегів Сирії. Похід, який мав би підкреслити статус «свєрхдєржави». Але пригоди «Кузі» перетворилися на ганебне дійство, з яким не змогла впоратися навіть пропагандистська машина Кремля.

У середині жовтня група російських військових кораблів, серед яких важкий авіаносний крейсер «Адмірал Кузнєцов» (проект 1143.5), вирушила в Середземне море. Офіційна версія — забезпечення «військово-морської присутності в оперативно важливих районах Світового океану». Також британська газета «The Sunday Times» повідомила, що в Середземне море до берегів Сирії йдуть три російські підводні човни (озброєні крилатими ракетами), серед них два — атомні.

Чимало росіян вважають, що у світі, де панують «піндоси», ніколи не буде «порядку та справедливості», допоки туди не прийде Росія. А що відбувалося у ЗМІ? Такого не було з часу, «коли бендерівці хлопчика розпинали». Російські ЗМІ рясніли заголовками: «Авианосная группа ВМФ России вошла в Ла-Манш», «Боевые корабли НАТО выстроились в почетный караул перед «Адмиралом Кузнецовым». Але сталося так, що важкий авіаносний крейсер перетворився на один із найпопулярніших інтернет-мемів — «пароплав «Кузя». А спроби Росії самоствердитись у цьому світі, де «всі проти нас», напоролися на рифи жорстокої реальності.

Можна згадати, як смакували пропагандисти цілі і завдання «навчального походу». Вони й передбачали, як Росія під час виборів у США доведе «гуманітарну місію» у Алеппо до логічного кінця. И те, як країни НАТО злякаються могутності авіаносної групи… Хотіли налякати весь світ своєю групкою кораблів, нагадати можливості палубної авіації для потенційних покупців, але все закінчилося біля берегів туманного Альбіону, а у стратосферу злетіла димом гордість Росії. Фотографії «Кузі», який налякав усіх екологів світу, розійшлися Інтернетом швидше, ніж новини про дебати Трампа та Клінтон.

Далі неабияким випробуванням для «справжніх прихильників сили російського ВПК» стало небажання європейських країн заправляти судно. Спочатку ударній групі ВМФ РФ відмовила Іспанія, а потім і маленька Мальта. Такого «ножа у спину» росіяни хоча й чекали (усюди ж вороги), але пропагандисти не відразу впоралися з інформаційним штормом сарказму. Офіційні версії не надто різнилися, але головний «меседж» традиційний — «піндоси надавили, а безвольна Європа піддалася». Смішно? Цивілізований світ вже давно не сміється з цього «СРСР дубль два», але це реальність, якій Україна протистоїть майже три роки. Незрозуміло, як співіснують два таких суперечливих поняття, як «НАТО — ворог» і «країни НАТО нам насмілилися відмовити у дозаправці». Певно, цей парадокс вивчатиметься не одним поколінням психологів усього світу.

НАВІТЬ У НАЙБІЛЬШИХ «ПАТРІОТІВ» РОСІЇ З'ЯВИЛИСЬ СУМНІВИ ЩОДО МОЖЛИВОСТЕЙ «КУЗІ» ВИКОНУВАТИ БОЙОВІ ЗАВДАННЯ

Найцікавіше, що така позиція європейських країн якнайкраще продемонструвала не тільки ставлення до військової операції Росії в Сирії, але й визначила місце російської мілітаристської істерії щодо другої «холодної війни» — місце ізгоя.

Отже налякати світову спільноту не вийшло, до того ж навіть у найбільших «патріотів» Росії з'явились сумніви щодо можливостей «Кузі» виконувати бойові завдання тривалий час. Демаскуючі властивості «Кузі» (кажуть, дим з труби бачили навіть у Североморську) дозволили виявити й логістичний глухий кут — без гарантованої дозаправки цей корабель може просто дрейфувати серед океану під час бойових дій.

Зазвичай на флоті кажуть не «пливе», а «йде», але якщо говорити про авіаносний крейсер «Адмірал Кузнєцов», то доцільно буде сказати: «Чадить, але ж пливе!»

Дмитро ЗАВТОНОВ



Моряки ВМС Великобританії готуються супроводжувати «Адмірала Кузнєцова»

Інтернет-мем — явище спонтанного поширення певної інформації Інтернетом усіма можливими способами (електронною поштою, в месенджерах, на форумах, у блогах тощо).

Такому поширенню від одного інтернет-користувача до іншого піддається не кожна інформація, а тільки та, що яким-небудь чином не залишила байдужими багатьох користувачів. Традиційно так само поширювалися анекдоти, жарти і посилання на медіа-об'єкти розважального характеру, але спеціальну увагу на явище, назване потім «інтернет-мемами», звернули тоді, коли за тим же принципом почали розповсюджуватися речі, далекі від анекдотів і розваг.

Хоча в Росії майже всі ЗМІ контрольовані, з Інтернетом авторитарний режим впоратися не може. Тому висміювання «могутності «Кузі» стало лавиноподібним, а інформаційне забезпечення ореолу непереможності походу групи кораблів стало неможливим попри надування щік офіційними представниками Міністерства оборони Росії.

У грудні 1991 року на адресу командира корабля надійшла урядова телеграма від Президента України Леоніда Кравчука, в якій пояснювалося, що крейсер є власністю України і що до прийняття урядового рішення йому належить залишатися на севастопольському рейді. Попри заборону Києва, корабель вийшов у море для відпрацювання зльоту-посадки палубних літаків. До Криму терміново вилетів заступник командувача Північного флоту віце-адмірал Юрій Устименко, який, прибувши на борт, віддав наказ терміново, навіть покинувши на березі дві третини офіцерсько-мічманського складу та заводську здавальну команду, готуватися до переходу морем, аби не залишити корабель Україні. О 23.40 корабель без жодних сигналів залишив севастопольський рейд і взяв курс на Босфор.



Протикорабельна ракета П-700 «Граніт»

Основа авіагрупи «Адмірала Кузнєцова» Су-33 (Су-27К) — винищувачі. На кораблі немає катапульти, тож Су-33 мусять злітати за допомогою трампліна за рахунок тяги й не можуть нести багато озброєння чи палива — тільки відносно легкі ракети для повітряного бою. Також на борту є декілька нових МіГ-29К та ударний Ка-52К, які зможуть завдати декілька ударів по підрозділах сирійської опозиції, але це не змінить ситуацію кардинально.

Російська ескадра може обстрілювати Сирію і крилатими ракетами з надводних кораблів та підводних човнів. У НК «Калібр» дальність більше 2000 кілометрів, тож абсурдність походу з військового погляду очевидна. Також у «Кузнєцова» на озброєнні старі протичовнові ракети П-700 «Граніт» для ударів по великих кораблях. Використовувати «Граніт» по наземних цілях типу бойовиків на джипах із кулеметами — доволі дорогий феєрверк (вартість однієї ракети 6 млн доларів).

Тож можна дійти висновку, що «Кузя» в Середземному морі не зможе вплинути на ситуацію з блокадою та можливим штурмом Алеппо, а його похід був радше спробою створити гарну телекартинку та вкотре продемонструвати силу.



У районі АТО розпочали вакцинацію військових проти грипу

ОБЕРЕЖНО — ГРИП!

ІЗ НАСТАННЯМ ХОЛОДІВ БІЛЬШАЄ КІЛЬКІСТЬ ХВОРИХ НА ГРИП ТА ГОСТРІ РЕСПІРАТОРНІ ВІРУСНІ ІНФЕКЦІЇ. В АРСЕНАЛІ ВІЙСЬКОВИХ МЕДИКІВ НИНІ БЕЗЛІЧ ПРОТИВІРУСНИХ ПРЕПАРАТІВ, АЛЕ НАЙЕФЕКТИВНІШИМ ЗАСОБОМ ЗАХИСТУ ВІД ГРИПУ НА СЬОГОДНІ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ВАКЦИНАЦІЯ

НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ ОЧІКУЄТЬСЯ НОВИЙ ШТАМ ГРИПУ — H3N2

За даними Центру грипу та гострих респіраторних вірусних інфекцій, з початку жовтня на грип та ГРВІ в Україні вже захворіло 156459 осіб. Як показали дослідження, у більшості заражених домінували віруси парагрипу. Проте значне підвищення рівня захворюваності, близьке до епідемічного, ще попереду. Як стверджують фахівці Міністерства охорони здоров'я України, найбільша захворюваність щороку відзначається орієнтовно з кінця січня — початку лютого по березень-квітень. Саме в цей час і є найбільший ризик підхопити небезпечну інфекцію.

Зазвичай по всьому світу в сезонні епідемії грипу фіксується від 3 до 5 мільйонів випадків важкого перебігу хвороби та від 250 до 500 тисяч випадків смерті, оскільки захворювання передусім вражає верхні дихальні шляхи, включаючи ніс, горло, бронхи і дуже швидко поширюється серед людей.



Щороку видів грипу більшає. Цього року на території України очікується новий штам — H3N2. Уперше він зафіксований 2014 року в Гонконгу. Східний грип дуже небезпечний через відсутність до нього імунітету в українців. За інтенсивністю H3N2 перевершує торішній каліфорнійський вірус H1N1. Отже, кількість хворих на грип в Україні може бути більшою в порівнянні з епідемією січня-лютого 2016-го, однак, як стверджують лікарі, цей штам не призведе до серйозних ускладнень.

ЯК МОЖНА ЗАРАЗИТИСЯ ВІРУСОМ

Віруси грипу, як добре всім відомо, передаються від людини до людини повітряно-крапельним шляхом і мають симптоми, дуже схожі з іншими гострими респіраторними вірусними інфекціями (ГРВІ). Проте на відміну від застуди грип набагато небезпечніший, тому й вимагає особливої уваги.

ОЗНАКИ ЗАХВОРЮВАННЯ

- різке підвищенння температури тіла (понад 38 градусів) без будь-яких супутніх симптомів
- головний біль
- біль у м'язах
- біль у горлі, кашель
- нежить, закладення носа
- блювота і пронос



МЕТОДИ ЛІКУВАННЯ

— Перше, що я вам раджу, негайно зверніться до лікаря та максимально обмежте контакти з іншими людьми. Аби уникнути зневоднення організму, при високій температурі я рекомендую вживати теплі підсолені напої. Якщо немає змоги отримати медичну допомогу, прийміть таблетку парацетамолу, проте лише, якщо температура тіла перевищує 38,5 градуса. Категорично забороняється хворим вживати аспірин, адже, як відомо, цей препарат викликає ускладнення з боку центральної нервової системи, — розповідає начальник відділення повітряно-крапельної інфекції клініки інфекційних захворювань Національного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» МОУ полковник медичної служби Віктор Третьяков.



— Із народних методів лікування раджу вживати теплі трав'яні чаї з ромашки, липи, календули, відвари калини, які виводитимуть токсини з організму. Додавайте до напоїв мед та лимон. До раціону харчування обов'язково введіть часник, цибулю, імбир та червоний перець. Не забувайте вживати вітамін С. Як відомо, саме він покращує стійкість організму до простудних захворювань. Бажано споживати обов'язково якомога більше свіжих овочів та фруктів, які також сприяють зміцненню імунітету. Як один із методів профілактики — рекомендую загартовування організму. Такі прості способи запобігання грипу дозволять вам скоротити термін хвороби та зберегти здоров'я оточуючих.

ЯК ЗАПОБІГТИ ЗАРАЖЕННЮ

- обмежити відвідини місць великого скупчення людей
- повноцінно харчуватися, висипатися, уникати перевтоми
- прикривати ніс і рот при чханні або кашлі одноразовою серветкою, яку ж зразу ж після використання викинути
- не торкатися очей, носа або рота немитими руками
- знаходитися від людини з ознаками грипу на відстані не менше 2 метрів
- дотримуватися правил особистої гігієни, часто мити руки з милом
- часто провітрювати приміщення
- уникайте обіймів, поцілунків і рукостискань
- здійснити щеплення від грипу

ВАКЦИНАЦІЯ ВІД ГРИПУ: НІКОЛИ НЕ ПІЗНО!

В арсеналі військових медиків нині безліч противірусних препаратів. Як стверджують фахівці, в госпіталях і в районі проведення АТО ліків достатньо. Проте найефективнішим засобом захисту від грипу на сьогодні залишається вакцинація.

— Як правило, спалах захворювання на грип серед військовослужбовців виникає на два тижні пізніше, ніж у цілому по країні. На щастя, смертельних випадків від цієї хвороби серед військових за останні роки зафіксовано не було, а кількість хворих серед них щороку не перевищує епідемічний поріг, — розповідає начальник Центрального санітарного епідеміологічного управління Міністерства оборони України майор медичної служби Сергій Литовка. — Вся важкість грипу полягає в ускладненнях, які він залишає після себе. У разі несвоєчасного звернення до лікарів може розвинутися вірусна пневматична інфекція, яка є здебільшого причиною смерті в окремих випадках.

— Останні декілька місяців ми активно проводили агітацію щодо проведення вакцинації проти грипу серед військових, бо наше основне завдання — в найстисліші строки сформувати в бійців імунітет до цієї хвороби, — додає Сергій Литовка. — Для проведення щеплень у районі проведення АТО вже сформовані групи військових медиків, до складу яких входять терапевти та анестезіологи. Всі фахівці пройшли спеціальну підготовку до проведення щеплень і мають відповідні сертифікати. Днями вже розпочали вакцинацію серед військових у районі АТО.

Вакцинація від грипу є рекомендованою та не входить до календаря обов'язкових щеплень. У Збройних Силах України особливими групами вибору є керівний склад, особи, які виконують завдання з бойового чергування та оперативної чергової служби, медики та особи, яким щеплення необхідні за медичними показаннями.

— Вакцинальна кампанія у війську триватиме ще близько 2-х місяців. Уже складені списки всіх охочих пройти вакцинацію, вакцина зберігатиметься в спеціальних умовах у госпіталях і за потреби буде доставлена до мобільних медичних пунктів. Якщо у вас тільки зараз виникло бажання зробити щеплення, вас включать до списків у будь-який час. Особисто я обов'язково пройду вакцинацію від грипу і вам раджу зробити так само, — каже начальник Центрального санітарного епідеміологічного управління Міністерства оборони України Сергій Литовка.

ЛІКИ ДЛЯ ПРОФІЛАКТИКИ

До нового епідсезону до України вже ввезено вакцини для профілактики грипу «ДжиСі Флю» та «Ваксі грип», які пройшли перевірку і повністю відповідають державним і міжнародним стандартам. Щеплення потрібно зробити не пізніше середини листопада, адже імунітет до вірусу після вакцинації виробляється протягом 2–3 тижнів.

Тетяна МОРОЗ, Ігор ПАРАЩИЧ

РОЗУМНІ ВИНАХОДИ ВІД НАРОДНИХ УМІЛЬЦІВ

З початком проведення антитерористичної операції українські вчені, волонтери, студенти створюють прилади, які не лише вдосконалюють уже наявне військове обладнання, а й допомагають нашим військовим у польових умовах. Тож розповімо про народні винаходи, які можуть стати у пригоді.

РОЗУМНИЙ КАЗАНОК ВІД БУКОВИНЦІВ



Науковці з Буковини розробили унікальний казанок, завдяки якому можна не лише приготувати їжу, а й зарядити телефон, рацію та навіть дивитися телевізор, повідомляє ТРК «Чернівці».

Над розробкою диво-приладу працювали науковці Інституту термоелектрики, залучали також і студентів. Собівартість такого казанка — приблизно 2 тисячі гривень.

— У дно цього казанка вмонтовано термоелектричний перетворювач тепла на електрику, — розповідає директор Інституту термоелектрики Лук'ян Анатичук. — Завдяки такому приладу можна отримати 25 Вт електричної потужності. Він може працювати не обов'язково від багаття, а й від якогось іншого джерела тепла.

З часом всі охочі матимуть змогу придбати такий багатофункціональний казанок. Науковці вже завершують оформлення документації та планують передати прилад у серійне виробництво.

ЕФЕКТИВНА ПІЧКА БЕЗ ДРОВ



У Калуші Івано-Франківської області колишній заступник командира танкової роти Олександр Жембус розробив пічку, яка може зігрівати військових у польових умовах при –25°С без дров. Про це повідомляє Еспресо ТВ.

— Дизпаливо потрапляє по тонкій трубці й капає на розігріте дно труби, випаровується і перетворюється на газ. Із таким пристроєм у мене солдати в полі спали без комбінезонів при –25°С, — розповів Олександр.

Він зазначив, що його пристрій дуже простий та ефективний, а саму пічку легко можна модернізувати для приготування їжі, переносити і складати за кілька секунд.

Колишній військовий наголосив, що готовий власноруч виготовляти ці пристрої для бійців, які служать у зоні АТО.



ЛІЖКО-ТРАНСФОРМЕР

Черкаський умілець Максим Чернявський створив спеціально для українських військових ліжко, аби ті не спали на холодній землі. Конструкція, каже винахідник, виготовляється з цупкої тканини та спеціального металу. Унікальність цього винаходу в його компактності. Винахід Чернявського дуже зручно використовувати не тільки як ліжко, а й як ноші для поранених.

НОВИЙ СПОСІБ ПІДВІШУВАННЯ МЕДИЧНИХ НОШ В АВТОМОБІЛІ



Учениця Львівської обласної Малої академії наук, уродженка Донецька Анастасія Лівочка винайшла новий спосіб підвішування медичних нош в автомобілі, який дозволяє максимально швидко і без додаткових ушкоджень транспортувати пацієнтів бездоріжжям, повідомляє ZIK. Настя разом із науковим керівником Віктором Колдуном розробили чудовий та необхідний пристрій — портативний та недорогий комплект, який дозволяє будь-який автомобіль потрібної вантажопідйомності перетворити на спеціалізовану машину швидкої допомоги. Для цього застосовується еластична підвіска і демпфери коливань, щоб мінімізувати больові відчуття пацієнта при його транспортуванні. Конструкція швидко і легко монтується не тільки в машинах швидкої допомоги, а й у авто, габарити яких дозволяють перевозити поранених. Такі ноші насамперед призначені для українських бійців у районі АТО. Адже саме під час бойових дій потрібно швидко і безпечно транспортувати поранених.

Як зазначила дівчина, головними перевагами цього пристрою для підвішування є простота, надійність, постійна готовність до експлуатації та можливість бути використаним на практично всіх транспортних засобах.

***



До того ж Анастасія Лівочка придумала, як замаскувати дим із пічок, якими користуються в польових умовах, адже він нерідко є орієнтиром для ворога. Конструкція легко виготовляється з металевого листа, вдягається на димохід та змішує дим із повітрям, не дозволяючи йому підійматися високо вгору.

— Спочатку необхідно зігнути навпіл металевий лист. Тоді в нас з'являється ребро жорсткості, потім ми його виправляємо і згинаємо перпендикулярно, — так виходить розсікач диму, — розповідає Анастасія Лівочка.

БРАСЛЕТ ВИЖИВАННЯ З ПАРАКОРДУ



Браслет виживання — не просто стильна чоловіча прикраса, а насамперед 4–5 метрів паракорду — надміцного нейлонового тросу, всередині якого містяться 7 витих мотузочок. Браслет за потреби швидко розплітається. Його можна використовувати як: джгут для зупинки кровотечі; зубну нитку; шнурки для берців або іншого взуття; волосінь для риболовлі; тятиву для лука; буксирний трос; мотузку для сушіння білизни; ошийник для тварини. Він також підійде для: зашивання рани (використання витих мотузочок серцевини паракорду); витягання пораненого з-під обстрілу; ремонту поламаного устаткування; прив'язування деталей; заміни або виготовлення ручки для сумки або іншого вантажу; виготовлення темляків для речей (зброя, техніка тощо); виготовлення ременя для носіння чогось за спиною (зброї, рюкзака тощо); ремонту одягу та взуття; виготовлення ременя чи помочей для штанів; пастки для тварин/птахів; підйому/спуску людини (паракорд витримує динамічне навантаження понад 200 кг); кріплення вантажу до автомобіля тощо.

ОМЛЕТ У БЛЯШАНЦІ



Будь-яку порожню бляшанку можна використати як ємність для приготування яєчні, омлету або жульєну, якщо під рукою нема пательні. Для цього необхідно просто надрізати бляшанку з двох боків.

НЕЗВИЧНА СВІЧКА



За необхідності можна виготовити свічку з консервної банки, парафіну та вугільної гілки. Стрижень має бути саме з вугілля і не тоншим за олівець, інакше буде постійно гаснути. Також свічку можна зробити з картоплі, шматка сала та бавовняної мотузки. Для цього необхідно вирізати в картоплі циліндричний отвір, залити туди розтоплене сало та покласти мотузку.

ЛОЖКА ТА ФІЛЬТР ІЗ ПЛАСТИКОВОЇ ПЛЯШКИ



Якщо у військового немає під рукою ложки, її можна дуже легко виготовити з порожньої пластикової пляшки. Для цього необхідно на пляшці намалювати фломастером контур ложки, а потім обережно її вирізати.

***

Щоб відстояти дуже брудну, каламутну воду, іноді використовують порізану пластикову пляшку. Це можна робити як із допомогою внутрішнього фільтру, так і без, щоб хоча б зібрати осад.

Підготувала Олена КРУГЛЄНЯ

Житомирський військовий інститут імені С.П. Корольова оголошує конкурс на заміщення вакантних посад командування (керівного складу), наукових та науково-педагогічних працівників

Посади, які заміщуються особами офіцерського складу:

Заступник начальника інституту з навчальної роботи, ШПК «полковник», посадовий оклад — 2008 грн;

Начальник факультету технічних видів розвідки, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1740 грн;

Професор кафедри телекомунікацій та радіотехніки факультету технічних видів розвідки, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1640 грн;

Старший викладач кафедри телекомунікацій та радіотехніки факультету технічних видів розвідки, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1460 грн;

Викладач кафедри телекомунікацій та радіотехніки факультету технічних видів розвідки, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн;

Професор кафедри електротехніки та електроніки факультету технічних видів розвідки, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1640 грн;

Доцент кафедри електротехніки та електроніки факультету технічних видів розвідки, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1500 грн; **2 посади**

Начальник факультету охорони державної таємниці та інформаційного протиборства, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1740 грн;

Викладач кафедри охорони державної таємниці та захисту інформації факультету охорони державної таємниці та інформаційного протиборства, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн;

Викладач кафедри радіоелектронної боротьби та інформаційного протиборства факультету охорони державної таємниці та інформаційного протиборства, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн;

Доцент кафедри комп'ютерно-інтегрованих технологій та кібербезпеки факультету охорони державної таємниці та інформаційного протиборства, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1500 грн;

Старший викладач кафедри комп'ютерно-інтегрованих технологій та кібербезпеки факультету охорони державної таємниці та інформаційного протиборства, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1460 грн;

Старший викладач кафедри фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки і спорту, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1460 грн; **2 посади**

Викладач кафедри фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки і спорту, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн; **2 посади**

Начальник кафедри суспільних наук, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1720 грн;

Професор кафедри суспільних наук, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1640 грн;

Викладач кафедри суспільних наук, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн;

Доцент кафедри тактики та бойового забезпечення, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1500 грн;

Викладач кафедри тактики та бойового забезпечення, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн;

Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розробки, застосування та експлуатації засобів радіоелектронної розвідки) науково-дослідного відділу спеціальних систем озброєння наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1460 грн;

Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розробки, застосування та експлуатації засобів радіоелектронної боротьби) науково-дослідного відділу спеціальних систем озброєння наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1500 грн;

Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розробки, застосування та експлуатації засобів радіоелектронної боротьби) науково-дослідного відділу спеціальних систем озброєння наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1460 грн;

Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (інформаційних технологій розвідки) науково-дослідного відділу спеціальних систем озброєння наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1460 грн;

Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем безпеки інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах) науково-дослідного відділу спеціальних систем озброєння наукового центру, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1160 грн;

Науковий співробітник науково-дослідного відділу роботизованих систем наукового центру, ШПК «майор», посадовий оклад — 1460 грн;

Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу роботизованих систем наукового центру, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1160 грн;

Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (розробки та впровадження тактики бойового застосування роботизованих систем) науково-дослідного відділу роботизованих систем наукового центру, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн;

Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (розробки та впровадження тактики бойового застосування засобів боротьби з роботизованими системами) науково-дослідного відділу роботизованих систем наукового центру, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1160 грн; **2 посади**

Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем інтеграції роботизованих систем в єдину систему управління) науково-дослідного відділу роботизованих систем наукового центру, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн;

Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем інтеграції роботизованих систем в єдину систему управління) науково-дослідного відділу роботизованих систем наукового центру, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1160 грн;

Начальник науково-дослідної лабораторії (роботизованих систем та засобів боротьби з ними) науково-дослідного відділу роботизованих систем наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1520 грн;

Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (роботизованих систем та засобів боротьби з ними) науково-дослідного відділу роботизованих систем наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1500 грн;

Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (роботизованих систем та засобів боротьби з ними) науково-дослідного відділу роботизованих систем наукового центру, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн;

Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1500 грн;

Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1460 грн;

Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1160 грн; **2 посади**

Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем забезпечення інформаційної безпеки) науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1500 грн;

Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем забезпечення інформаційної безпеки) науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1160 грн; **2 посади**

Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем забезпечення кібернетичної безпеки) науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1500 грн;

Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем забезпечення кібернетичної безпеки) науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн;

Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем забезпечення кібернетичної безпеки) науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1160 грн;

Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (впровадження засобів кібернетичної та інформаційної безпеки) науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1500 грн;

Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (впровадження засобів кібернетичної та інформаційної безпеки) науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «майор», посадовий оклад — 1250 грн; **2 посади**

Начальник науково-дослідної лабораторії (інформаційної боротьби) науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1520 грн;

Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (інформаційної боротьби) науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1500 грн; **2 посади**

Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (інформаційної боротьби) науково-дослідного відділу інформаційної та кібернетичної безпеки наукового центру, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1160 грн.

Посади, які заміщуються працівниками Збройних Сил України.

Факультет охорони державної таємниці та інформаційного протиборства:

кафедра охорони державної таємниці та захисту інформації:

професор кафедри, посадовий оклад — 4313 грн;

кафедра іноземних мов:

завідувач кафедри, посадовий оклад — 4562 грн;

доцент, посадовий оклад — 4053 грн.

кафедра суспільних наук:

професор, посадовий оклад — 4313 грн;

кафедра фундаментальних наук:

доцент, посадовий оклад — 4053 грн;

старший викладач вищого навчального закладу, посадовий оклад — 3804 грн;

викладач вищого навчального закладу, посадовий оклад — 3306 грн;

науковий центр:

науково-дослідний відділ спеціальних систем озброєння:

науковий співробітник, посадовий оклад — 2512 — 3555 грн;

науково-дослідна лабораторія (проблем розробки, застосування та експлуатації радіоелектронної розвідки):

провідний науковий співробітник, посадовий оклад — 3057 — 4053 грн;

старший науковий співробітник, посадовий оклад — 2868 — 3804 грн;

Умови конкурсу для осіб офіцерського складу.

Заступник начальника інституту з навчальної роботи:

особи офіцерського складу, які мають вчені звання, науковий ступінь, оперативно-такчтичний рівень військової освіти, стаж військової служби на посадах науково-педагогічних працівників (наукових працівників) не менше 5 років та досвід військової служби не менше 1 року на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах);

Начальник факультету:

особи, які мають досвід участі в бойових діях, ступінь вищої освіти «магістр» обо досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління тактичного та вищих рівнів (не менеше 10 років) та оперативно-тактичний рівень військової освіти або науковий ступінь (за профілем діяльності), вчене звання, оперативно-тактичний рівень військової освіти, стаж військової служби на посадах науково-педагогічних працівників не менше 3 років, а також досвід військової служби на посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах);

Начальник кафедри:

особи, які мають досвід участі в бойових діях, ступінь вищої освіти «магістр» або науковий ступінь доктора (кандидата наук), вчене звання професора (доцента), стаж науково-педагогічної роботи не менше 5 років, оперативно-тактичний рівень військової освіти, а також досвід служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частнах);

Професор:

особи, які мають досвід участі в бойових діях, ступінь вищої освіти «магістр» або вчене звання професора чи науковий ступінь доктора наук зі стажем науково-педагогічної роботи не менше 3 років або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) і науковий ступінь та стаж науково-педагогічної діяльності 5 років, або вчене звання (старшого наукового співробітника) без наукового ступеня зі стажем науково-педагогічної роботи не менше 10 років.

Доцент:

особи, які мають досвід участі в бойових діях, ступінь вищої освіти «магістр» або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника), або науковий ступінь та досвід науково-педагогічної роботи 5 років, або старший викладач без наукового ступеня і вченого звання, який має стаж науково-педагогічної роботи не менше 10 років;

Старший викладач:

особи, які мають досвід участі в бойових діях, ступінь вищої освіти «магістр» або досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр» або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника), або науковий ступінь, або є викладачами без наукового ступеня і вченого звання і стаж науково-педагогічної роботи не менше 5 років та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

Викладач:

особи, які мають досвід участі в бойових діях, ступінь вищої освіти «магістр» або досвід військової служби на посадах за фахом».

Начальник науково-дослідної лабораторії:

особи, які мають науковий ступінь та досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі знань.

Провідний науковий співробітник:

особи, які мають науковий ступінь та досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі знань.

Старший науковий співробітник:

висококваліфіковані фахівці з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання, які мають рівень вищої освіти не нижче другого (магістерського) та досвід керівної (науково-дослідної) роботи не менше 2 років.

Науковий співробітник:

висококваліфіковані фахівці з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання, які мають рівень вищої освіти не нижче другого (магістерського) та досвід керівної (науково-дослідної) роботи не менше 2 років.

Молодший науковий співробітник:

особи, які мають рівень вищої освіти не нижче другого (магістерського).

Умови конкурсу для працівників Збройних Сил України на умовах строкового трудового договору.

Завідувач кафедри:

особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр» або науковий ступінь доктора (кандидата наук), вчене звання професора (доцента), а також стаж науково-педагогічної роботи не менше 5 років.

Професор кафедри:

особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр» або вчене звання професора, або науковий ступінь доктора наук зі стажем науково-педагогічної роботи не менше 3 років, або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) і науковий ступінь та стаж науково-педагогічної діяльності 5 років, або вчене звання (старшого наукового співробітника) без наукового ступеня зі стажем науково-педагогічної роботи не менше 10 років.

Доцент:

особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр» або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника), або науковий ступінь та досвід науково-педагогічної діяльності 5 років, старший викладач без наукового ступеня і вченого звання і стаж науково-педагогічної роботи не менше 10 років.

Старший викладач вищого навчального закладу:

особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр» або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника), або науковий ступнь, або є викладачами без наукового ступеня і вченого звання, стаж науково-педагогічної роботи не менше 5 років та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

Викладач вищого навчального закладу:

особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр».

Дата проведення засідання конкурсної комісії — до 20.12.2016 р.

Строк подання документів — до 09.12.2016 р.

Для участі у конкурсі надсилаються такі документи (матеріали):

Рапорт (заява) за командою, автобіографія, копії документів про освіту та кваліфікацію, службова характеристика, службова картка, медична книжка, довідка про проходження військової служби, копії документів про науковий ступінь, вчене звання, список наукових праць (винаходів) — за наявності, копія службової картки, витяг із Резерву кандидатів для просування по службі (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на посаду, вищу, ніж та, на якій перебуває).

Документи надсилаються на адресу: 10004, м. Житомир–04, проспект Миру, 22, Житомирський військовий інститут імені С. П. Корольова.

***

Івано-Франківська КЕЧ району оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежного оцінювання державного (військового) майна

Назва об'єкта оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення №№ 17;18 першого поверху будівлі № 1 (гуртожиток) загальною площею 36,8 кв. м (в т.ч. нежитлового приміщення № 17 площею 5,6 кв. м та нежитлового приміщення № 18 площею 31,2 кв. м) військового містечка № 37.

Місцезнаходження об'єкта: м. Івано-Франківськ, вул. Січових Стрільців, 4.

Орган управління — Міністерство оборони України

Балансоутримувач: Івано-Франківська КЕЧ району (м. Івано-Франківськ, вул. Національної гвардії 14Г), тел.(0342) 75-07-10, факс (0342) 75-07-10.

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості об'єкта оренди для укладення договору оренди.

Балансова залишкова вартість будівлі станом на 01.10.2016 р. — 13186,00 грн (в т.ч.36,8 кв. м — 287,00 грн).

Розмір земельної ділянки: 0,1 га, розмір земельної ділянки під об'єктом оренди пропорційний площі будівлі (приміщення 36,8 кв. м).

Дата оцінювання (дата, на яку проводиться оцінювання майна): орієнтовна дата оцінювання — 30.11.2016 р.

Конкурсний відбір суб'єктів оцінної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір суб єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144.

У конкурсі беруть участь суб'єкти оцінної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оцінної діяльності, виданий відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», яким передбачено здійснення діяльності з оцінювання майна за напрямами оцінювання майна та спеціалізаціями в межах цих напрямків, що відповідають об'єкту оцінювання;

мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямками оцінювання майна та спеціалізаціями в межах таких напрямків, видане відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні»;

мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, видане відповідно до Порядку ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Фонду державного майна України від 10.06.2013 р. № 769, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 13.06.2013 р. за № 937/23469;

до встановленого в інформаційному повідомленні про оголошення конкурсу терміну надали документи, передбачені пунктом 4 розділу ІІ Положення.

Учасникам конкурсу потрібно подати в Івано-Франківську КЕЧ району конкурсну документацію, яка складається з конкурсної пропозиції та підтвердних документів. До підтвердних документів належать: заява про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 Положення); копія установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копія сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копія свідоцтв про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурентну пропозицію; інформація про претендента (документ, який містить відомості про претендента щодо його досвіду роботи, кваліфікації та особистого досвіду роботи оцінювачів, які працюють у його штатному складі та додатково залучаються ним, із незалежного оцінювання майна, зокрема однорідного майна тощо).

Конкурсна пропозиція претендента подається в запечатаному конверті й має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних із виконанням робіт, а також терміну виконання робіт у календарних днях, який не перевищує 5 календарних днів.

Конкурсну документацію слід подавати в Івано-Франківську КЕЧ району за адресою м. Івано-Франківськ, вул. Національної гвардії, 14Г, каб. 20 (не пізніше ніж за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу включно).

Претенденти на участь у конкурсі надсилають (або подають) до Івано-Франківської КЕЧ району конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом підтвердних документів, що в ньому містяться.

Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії.

На конверті необхідно зробити позначку «На конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності», а також зазначити назву об'єкта, на який подано заяву про участь у конкурсі, та назву суб'єкта господарювання, який подає заяву.

Конкурс відбудеться об 11.00 на 15-й день після опублікування оголошення в Івано-Франківській КЕЧ району за адресою: м.Івано-Франківськ, вул. Національної гвардії,14Г, (каб.№ 20).

Телефон для довідок: (0342) 75-07-10.

***

Військова академія (м. Одеса) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

1. Старший викладач кафедри управління діями підрозділів високомобільних десантних військ факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн.

2. Професор кафедри розвідки факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1520–1640 грн.

3. Викладач кафедри теорії та організації фізичної підготовки факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (три посади), ШПК «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

4. Старший викладач ВНЗ кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3804 грн.

5. Викладач ВНЗ кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (дві посади та дві посади по 0,5 ставки), ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3306 грн.

6. Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів розвідки та Сил спеціальних операцій) факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3057–4053 грн.

7. Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (0,5 ставки), ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 2512–3555 грн.

8. Викладач кафедри тилового забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

9. Викладач ВНЗ кафедри тилового забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (0,25 ставки), ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3306 грн.

10. Старший викладач кафедри організації тилового (логістичного) забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн.

11. Старший викладач ВНЗ кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (0,25 ставки), ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3804 грн.

12. Доцент кафедри інженерної механіки факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння (0,5 ставки), ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 4053 грн.

13. Старший викладач ВНЗ кафедри інженерної механіки факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння (0,5 ставки), ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3804 грн.

14. Викладач ВНЗ кафедри інженерної механіки факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння (дві посади по 0,5 ставки), ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3306 грн.

15. Професор кафедри тактики та загальновійськових дисциплін, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1520–1640 грн.

16. Старший викладач кафедри тактики та загальновійськових дисциплін, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн.

17. Старший викладач ВНЗ кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін (0,5 ставки), ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3804 грн.

18. Старший викладач ВНЗ кафедри фундаментальних наук, ШПК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3804 грн.

19. Викладач ВНЗ кафедри фундаментальних наук, ШК «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3306 грн.

Кваліфікаційні вимоги до посади професора: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр»(для військовослужбовців);

або особи, які мають вчене звання професора або науковий ступінь доктора наук зі стажем науково-педагогічної роботи не менше 3 років;

або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) і науковий ступінь кандидата наук та стаж науково-педагогічної діяльності 5 років;

або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) без наукового ступеня зі стажем науково-педагогічної роботи не менше 10 років.

Кваліфікаційні вимоги до посади доцента: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців);

або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника) або науковий ступінь, досвід науково-педагогічної роботи 5 років;

або старший викладач без наукового ступеня і вченого звання, який має не менше 10 років стажу науково-педагогічної роботи.

Кваліфікаційні вимоги до посади старшого викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців); або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь; або викладач без наявності наукового ступеня і вченого звання, який, має не менше 5 років стажу науково-педагогічної роботи та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

Кваліфікаційні вимоги до посади викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців); або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр».

Кваліфікаційні вимоги до посади провідного наукового співробітника: особи, які мають науковий ступінь та/або вчене звання, досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі науки не менше 3 років.

Кваліфікаційні вимоги до посади наукового співробітника: особи, які мають рівень вищої освіти «магістр» та досвід роботи у відповідній галузі знань не менше 3 років.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: рапорт, який подається за командою (заява); автобіографія; копії документів про освіту, кваліфікацію, копії документів про науковий ступінь, копії документів про вчене звання; службова характеристика; копія військового квитка (для працівників); службова картка (для військовослужбовців); медична книжка (для військовослужбовців); листок з обліку кадрів (для працівників); довідка про проходження військової служби (для військовослужбовців); витяг із Резерву кандидатів для просування по службі (для військовослужбовців); список наукових праць (винаходів), довідка про участь у АТО (копія посвідчення УБД).

Термін подання документів — до 17.12.2016 р.

Довідкова інформація за телефоном: (0482) 63-14-75.

Документи надсилаються на адресу: 65009, м. Одеса–09, вул. Фонтанська дорога, 10, голові конкурсної комісії Військової академії.

***

Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка (далі — Військовий інститут) згідно з вимогами Інструкції про порядок заміщення вакантних посад командування (керівного складу), наукових, науково-педагогічних (педагогічних) працівників у вищих військових навчальних закладах, військових навчальних підрозділах вищих навчальних закладів та науково-дослідних установах Збройних Сил України на конкурсній основі, затвердженої наказом Міністерства оборони України та Міністерства освіти і науки України від 27.01.2015 №37/51 оголошує конкурс на заміщення вакантних посад наукових працівників Військового інституту.

1. Посади, які заміщуються працівниками Збройних Сил України

1.1.Управління

Науково-організаційне відділення:

науковий співробітник, посадовий оклад 2889 гривень.

1.2. Науково-дослідний центр

Відділ наукових досліджень військово-технічних розробок:

провідний науковий співробітник, посадовий оклад 3516 гривень;

науковий співробітник, посадовий оклад 2889 гривень;

науковий співробітник, посадовий оклад 2889 гривень;

відділ наукових досліджень, методологічних розробок та високих технологій:

науковий співробітник, посадовий оклад 2889 гривень;

науковий співробітник, посадовий оклад 2889 гривень;

відділ (гуманітарних та геоінформаційних досліджень):

провідний науковий співробітник, посадовий оклад 3516 гривень;

старший науковий співробітник (0,5 ставки), посадовий оклад 1649 гривень;

старший науковий співробітник (0,5 ставки), посадовий оклад 1649 гривень;

науковий співробітник, посадовий оклад 2889 гривень;

науковий співробітник (0,5 ставки), посадовий оклад 1444 гривень.

1.3. Лінгвістичний науково-дослідний центр

Відділ науково-методичного забезпечення військово-політичного перекладу:

старший науковий співробітник, посадовий оклад 3298 гривень;

науковий співробітник, посадовий оклад 2889 гривень;

відділ науково-методичного забезпечення військово-технічного перекладу:

науковий співробітник, посадовий оклад 2889 гривень;

науковий співробітник, посадовий оклад 2889 гривень;

науково-методичний відділ проблем термінологічного та інформаційно-аналітичного забезпечення:

провідний науковий співробітник, посадовий оклад 3516 гривень;

науковий співробітник, посадовий оклад 2889 гривень.

Кваліфікаційні вимоги

Посада провідного наукового співробітника заміщується, як правило, особами, які мають науковий ступінь і вчене звання.

В окремих випадках зазначену посаду можуть обіймати висококваліфіковані фахівці з військ, органів державної влади та місцевого самоврядування, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання, які мають повну вищу освіту та досвід роботи не менше 2 років.

Посада старшого наукового співробітника заміщується особами, які мають науковий ступінь або вчене звання.

В окремих випадках зазначену посаду можуть обіймати висококваліфіковані фахівці з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання, які мають повну вищу освіту та досвід керівної (науково-дослідної) роботи не менше 2 років.

Посада наукового співробітника заміщується особами, які мають науковий ступінь або вчене звання.

В окремих випадках зазначену посаду можуть обіймати висококваліфіковані фахівці з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання, які мають повну вищу освіту та досвід керівної (науково-дослідної) роботи не менше 2 років.

Під час проведення конкурсу на заміщення вакантних посад наукових працівників за умови відповідності зазначеним вище вимогам (одного рівня: науковий ступінь та вчене звання) перевага віддається особам, які мають статус учасника бойових дій.

Для участі в конкурсі подаються такі документи: заява; автобіографія; копії документів про освіту та кваліфікацію; характеристика з місця роботи (у разі, якщо особа на момент подачі документів перебуває у трудових відносинах); копія паспорта; копія трудової книжки; копії документів про науковий ступінь, учене звання — за наявності; список наукових праць (винаходів) — за наявності; копія посвідчення учасника бойових дій — за наявності.

Останній день прийому документів кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад наукових працівників Військового інституту — 16.12.2016.

Документи слід подавати за адресою: 03189, м. Київ, вул. Ломоносова, 81, Військовий інститут.

***

ОГОЛОШЕННЯ № 228/7/7975-НЕР

про результати проведення конкурсу щодо закупівлі квартир на умовах пайової участі та на вторинному ринку в регіонах України

1. Замовник:

1.1. Найменування: **Міністерство оборони України.**

1.2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: **00034022.**

1.3. Місцезнаходження: **Повітрофлотський проспект, 6, м. Київ, 03168.**

1.4. Головний розпорядник коштів (повне найменування та ідентифікаційний код за ЄДРПОУ): **Міністерство оборони України, 00034022.**

2. Джерело фінансування закупівлі: **кошти державного бюджету України.**

3. Інформація про предмет закупівлі:

3.1. Найменування предмета закупівлі: **закупівля квартир на умовах пайової участі та на вторинному ринку в регіонах України.**

3.2. Кількість та місце поставки товарів чи надання послуг: лот 1 — м. Вінниця, Вінницький район Вінницької області, до 15 квартир; лот 2 — м. Гайсин, м. Тульчин Вінницької області, до 3 квартир; лот 3 — м. Дніпро, до 12 квартир; лот 4 — м. Кам'янське, м. Новомосковськ Дніпропетровської області, до 11 квартир; лот 5 — м. Дружківка, м. Краматорськ, м. Бахмут, м. Констянтинівка Донецької області, до 6 квартир; лот 6 — м. Житомир, до 30 квартир; лот 7 — м. Бердичів, м. Новоград-Волинський Житомирської області, до 89 квартир; лот 8 — м. Мелітополь Запорізької області, до 4 квартир; лот 9 — м. Коломия Івано-Франківської області, до 2 квартир; лот 10 — м. Бровари, м. Бориспіль, м. Біла Церква, м. Васильків Київської області, до 30 квартир; лот 11 — м. Кропивницький, до 15 квартир; лот 12 — м. Сєвєродонецьк, м. Лисичанськ Луганської області, до 2 квартир; лот 13 — м. Львів (Брюховичі, Липники, Винники), до 6 квартир; лот 14 — м. Яворів, м. Новояворівськ, м. Стрий, м. Дрогобич Львівської області, до 6 квартир; лот 15 — м. Миколаїв, до 39 квартир; лот 16 — м. Первомайськ, м. Вознесенськ, м. Очаків Миколаївської області, до 4 квартир; лот 17 — м. Одеса, до 18 квартир; лот 18 — населені пункти Одеської області у межах не більше 50 км від м. Одеса, до 30 квартир; лот 19 — м. Рівне, населені пункти Рівненської області у межах не більше 30 км від м. Рівне, до 28 квартир; лот 20 — м. Конотоп Сумської області, до 2 квартир; лот 21 — м. Тернопіль, до 3 квартир; лот 22 — м. Ужгород, м. Мукачеве, до 15 квартир; лот 23 — м. Харків, населені пункти у межах не більше 10 км від м. Харків, до 23 квартир; лот 24 — м. Херсон, до 4 квартир; лот 25 — м. Чернігів, до 16 квартир.

3.3. Строк поставки товарів або надання послуг: **до 20 грудня 2016 р.**

4. Інформування про процедуру закупівлі:

4.1. Адреса веб-сайта, на якому замовником розміщується інформація про закупівлю: **www.mil.gov.ua, розділ «Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир.

4.2. Дата оприлюднення та номер оголошення про проведення процедури закупівлі, опублікованого в засобах масової інформації: **№286/7/7310-НЕР у газеті «Народна армія» від 13.10.2016 № 40 (5469).**

5. Результат проведення процедури закупівлі:

5.1. Дата визначення переможця конкурсу, який подав найвигіднішу конкурсну пропозицію: **10.11.2016 року.**

5.2. Конкурс відмінено чи визнано таким, що не відбувся:

5.2.1. Причина: **за лотами 2, 5, 6, 11, 12, 17, 20, 21, 24 та 25** — так, як за лотами не подано жодної пропозиції; **за лотами 1, 9, 14 та 22** — у зв'язку з поданням для участі в конкурсі менше двох конкурсних пропозицій; **за лотами 4 та 13** — так, як до оцінювання допущено конкурсні пропозиції менше двох учасників; **за лотами 3, 7, 8, 18 та 23** — у зв'язку з відхиленням всіх конкурсних пропозицій.

6. Інформація про переможців конкурсу:

Лот 10 — м. Бровари, м. Бориспіль, м. Біла Церква, м. Васильків Київської області, до 30 квартир, гранична ціна 1 кв. м — 17 236,00 грн з ПДВ.

35.10. ТОВ «Українська інвестиційна компанія «Укржитлоінвест»: закупівля **20 квартир** на умовах пайової участі за адресою: Київська область, місто Біла Церква, вул. Шевченка, 103. **Ціна за 1м^2 — 14 500,00 грн** (з ПДВ). Загальна площа квартир — 822,7 м^2, загальна вартість — **11 929 150,00 грн** (з ПДВ).

14.10. ТОВ «Бориспільпромінвест»: закупівля **10 квартир** на вторинному ринку за адресою: м. Бориспіль, вул. Головатого, **б. 76, кв. (№4, 9, 24, 168, 1, 173, 44, 34, 43, 163)**. Ціна **за 1м^2 — 14 600,00 грн** (без ПДВ). Загальна площа квартир — 765,5 м^2, загальна вартість — **11 176 300,00 грн** (без ПДВ).

Лот 15 — м. Миколаїв, до 39 квартир гранична ціна 1 кв. м — **12 760,50 гр**н з ПДВ.

12.15. ТОВ «Антаріус»: закупівля **33 квартир** на вторинному ринку за адресою:

м. Миколаїв, вул. Лазурна, буд. 5, корп. 16. Ціна за **1м^2 –12 750,00 грн** (без ПДВ). Загальна площа квартир — 1 530,8 м^2, загальна вартість — **19 517 700,00 грн** (без ПДВ).

13.15. ТОВ «Столиця-Буд»: закупівля **6 квартир** на вторинному ринку за адресою: м. Миколаїв, вул. Лазурна, буд. 5, корп. 16, **кв. (№ 35, 42, 52, 55, 56, 94)**. Ціна за 1м^2 — **12 750,00 грн**. (без ПДВ). Загальна площа квартир — 413,2 м^2, загальна вартість — **5 268 300,00 грн** (без ПДВ).

Лот 16 — м. Первомайськ, м. Вознесенськ, м. Очаків Миколаївської області, до **4 квартир**, гранична ціна 1 кв. м — **12 760,50 грн**. з ПДВ

23.16. ТОВ «СБС1»: закупівля **4 квартир** на вторинному ринку за адресою: м. Первомайськ, вул. Трудової Слави, 23Б. Ціна за 1м^2 — **11 830,00 грн** (без ПДВ). Загальна площа квартир — 279,6 м^2, загальна вартість — **3 307 668,00 грн** (без ПДВ).

Лот 19 — м. Рівне, населені пункти Рівненської області в межах не більше 30 км від м. Рівне, до 28 квартир, гранична ціна 1 кв. м — **12 880,50 грн** з ПДВ.

31.19. ТОВ «Апартамент-Буд»: закупівля **14 квартир** на умовах пайової участі за адресою: м. Рівне, вул. Київська, буд. 67. Ціна за 1м^2 — **10 999,00 гр**н (без ПДВ). Загальна площа квартир — 948,4 м^2, загальна вартість — **10 431 451,60 грн** (без ПДВ).

27.19. ТОВ «Волошка-Рівне»: закупівля **4 квартир** на умовах пайової участі за адресою: м. Рівне, вул. Грушевського, буд. 37А. Ціна за 1м^2 — **12 499,00 грн** (без ПДВ). Загальна площа квартир — 279,3 м^2, загальна вартість — **3 490 970,70 грн** (без ПДВ).

11.19. ФО Мороз Віталій Володимирович: закупівля **7 квартир** на вторинному ринку за адресою: м. Рівне, вул. Гагаріна, 22. Ціна за 1м^2 — **12 800,00 грн** (без ПДВ). Загальна площа квартир — 579,1 м^2, загальна вартість — 7 **412 480,00 грн** (без ПДВ).

ХЕРСОНЕС ТАВРІЙСЬКИЙ —
МІСТО, ДЕ ВІДБУЛОСЯ ХРЕЩЕННЯ КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА



23 червня 2013 року Херсонес Таврійський був включений до світової спадщини ЮНЕСКО

Розповіддю про Херсонес Таврійський «Народна армія» закінчує цикл про сім історико-культурних пам'яток України, які отримали найвищий рейтинг під час загальнонаціональної акції «Сім чудес України».

Херсонес Таврійський був заснований у 422–421 рр. до н. е. вихідцями з Греції на північному узбережжі Чорного моря. За античної доби Херсонес був важливим торговельним, ремісничим і політичним центром південно-західного узбережжя Криму.

Територія сучасного заповідника охоплює межі стародавнього грецького міста — Херсонеса Таврійського, що виникло на узбережжі Чорного моря. Місто було огороджене потужними оборонними стінами і розплановане за схемою, поширеною тоді у грецькому та римському світах. До наших днів збереглося багато давніх споруд. Серед них — елліністичний театр, римська цитадель, середньовічні християнські храми, житлові квартали, вулиці, гончарні майстерні, обладнання для засолювання риби, колодязі тощо.

Археологи досліджують Херсонес понад 180 років. За цей час відкрито вже третину міста. Серед археологічних знахідок є унікальні — присяга громадян Херсонеса III ст. до н.е., декрети, фрески, мозаїки, шиферні ікони християнських храмів.

Саме в Херсонесі згідно із літописом «Повість минулих літ» 988 року відбулося велике таїнство — хрещення київського князя Володимира.

Підготувала Олена КРУГЛЄНЯ

***

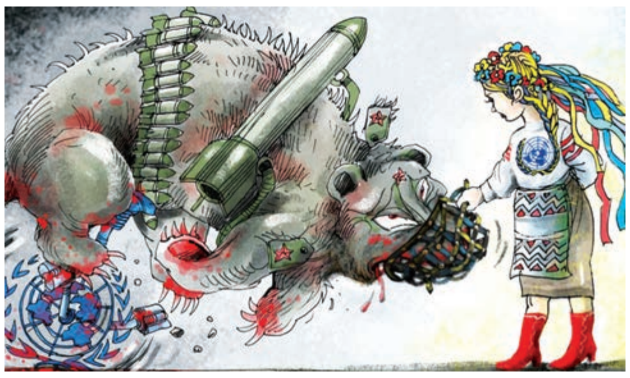
Раптовий бій, колона в чистім полі —
Це наш дозор натрапив на фугас.
Шукають люк, пітніючі долоні,
З'явився страх і зупинився час.

Тепер вперед, туди, де вітер виє
І в очі дме закопотілий дим,
Де між людей нахабна, як повія,
Кістлява смерть сміється над усім.

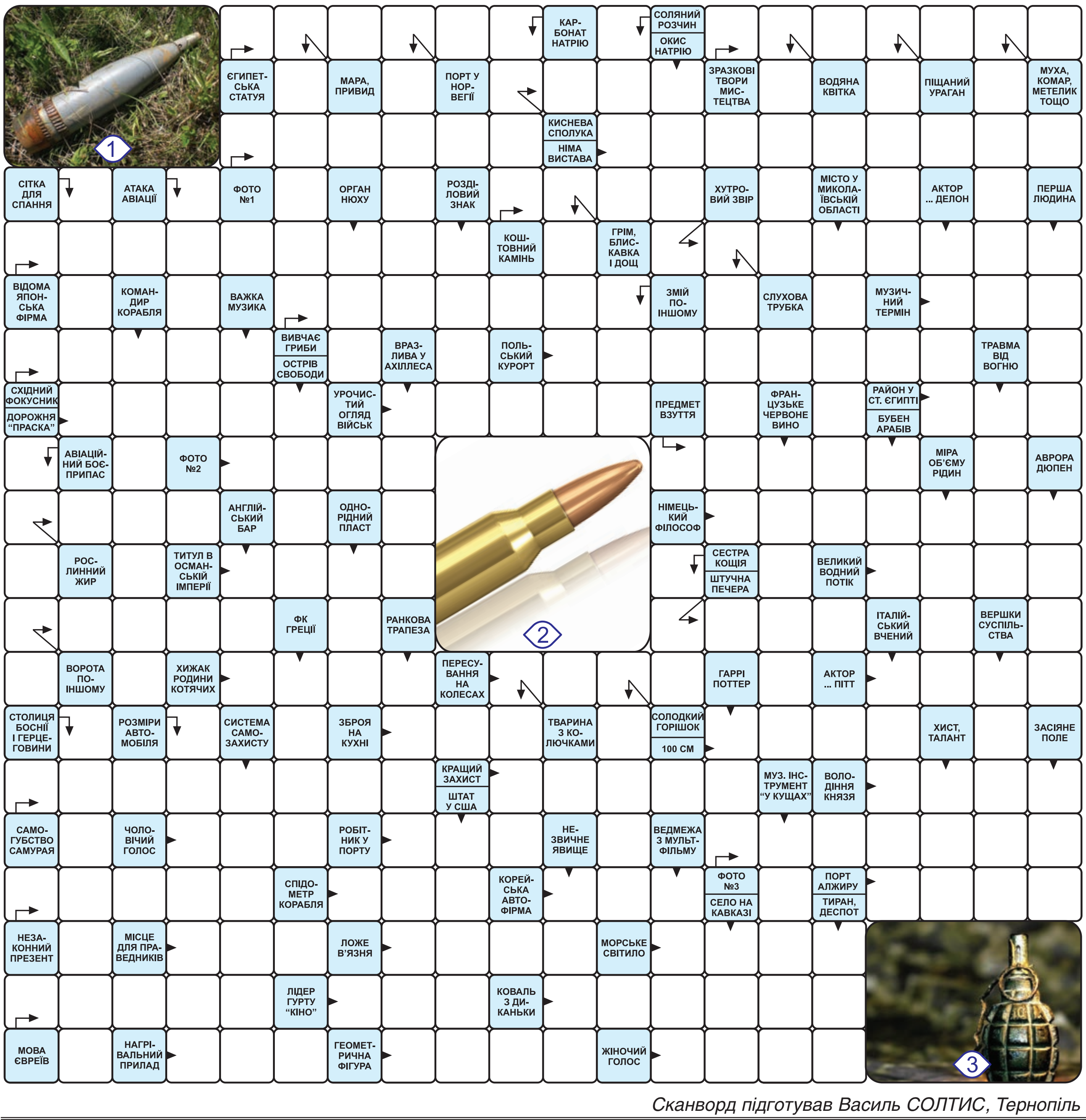
Відкрив вогонь там ворог без обличчя,
Так буде легше спати по ночах,
Не помічати, як мене покличуть
Вслід за собою у кривавих снах.

Один ривок, нарешті перемога,
Ні, не геройська, навпаки — сумна,
Забути все і запитати в Бога:
«Коли ж ця клята скінчиться війна?»

Для товаришів з 28-ї омбр
підполковник Віталій ПАХОМОВ



Малюнок Олексія КУСТОВСЬКОГО



Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!



Дружина прочитала, що для схуднення потрібно приймати активоване вугілля.

Чоловік ковтав, чекав — результатів нуль. І каже:

— Ти добре прочитала? Може, вугілля розвантажувати треба, а не ковтати?

***

Жінка скаржиться своїй подрузі:

— Мій чоловік такий безсердечний!

— Що ж він таке зробив?

— Попросила у нього 200 доларів на косметичні процедури, а він уважно подивився на мене і дав 500.

***

Бачите який ви є, куме, — собі взяли більшу котлету, а мені лишили меншу.

— А ви як би зробили?

— Та, думаю, взяв би меншу.

— То що ви хочете, я ж вам і залишив меншу!

***

Ніколи ще в районному військкоматі не було стільки молоді...

І ніхто ж не полінувався, всі дружно прийшли подивитися на пожежу!

***

Батько запитує у сина:

— Двійку виправив?

— Виправив!

— А ну, покажи!

— Ось!

— Ну хто ж так виправляє?! Дай-но сюди!

***

Мама розмовляє з донькою:

— Яка ж ти все-таки капризна…

— Всі претензії до виробників!

***

— Ти куди серед ночі?

— Піду перевірю, чи не горить де в будинку світло.

— І мені прихопиш шматочок…

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 32954 Замовлення 50660

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Володимир КОРНІЯКА, Вадим КОВАЛЬОВ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти поглядів автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114